செ. யோகநாதன்

1/99

கிட்டி

1994ம் ஆண்டின் இலங்கை சாகித்ய மண்டலப்
பரிசு பெற்ற நாவல்

செ. யோகநாதன்

BOOK DEPOT
Tel:

ஆதி பதிப்பகம்
27, சிங்கர்ஸ் தெரு
பிராட்வே
சென்னை – 108.

- கிட்டி
- உரிமை : ஜெயபாரதி யோகநாதன்
- இரண்டாவது பதிப்பு : டிசம்பர் 94
- அட்டை படம் : ட்ராஸ்கி மருது
- டைப்செட்டிங் : எக்ஸ்பிரஸ் கம்யூட்டர்ஸ்

விலை : ரூபாய் முப்பது

அச்சிட்டோர்:

SRI YESES PRINT HOUSE

Madras - 600 005. Phones : 83 32 31, 83 32 59

பதிப்புரை

ஆதி பதிப்பகத்தின் நான்காவது நூலாக 'கிட்டி'யை உங்களுக்கு வழங்குவதில் பெருமகிழ்ச்சியடைகிறேன்.

கிட்டியின் கதாநாயகன் பசுமை மாறா 'காடு'தான்.

காடுகளில் வாழ்ந்த மனிதர்களின் வாழ்க்கையை உடனிருந்து கண்டு, அனுபவித்து நாவலைப் படைத்துள்ளார் செ. யோகநாதன்.

கற்பனைகளைத் தோலுறித்துவிட்டு, உள்ளதை உள்ளபடி அழகியல் தன்மையோடு கொடுத்திருக்கிறார்.

இவ்வகை நாவல் - தமிழுக்கு புதுசு.

அட்டைப்படத்தை அழகுற தீட்டியளித்த 'ட்ராஸ்கிமருது' அவர்களுக்கும், இந்நூல் வெளிவர காரணமாக இருந்த தோழர் ராகவராஜ் அவர்களுக்கும், இந்த அரிய படைப்பை இரண் டாவது பதிப்பாக வெளியீட ஒப்புதல் வழங்கிய படைப்பாளி செ. யோகநாதன் அவர்களுக்கும் மற்றும் என்னுடன் இணைந்து பணியாற்றிய தோழர்கள் அனைவருக்கும் நன்றிகள் - பல... பல!

என்றும் அன்புடன்
பொன். சந்திரசேகரன்
ஆதி பதிப்பகம்,
சென்னை – 108.

இரண்டாம் பதிப்பின் முன்னுரை

'கிட்டி' வெளியான இரண்டாவது ஆண்டுக்குள் இரண்டாம் பதிப்பு வெளியாகும் செய்தி என்னைப் போலவே இலக்கிய ஆர்வலர்களுக்கும் மகிழ்ச்சி தருமென்று நம்புகிறேன்.

இரண்டாவது பதிப்பு அச்சாகிக் கொண்டிருக்கிற வேளையிலேயே 'கிட்டி'யைப் பற்றி இன்னொரு சந்தோஷமான செய்தி எனக்குக் கிடைத்தது. இலங்கை சாகித்திய மண்டலம், 'கிட்டி'க்கு சிறந்த படைப்புக்கான விருதையும், முப்பதாயிரம் ரூபாய் பரிசையும் அறிவித்திருக்கிறது என்ற செய்திதான் அது.

'கிட்டி' வெளியான போது அதைப் பற்றி நிறையப் பாராட்டுதல்கள் கூறப்பட்டன. 'கிட்டி' தொடரில் மூன்று நாவல்கள் இன்னும் எழுதப்பட வேண்டியுள்ளது. 'கிட்டி'யை அழகுற வெளியிடும் ஆதி பதிப்பக உரிமையாளர் திரு. பொன் சந்திர சேகரனுக்கும், அருமை நண்பர் திரு. ராகவராஜுக்கும் என் அன்பும் நன்றியும்.

– செ. யோகநாதன்

சென்னை – 24
27.12.94

காட்டு வழிதனிலே....

பதினெட்டு ஆண்டு காலமாக என் மனதில் கனத்திருந்த இந்தக் கதையினை ஒரு முழுமையான நாவலாக எழுதி முடித்து உங்களின் கையிலே கொடுத்துள்ளேன். இந்த நாவலை எழுதி முடித்து, திரும்பவும் படித்துப் பார்க்கின்றபோதினிலே இன்னொரு முறை என்னால் இது போன்ற நாவலை இவ்வளவு உயிர்ப்புடனே எழுத முடியுமா என்ற சந்தேகமும் உண் டாகின்றது.

ஏனெனில் இவற்றை நான் உண்மை நிறைந்த வாழ் விலிருந்தே எடுத்துப் பதிவு செய்திருக்கின்றேன். இந்தக் கதை யிலே வரும் ஒவ்வொரு மனிதரும் உயிரானவர்கள். உண்மை யானவர்கள். நான் சந்தித்தவர்கள். என்னோடு பேசியவர்கள். பொழுதைக் கழித்தவர்கள். அப்பழுக்கற்றவர்கள். என்றும் மறக்க முடியாதவர்கள். காட்டு மலர்களைப் போன்ற சுபாவம் அவர்களின் சுயமானது.

இவர்களைப் பொறுத்த அளவிலே வெளியுலகம் இவர் களை எந்த வொரு விதத்திலும் வசீகரித்ததில்லை. ஆனால் இவர்களுக்கு வெளியே உள்ள உலகம் இவர்களுள் நுழைய விரும்புகிறது. தன்னிஷ்டத்துக்கு, தன் இலாபம் ஒன்றினுக்கு இவர்களை மாற்றவும் மயக்கவும் முயல்கிறது. அல்லல் படுத்துகிறது. ஆயினும் இவர்களை இவர்கள் இயல்பினது வேரிலிருந்து அறுத்தெறிய முடியுமென என்னாலே எண்ண முடியவில்லை. எனது அனுபவ சாராம்சம் இது தான்.

இவர்களின் குறுகிய உலகத்தினுள் மானிட நேயம் பலம் வாய்ந்ததொரு மரத்தின் கொடிபோலப் பின்னிப் பிணைந்து

முறுகியிருக்கிறது. இந்த நேயம் தன் சக மனிதனை மட்டுமல்ல, தன் பிரியமான பறவை, விலங்குகளை மட்டுமல்ல, தனக்கு உயிரூட்டுகிற செடிகளிலும் பரவியிருக்கிறது. தனக்கு நிழல் சொரிந்த பெருமர மொன்று அடி சரிந்து தலைமுறிந்த போது, இந்த மனிதன், இந்த மரத்தை தனது சகாவின் துன்பமாக மதித்துக் கண்ணீர் சொரிகின்றான். தனது உறவினன் இறந்து போனதாய் அவலமுறுகிறான்.

இலக்கியமென்பது வெறுமனே தனக்கு எதிரிலே நடந்த வற்றைப் பதிவு செய்கிற ஒன்று என்பதை நான் என்றுமே ஒப்புக் கொண்டதில்லை. அதற்கும் மேலாகப் போய் வாசகனது மனதில் ஒரு செய்தியை அல்லது செயலுக்கான ஊக்கத்தை அது பதிவு செய்தாக வேண்டும். நம்மில் பலருக்குத் துளிகூட அறிமுகமில்லாத இந்தக் காடும், செடி கொடிகளும், மனிதர்களும் நமக்கு எத்தனை மானிட உன்னதங்களைக் கற்றுக் கொடுக்கிறார்கள் என்பதைக் கவனித்துப் பாருங்கள்!

'கிட்டி'யில் நிறைய மரங்கள், செடி கொடிகள், மிருகங்கள், மனிதர்கள் வருகிறார்கள், ஆனால் நான் சொல்ல வந்த இவர்களின் கதையோ இன்னமும் சொல்லி முடியவில்லை. இன்னமும், இன்னமும் இருக்கிறது.

எனவே இந்த நாவலுக்கு இன்னொரு பாகமும் இருக்கிறது. இந்த மக்கள் சுரண்டப்படும் விதம் மனதை நெக்குருகச் செய் யும் மற்றொரு சோகக் கதை. இதை நான் வெகு விரைவிலே எழுதுவேன். அதை எழுதி முடித்தால்தான் இந்த நாவல் முற்றுப் பெற்றதென்று கொள்ள முடியும்.

– செ. யோகநாதன்

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

— [illegible]

1

குும்முனைச் செடிகளுடே முறுகிக் கிடக்கின்ற கிளாச்செடி ஒன்றினை காட்டுக் கத்தியால் வெட்டிச் சரித்தாள் கிட்டி. கிளாக்கொடி நன்றாக முற்றியிருந்ததால் அதை வளைத்து சுருட்டுவது கஷ்டமாகத்தான் இருந்தது. மூச்சைப் பிடித்து அதை வளையமாகச் சுருட்டி, அதே கொடியில் உரித்த நாரினால் கிளாக்கொடியை அவள் இறுக்கிக் கட்டினாள்.

கறுவலும் முண்டனும் கிளாக் கொடியின் எதிரே பற்றையாய்க் கிடந்த வெள்ளெருக்கம் செடியின் ஓரமாக சோம்பலாக உட்கார்ந்திருந்தான். வெள்ளெருக்கம் செடிகளின் நடுவே குறிஞ்சாமரமொன்று திரண்டுபோய் கண்ணைக் குத்துகிற கபிலநிறத்தில் உயர்ந்து நின்றது. குறிஞ்சாமரத்தின் உச்சிக்கிளையில் பாயலாமா வேண்டாமா என்ற தயக்கத்தோடு இரண்டு மந்திக் குரங்குகள் ஒன்றையொன்று வாலை ஆட்டியபடி பார்த்துக் கொண்டிருந்தன.

சாய்ந்த பொழுதின் வெய்யில் அந்தப் பரட்டைக் காட்டில் சோர்வோடு விரிந்திருந்தது. பிச்சன் குளத்தின் சுற்றுப்புறமெங்கும் பரந்திருந்த மேய்ச்சல் தரையில் பட்டிமாடுகள் இரைமீட்டபடி படுத்திருந்தன. குளத்திற்கும் புல் தரைக்குமாக கொக்குகள் பறந்து போய்க் கொண்டிருந்தன.

பிச்சன்குளத்தின் இடப்புறமாக அடர்ந்த இலுப்பை மரங்கள். வெளவால்கள் இப்போதே கிறீச்சிடத் தொடங்கி விட்டன. இது இலுப்பைப் பழக்காலம். கண்ணாத்தையையும் உதுரனையும் இலுப்பைக் கொட்டைகளைப் பொறுக்குவதற்காக நாளைக் காலையிலேயே இந்தப் பக்கத்திற்கு அனுப்ப வேண்டுமென்று கிட்டி எண்ணிக் கொண்டாள். இலுப்பைக் கொட்டையிலிருந்து இப்போதே எண்ணெயை எடுத்து வைத்துக் கொண்டால்தான் மாரிகாலத்திலே விளக்கெரிக்கலாம், இலகுவாக அடுப்பையும் மூட்டலாம். கிட்டி, கிளாக்கொடி வளையத்தை பிரயத்தனத்துடன் தலையிலே மெல்ல ஏற்றிக் கொண்டாள். முரட்டுக் கொடி தலையில் அழுத்தி அமுக்கிறது.

கிட்டி நடக்கத் தொடங்கியதும், கறுவலும் முண்டனும் அவளைப் பின் தொடர்ந்தன.

பச்சைப்புல்லின் ஓரமாக பெருங்கோடைப் பூக்கள். விரித்த வெள்ளைச் சேலையாய் மண்டிக் கிடந்தன. பெரிய பெரிய வெள்ளைப்பூக்களின் மேலே கொத்துக் கொத்தாகப் பறக்கின்ற தும்பிகள்,• கறுப்பும் கடுமஞ்சள் வரிக்கோடுகளும் கொண்ட வண்ணத்துப்பூச்சிகள்,

திடீரென்று முண்டனும் கறுவலும் குரைக்கத் தொடங்கின. தலைச்சுமை அழுத்தத்தில் மெதுவாகப் போய்க் கொண்டிருந்த கிட்டி தலையைத் திருப்பாமலே, ''என்னடா அது?'' என்று சத்தமாகக் கேட்டாள்.

அதற்குப் பதிலளிப்பது போல கறுவலும் முண்டனும் முன்கால்களால் தரையைப் பிறாண்டிய படி பலமாகக்குரைத்தன. குரைத்துக் கொண்டே தரையை மூசி மூசி மோப்பமிட்டன.

அவற்றின் குரலுக்கான அர்த்தத்தை ஐயனைப் போலவே கிட்டியும் நுட்பமாக உணர்ந்து கொண்டு விடுவாள். அவள், பின்னே

திரும்பி கிளாக் கொடிச் சுமையை லாவகமாக புல்தரை ஓரமாக சாய்ந்து நின்ற பாலைமரத்தில் விழுத்தினாள்.

''என்ன மிறுகமடா அது....'' என்று அதட்டலாக கறுவலையும் முண்டனையும் பார்த்துக் கேட்டாள் கிட்டி. கேட்டவாறு அந்த வேட்டை நாய்கள் மோப்பமிட்டபடி குரைக்கும் அடிச்சுவட்டைப் பார்த்தாள் கிட்டி.

அவளின் முகம் மெல்ல மாறிற்று. குரலில் கலவரம் தொனிக்க அந்த அடிச்சுவட்டை உற்றுப் பார்த்தவாறு, ''கறடி வந்திருக்கு'' என்றாள். மறுகணமே நாய்களைப் பார்த்து. ''வாயைமூடுங்கடா'' என்றவாறே அந்த அடிச்சுவட்டைத் தொடர்ந்து கொஞ்சத்தூரம் கிட்டி சென்றாள். பாலைக்காட்டுப் பக்கம் வரையிலும் கரடியின் சுவடிகள் சென்று அருகம் புல்வெளியில் அடையாளம் கண்டு பிடிக்க முடியாமல் மங்கிப்போய் விட்டன.

''கிழட்டுக் கறடிதான் வந்திருக்கு, பாலைக் காட்டிலை தேனிருக்குமோ?'' என்று தனக்குத்தானே பேசிக்கொண்டாள் கிட்டி.

மௌனமாய் அவளைப் பின் தொடர்ந்த நாய்கள் இரண்டும் அவளின் வார்த்தையைக் கேட்டு அவளைச் சுற்றுச் சுற்றி வந்து மெல்லிய குரலோடு கிட்டியின் கால்களில் இழைந்தன.

''கறடி காட்டுக்குள்ளை போயிருக்கும். பொழுதும் படுகுது; படுவான் சரிய முதல் சேனைக்குப் போயிடணும்...'' என்று பரபரப்பாகக் கூறிய படிய பழைய இடத்திற்குத் திரும்பினாள் கிட்டி.

சரிந்த பாலையின் கீழ் பச்சையாயும் மஞ்சளாயும் முளைத்திருந்த பன்புற்களில் கொஞ்சமாக காட்டுக் கத்தியால் வெட்டியெடுத்து அதை லேசாக முறுக்கி சின்ன வளையமாக்கி தலையில் நன்கு பொருந்தும்படி வைத்தாள் கிட்டி. பின்னர் பாலைமரத்தில் அந்தரமாக வைத்திருந்த கிளாக்கொடி வளையத்தை எடுத்து லாவகமாக அவள் தலையிலே நேராக வைத்துக்

கொண்டாள்.

தூரத்தில் ''ம்ம்மா'' என்று மாடென்று உரத்துக் கத்தியது.

ஒற்றையடிப்பாதை வழியாக நடந்து சென்று கொண்டிருந்த கிட்டியின் மனம், கிழட்டுக்கரடியின் நினைவிலேயே ஆழ்ந்து போயிருந்தது.

பிச்சன் குளப்பக்கமாக எப்போதும் கரடிகள் வந்ததில்லை. அந்தப் பகுதியில் எப்போதுமே ஏதாவது நடமாட்டம் இருந்து கொண்டேதான் இருக்கும்.

காலடிச் சுவட்டைப் பார்த்தால் இந்தக் கிழட்டுக் கரடி நேற்று இரவு முழுவதுமே இந்தப் பகுதியில் உலவியிருக்கிறதென்பது கிட்டிக்குத் தெளிவாகவே தெரிந்தது. ஒற்றைபடிப் பாதையோரமாக அடர்ந்திருந்த இக்கீர்ச்செடிகளும், காவிழாக்களும் ஓரம் முறிந்து, சிதைந்து கசங்கியிருப்பதற்கும் கரடிதான் காரணமாயிருக்க வேண்டும். இடமும் வலமுமாக ஆடி அசைந்து நடப்பது கரடியின் சுபாவம். சிறிய செடிகளை முறித்து கசக்கியிருப்பதைப் பார்த்தால் கொழுத்த வயதான கரடியே உலவியிருக்கிற தென்பதை சேனையில் வாழ்கின்ற குழந்தையால் கூட சொல்லிவிடமுடியும்.

காலில் ஏதோ குத்தியதை உணர்ந்தாள் கிட்டி. தலைச்சுமையோடு முட்டுக்காலிட்டு குறிப்பினால் காலில் குத்திய முள்ளோடு எழுந்து நிமிர்ந்தாள் கிட்டி.

கையிலே சிக்கிய முள்ளை கண்ணெதிலே கொண்டு வந்தாள், கூர்மையான பன்றி முள்ளு.

''காட்டுப்பண்டியும் இந்தப்பக்கம் உலாவத் தொடங்கியிட்டுது'' என்று தனக்குத்தானே முணுமுணுத்துக் கொண்டாள் கிட்டி.

காட்டுப் பன்றியைப் பற்றிய நினைவோடு ஐயனின் முகமும் மனதிலே தோன்றிற்று. காட்டுப் பன்றியைப் பற்றி எண்ணியபோது

ஐயன் தனக்கு துவக்கு வேண்டும் என ஓயாமல் புலம்பிக் கொண்டிருப்பதுதான் கிட்டியின் நினைவிலே வரும்.

''பட்டங்கட்டியரை பிடிச்சால் உனக்கு அவர் துவக்கு வாங்கித் தரமாட்டாரோ?'' என்று ஐயனைப் பார்த்து பரிவு பொங்கக் கேட்பாள் கிட்டி.

ஐயன் மார்பில் சொறிந்தபடி அவளைப் பார்ப்பான். ''எத்தனை தரம் சொல்லியிட்டேன். அந்தக் காதாலை வாங்கி இந்தக் காதலாலை விட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்'' என்று சலிப்புப் பொங்கக் கூறுவான் ஐயன்.

பின்னர் நெகிழ்வான குரலில், ''நாகசாமி தான் எனக்கு உதவி செய்ய வேணும்'' என்பான் ஐயன்.

துவக்கு ஒன்று கையிலிருக்குமானால் எவ்வளவு நல்லது. வேட்டைக்கு மட்டுமில்லாமல் பயிர்க்காவலுக்கும் அது பெருந்துணையாயிருக்கும். சேனையில் பயிர்பொலிந்திருக்கும் காலத்திலே ஒரு சத்தவெடி வைத்தால் எந்தக் குருவியோ மிருகமோ அந்தப் பக்கத்துக்கே வர மாட்டாது.

அந்தப் பகுதியிலேயே பட்டங்கட்டி ஒருவரிடம் தான் துவக்கு இருக்கிறது. அவர் எப்போதாவது ஒரு நாள்தான் துவக்கை எடுத்துக் கொண்டு பெரியகாட்டுக்குப் புறப்படுவார். அப்போது தவறாமல் ஐயனைத் தன் கூடவே அழைத்துச் செல்லுவார் பட்டங்கட்டி. அன்று இரவு காட்டிலே ஐயன் அலைந்துவிட்டு வந்தால் மறுநாள் முழுவதும் துவக்கைப் பற்றித்தான் பேச்சாயிருக்கும்.

சர்ரென்று அவளின் தலைச்சுமையை உரசிக்கொண்டு பறந்து சென்றது சிவப்புச் சொண்டன் குருவி. கிட்டியின் தலைச்சுமை இதனால் லேசாக ஆடிற்று. அவளுக்கு சட்டென்று கோபமுண்டாக ''தலையிலே சுமையில்லாம இருந்தா உன்னை எறிஞ்சு

விழுத்தியிருப்பன்'' என்று சத்தமாகக் கூறினாள். அவளுக்கு பதில் கூறி கேலி செய்கிறாற் போல் ''க்ளக் க்ளக்'' என்று வினோதமாக கத்திற்று சிவப்புச் சொண்டன் குருவி.

சேனை நிலம் கிட்டியின் கண்களில் தெரிந்தது. வாஞ்சையோடு கன்றுக்குட்டியைப் பார்க்கிறபசுவைப் போல, சோளனின் பிஞ்சுமடல்கள் செறிந்துள்ள அந்த சேனை நிலத்தை நோக்கினாள்கிட்டி. துளிர் மஞ்சள் நிறத்தில் சோளஞ் செடிகள் செம்மண் பரப்பை மூடி நிறைந்திருந்தன.

அடிவானம் வத்தகப்பழமாய் சிவந்து கொண்டிருந்தது. இதுவரை அவளின் பின்னாலேயே வந்து கொண்டிருந்த கறுவலும் முண்டனும் ஐயனின் காவல் கொட்டில் வந்ததும் அவளை முந்திக் கொண்டு முன்னே பாய்ந்து தமது வருகையைத் தெரிவிக்க சத்தமிட்டுக் குரைக்கத் தொடங்கின.

வாழைமரங்களுக்கு அதர் வெட்டிக்கொண்டிருந்த கண்ணாத்தை அவற்றின் அழைப்பை உடனேதெரிந்து கொண்டு சேனையின் வெளிப்பக்கத்துக்கு வந்தாள்.

கறுவல் அவளின் அருகே சென்று முன்னங்கால்களை உயர்த்தியவாறு குரைக்க, கண்ணாத்தை, ''சரி சரி...'' என்று அதட்டுகிற குரலிலே கூறினாள்.

2

அந்தக் கொழுத்த உடும்பு தன்னிடமிருந்து தப்பிப் போனது ஐயனுக்கு எல்லை மீறிய கவலையினைக் கொடுத்தது. மிகவும் கொழுத்த முற்றிய மரவள்ளிக் கிழங்கு போல உடல் திரண்ட நல்ல இரை.

காயான் மரத்துக்கு அருகே அந்த உடும்பினைக் கண்டதும்

மெதுவாகப் பதுங்கியவாறு கும்முனைச் செடிகளின் மேலே தவழ்ந்து சென்றும் அந்த உடும்பினைப் பிடிக்க முடியவில்லை. அது அரவமறிந்து சரசரவென்று செடிகளை மிதித்து முதுகு நிமிர்ந்திருந்த கருங்கற்பாறையின் மேலே ஏறி அப்படியே நாவல் மரத்திற்கு அருகிலுள்ள பற்றைச் செடிகளின் பசுமைக்குள் வேகமாகக் கரைந்த போயிற்று.

ஐயனுக்கு இது மிகவும் கவலை. காட்டுக்குப் புறப்படவென்று எண்ணியிருக்கவில்லை அவன். அதனலோ தனது இரு சகபாடிகளையும் கூட்டிக்கொண்டு வரவில்லை. வெறுமனே கரைக்குடுவையினை மட்டும் எடுத்துக் கொண்டு புறப்பட்ட அவனுக்கு அன்றைக்கு அந்தக் காட்டுக் கத்தியைக் கூட எடுத்துக் கொள்ளத் தோன்றாதது மிகவும் எரிச்லையூட்டுகின்றது. அல்லாவிட்டால் அந்தக் காட்டுக் கத்தியை வீசியெறிந்தே அந்த உடும்பினைச் செயற்படாமற் செய்திருப்பான்.

உடும்பைப் பிடிப்பதற்குள்ள சுகமான வழி அதனைக் காயமடையச் செய்வதுதான். அதுவும் பின்னங்காலினை ஊனப்படுத்தி விட்டால் எப்படியும் அது கைக்கு எட்டியதற்குச்சரி. மற்றபடி அதனை ஒரே தாக்கில் கொல்வதென்பது மிகவும் சிரமமான காரியமே. கடைசி மூச்சு வரையில் அது திடமாகப் போராடிக் கொண்டே தப்பித்து விடும். பிடிவாதமான மிருகம்.

உடும்பு வறுவல் என்றால் ஐயனுக்கு மட்டுமல்ல எல்லோருக்கும்தான் நன்றாகப் பிடிக்கும். கட்டியான சதை. அந்த இறைச்சியைச் சாப்பிட்டவுடன் உடலிலே உடனே சேர்ந்து விடுகின்றது. உடலிலேயுள்ள எந்த முறிவு நெரிவையும் உடும்பு இறைச்சி நேர்ப்படுத்தி விடுகின்றது. அதனைத் தோல் உரித்து, குடல் முதலியவற்றை வீசிவிட்டு செந்தணிலிலே வாட்டி எடுத்துத் தின்பது தனியான ருசி. அதுவும் புதிதாக இறக்கப்பட்ட தென்னங் கள்ளும், சாமிப்பிட்டும் இருந்து விட்டால் அதற்கு நிகரான விருந்தாக எதைக்கூற முடியும்?

ஐயனின் வீட்டிலே சாமித் தானியத்தை நன்றாகக் குற்றி மாவாக்கி வைத்திருக்கிறாள். குடிசையின் பின்புறத்திலேயுள்ள பதினான்கு தென்னைகளிலே முட்டி கட்டியிருக்கிறான் ஐயன். அந்த அயலிலே அவனோடு மூவருக்கு மட்டுந்தான் இப்படியான தென்னைகள் கிடைத்திருக்கின்றன.

ஏறுபட்டி, தளநாரோடு ஐயன் கள்ளை இறக்குவதற்குப் புறப்பட்டானென்றால் அந்தப் பகுதி முழுவதுமே அன்று ஆனந்தமடையும். எல்லாக் கலயங்களிலும் கள் நிறைகிறபோது எவருடைய மனந்தான் ஆனந்தமடைவதில்லை?

நேற்றுத்தான் கள் இறக்கினான் ஐயன். இன்றைக்கு லேசாகப் புளித்திருந்தாலும் உடும்பு இறைச்சியோடு அதைக் குடிப்பதென்றால் நல்ல ருசியாக இருக்கும். கிட்டி கூட கொஞ்சம் கூடுதலாகக் கள் குடிக்க விரும்புவாள். கிட்டி அளவுக்கு மீறி ஒரு முறையும் கள்ளைக் குடித்ததில்லை.

அப்பகுதியிலே வெகுதூரம் வரையில் பன்புற்கள் பரவி நின்றன. இடையிடையே சீறி எழுந்து நிற்கிற பாலைமரங்கள். பிணைபட்ட கொடிகளில் மூடுண்டு, கொடிப் பூக்கள் சோம்பலோடு இதழ் விரித்து நிழலினுள் அடங்கியிருந்தன; அவை மிருகங்களுக்கும் குருவிகளுக்கும் அடைக்கலமளித்திருந்தன.

வயதான நாவல் மரங்கள் நிரையிட்டு, அடர்காட்டிற்குத் தொடக்கம் காட்டியிருந்தன. அந்த எல்லையைத் தாண்டி விட்டால் திடீரெனச் சூழ்நிலையே மாறிவிடும். சிள்வண்டுகளும், கானாக்குருவிகளும் பரபரத்து ஓசையிடும். இடையிடையே மஞ்சள் வாற் குருவி ஒரு நீளத்திற்குக் கூவிக்கொண்டு இறகையடித்துக் கொண்டு அந்த அடர்காட்டினைச் சிலிர்க்க வைக்கும். குளத்தில் விழுந்த கல், வளையங்களை மிதக்க விடுவது போல இந்தக் குருவியின் ஆர்ப்பரிப்பு எல்லாக் காட்டினையும் அதிரச் செய்யும். குரங்குகள் கொடிகளிலே தாவிக் குருவிகளை எழுந்து பறக்க வைக்கும். பிறகு தாமே பரபரப்பைத் தோற்றுவித்துச் கீச்சிடும்.

இவையெல்லாம் ஐயன் வழமையாகவே காணுகின்ற காட்சிகள்தாம். ஆனால் சரிந்திருக்கின்ற விண்ணாங்கு மரத்திலேயிருந்தபடி யோசனையில் ஆழ்ந்திருக்கிறபோது, இன்று இவையெல்லாம் தனக்கு அந்நியப்பட்டிருக்கின்றதெனப் பிரமை கொண்டான் ஐயன். எல்லாம் இந்த உடும்பை இழந்ததால் வந்த வெற்றுணர்வுதான்.

ஐயன் வெறுப்போடு சத்தமாகக் காறித்துப்பினான்.

முசுறுகள் காய்ந்த இலையொன்றோடு வந்து அவனது முதுகிலே சட்டென்று சிதறின. இவன் அவற்றை முதுகிலேயே வைத்து விரல்களால் நசுக்கிக் கொன்றான். வழமையாகவென்றால் முசுறுகளை அவன் கொல்லாமல், வெகு வெகு அவதானமாக அவற்றைத் தூக்கிப் பாதுகாப்பாகத் தூரமாக விட்டு விடுவான். இன்றைக்கு எரிச்சல் தாளவேயில்லை.

முசுறுகள் என்றும் அறிவுகெட்ட பிராணிகள். சிவபெருமானை நோ க்கி எல்லா முசுறுகளும் ஒரு காலத்தில் தவம் இருந்தனவாம். அகோர தவம், அவற்றின் மனதிலே தாங்கள், உலகில் மனிதனை விடப் பலம் பெற வேண்டுமென்ற எண்ணம் முளைத்து விட்டதாம். மனிதனைத் தாங்கள் கடித்தால் மனிதன் இறந்து விட வேண்டுமென்று கடவுளைக் கேட்க அவை நினைத்து விட்டன. இதைக் கடவுள் அறிந்து விட்டார். முசுறுகளின் தவம் உச்ச நிலையினை அடைந்தபோது, கடவுள் அவற்றின் முன்னே தோன்றி உங்களுக்கு என்னவேண்டும் என்று கேட்டார். உடனே முசுறுகள் தாங்கள் கடித்தால் மனிதன் செத்துவிடவேண்டும் என்று வரம் பெறுவதற்கு நினைத்தவாறு கேட்க முனைந்த போது, கடவுள் அவர்களின் நாக்கினிலே மனிதன் என்ற சொல்லைவராமற் தடுத்து விட்டார்.உடனே முசுறுகள் 'நாங்கள் கடித்தால் செத்துவிடவேண்டும்' என்று கடவுளிடம் வரங்கேட்க, கடவுள் 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்று சொல்ல அன்றிலிருந்து முசுறுகள் யாரை கடித்தாலும் உடனே தாமே செத்துப்போய் விடுகின்றனவாம்.

இதைப் பட்டங்கட்டி சின்னையா தான் ஐயனுக்குச் சொன்னார்.

பட்டங்கட்டி சின்னையா உண்மை சொல்கிற மனிதன். முசுறுகளின் கதை உண்மையானது என்று ஐயன் உறுதியாக நம்பினான். அந்தத் துர்ப்பாக்கியமான பிராணிகளை சாதாரண நேரங்களிலே இதனாலேதான் அவன் கொல்வதில்லை. அவை புத்தியில்லாத பிராணிகள் அல்லவா?

முசுறுகளைப் போலவே உடும்புகளுக்கும் கடவுள் ஏதாவது வரம் கொடுத்திருக்கலாம். தந்திரமான, திடகாத்திரமான பிராணி. இன்றைக்குமட்டும் அந்தக் கொழுத்த உடும்பு ஐயனின் கைகளுக்கு அகப்பட்டிருந்தால் அவன் இந்நேரம் வீட்டிலே மகிழ்ச்சிப் பரபரப்பில் திளைத்துப் போயிருந்திருப்பான்.

பட்டங்கட்டி சின்னையாவுக்கு ஐயனின் மேல் நல்ல அபிமானமிருந்ததால், குருவிக்கல் கிராமத்திலே வாழுகின்ற எல்லாக் குடும்பங்களுக்கும் ஐயனின் மேல் மதிப்பும் மரியாதையுமிருந்தது. என்ன பிரச்சினை ஏற்பட்டாலும் அதனைத் தீர்த்து வைக்கும் உரிமையும் ஐயனுக்குத்தான் இருந்தது. ஐயனை மீறினால் • அல்லது ஐயனேதானா முன் வந்து ஏதாவது பிரச்சினையைப் பட்டங்கட்டி சின்னையாவிடம் கொண்டு போனால் தான் உண்டு. ஐயனின் குரலுக்கு உள்ளமரியாதை இது.

''எடே ஐயா, உங்கடை உலகம் காடுதானடா.... மிருகசாதியை வேட்டையாடுகிற கேடுவன்களுக்குத் தங்களுக்குள்ளை சண்டையிருக்கப்படாதடா... நான் சொல்லுகிறது கேட்டதாடா... இப்படித்தானடா முந்தியொரு காலத்திலே சிவபெருமான்...''

இப்படிப் பட்டங்கட்டி சின்னையா கூறத் தொடங்கியதும், ஐயன் அவருக்கு முன்னே வெகு மரியாதையாக சம்மாளமிட்டு உட்கார்ந்து அவர் கூறுகிறதை நிறைந்த கவனிப்போடு கேட்கத் தொடங்கி விடுவான். அவன் கவனத்தில் அப்போது வேறு எதுவுமே வரமாட்டாது.

3

கிட்டி, காவல் கொட்டிலின் அருகாக நின்று பசுஞ்சோளஞ் சேனையைப் பார்த்துக்கொண்டு நின்றாள். கண்தூரத்திற்குச் சோளஞ்செடிகள் பசும் அலையாய்த் தெரிந்தன. இடையிடையே எரிந்து கருகிய மரங்களின் கிளைகள் அபயங் கோரி நிற்பன போலத் துருத்திக் கொண்டு தெரிகின்றன. வாலாட்டிக் குருவிகள் கூட வந்திருக்க முடியாத அளவிற்கு அம்ரங்களின் கிளைகள் கருகிக் கூர்மையடைந்திருந்தன.

இந்த மரங்களைப் போல விறைப்பாகத்தான் சேனைக்காவல் காக்க வேண்டும். கிட்டியும் ஒரு விதத்தில் இம் மரங்களைப் போலத்தான்; சேனைக் காவலில் அவ்வளவு கவனமானவள். அவள் காவல் காத்துக் கொண்டு நிற்பதைப் பார்க்கின்ற எவருமே, அவள் வடிவழகில் லயிக்கவே செய்வார்கள். நீரோடையருகே செழித்த வாழை மரம் அவள். இன்னுமின்னும் குட்டிகளை ஈன்று பார்வைக்கு ரம்மியமளிக்கிற வாழை போலவே, பதினொரு பிள்ளைகளைப் பெற்றும் இன்னும் இளமையின் வேகமாய், பொலிவாய், சிலிர்ப்பாய் உற்சாகமாய் நிற்கிறவள் கிட்டி. நீண்ட கழுத்திலே ஆண்மயிலின் கம்பீரம். பளீரிடுகிற கறுப்பு நிறம். வெற்றிலைபோட்டே சிவந்த உதடுகள். தழையும். மடலுமவிழ்ந்து நிற்கிற சோளம் பொத்திபோலவே அச்சேனையில் அவள். இந்தப் பருவத்திலே, சேனைக் காவல் நிற்கையில்தான், இளமை உணர்வுகளைக் கிளர்ந்தெழ வைத்து ஐயன் அவளைப் பெண்ணாக்கிக் கொண்டான். இப்பொழுது அவற்றை நினைத்தாலும் கிட்டிக்கு உடல் சிலிர்த்து அந்தரங்கமாய்ப் புன்னகை மலரும்.

சோளம் பொத்திகளை இன்னும் ஒரு மாதத்திலே முறித்துவிடலாம். இப்போது அவைபழுத்துக் கொண்டு வருகின்றதை சோளஞ் செடிகளின் சரிவு அறிவிக்கின்றது. இந்த

மார்கழிமாதத்திலே குருவிக்கல்லிலேயாரும் கண்ணோடு கண் மூடிமுடியாது. மிருகங்கள் அழிவு வேலையைத் தொடங்கிவிடும். பன்றிகளும், கிளிக் கூட்டமும், அணில்களும் தொகை தொகையாகச் சேனைக்குள் புகுந்து பெரும் நாசம் செய்யத் தொடங்கிவிடும். அது அழிவுமல்ல துவம்சம். சோளன் குலைகளை அரைகுரையாகக் கொத்தி, வேரை அறுத்து நடுநடுவே கோதி அவை செய்கின்ற அட்டூழியங்களை ஒருவர் இருவரால் மட்டும் தடுத்து விடமுடியாது. அங்குள்ள குஞ்சு குருமான் களிலிருந்து, முதியோர் வரை ஓயாமல் கூவிக் கலைத்துக் கொண்டிருப்பார்கள். தகரப் பேணிகளினை உலுப்புகின்ற போது ஏற்படும் முரட்டுக் கிணு கிணுப்பு கிளிகளையும், அணில்களையுமே துரத்த முடியும். பன்றிகள், இரவிலே-அதுவும் எல்லோரும் கண்ணயர்ந்து போகின்ற, தளர்ச்சினை அடைகின்ற அதிகாலையின் போதுதான் சருகுகளை மிதித்துக் கொண்டு உர் உர்ரென்ற ரகசியத்தோடு சோளஞ் சேனையினுள்ளே பிரவேசிக்கும். தன் முரட்டு மூஞ்சையினால் வேர்களை அகழ்ந்து, கால்களால் ஆவேசத்தோடு செடிகளைப் பிய்த்தெறியும். அவற்றை விரட்ட வேட்டை - நாய்களால்தான் முடியும்.

ஒவ்வொரு சோளஞ் சேனைகளுக்கும் இருபதடிவரை உயரமான நெடும்பரண் காட்டுத்தடிகளினால் கட்டப்பட்டிருக்கும். அதிலே நின்றுதான் அந்தப் பிராணிகளை நோட்டம் விட முடியும். ஒவ்வொரு சேனையைச் சுற்றியும் காட்டுத்தடியாலும், கிளாக் கொடியினாலும் பிணைத்த வேலிகள் கட்டப்பட்டிருக்கும்.

சென்ற ஆண்டிலே அறுவடையின்போது கிட்டி நிறைமாதப் பிள்ளைத்தாய்ச்சி. அவளின் மகள் கண்ணாத்தைதான் எல்லா வேலைகளையும் கவனித்தாள். அவள் அணில்பிள்ளை போல சுறுசுறுப்பானவள். தாயைப் போலவே ஆகிருதி. ஒரு பகல் முழுவதும் சோளனைப்போட்டுக் களைப்பின்றிக் குற்றிமாவாக்குவாள். பளீரிட்டுச் சிரிக்கிற போ, அவள்

பால்ஐயனுக்கு மிகுந்த பரவசம் ஏற்படும். இரண்டு ஆண்டுகளே அவள் பூப்பெய்தி. இந்தப் பொங்கலோடு அவளுக்கு 'சோறு கொடுக்க' வேண்டும். அவளுக்குச் சோறு கொடுத்தாலும் அவள் தனது புருஷனோடு இதே சேனையில்தான் இருப்பாள். புதிதாகக் காடழித்துச் சேனையினை உண்டாக்குகிறபோது அந்த ஆண்டிலே அவளுக்கும் ஒருபகுதியைக் கொடுக்க வேண்டும். எல்லாமாக ஐயனுக்கும், கிட்டிக்கும் பதினொரு பிள்ளைகள் ஒருவன் மட்டும் அதிலே தவறிப்போய் விட்டான்.

கிட்டிக்கு தனது பிள்ளைகள் எல்லாரிலும் நிறையப் பெருமையுண்டு. நாலு பெட்டைக்குட்டிகளும், ஆறு பொடியன்களும் தேக்குமரக்கன்று போலச் செழித்துக் கொழுத்தவர்கள். தாயைப்போல எல்லோருக்குமே மரைபோல நெடுங்கழுத்துக்கள். சிறிது பிளந்த உதடுகள் பெண்கள் எல்லோருக்கும் தகப்பனைப் போலவே சுருட்டை முடி. வைரனுக்கு மட்டுந்தான் ஆண்களில் தகப்பனைப் போன்ற சுருண்டகேசம். எல்லோருக்கும் பெரிய கண்கள். பார்ப்பதற்கு வசீகரமான ஒளிமிக்க கண்கள். கண்ணாத்தைக்கு மட்டும் அபூர்வமாக அங்குள்ள எல்லோரையும் விடக் கருகருத்து அடர்ந்த புருவங்கள். அந்தக் கருமையான முகத்திலே அப்புருவங்கள் வெகு அழகாகத் திகழ்வதாக கண்ணாத்தையின் சிநேகிதிகள் சொல்கின்ற போது கிட்டிக்கு மனதினுள்ளே பெருமிதம் பொலிந்து பூவெனச் சிலிர்க்கும். கண்ணாத்தையைக் காணுகின்ற போதெல்லாம், கரப்புக்குள் நிற்கிற சிவப்பு நிறமான கன்னிக்கோழியின் நினைவு தான் கிட்டிக்கு வரும். கன்னிக்கோழிக்கு, சம்பன் தமக்கையினுடைய பெயரைச் சூட்டியே அழைப்பான். சம்பனுக்குத்தான் எல்லோரையும்விடத் தமக்கை மீது வாத்ஸல்யமும் பாசமும்.

பத்து வயதான சம்பனுக்கு மயில்களைத் தேடித் திரிவதிலேதான் பிரியம். மயில்க் குடும்பத்தைப் பற்றிய விவரங்களெல்லாவற்றையும் நன்றாக அறிந்து வைத்திருக்கிற அவனுக்கு பட்டங்கட்டி

சின்னையாவைக் கண்டால் முற்றாகவே பிடிப்பதில்லை. நகரத்தில் வாழ்கின்ற முற்றாகவே பிடிப்பதில்லை. நகரத்தில் வாழ்கின்ற பறங்கி ஒருவனுக்கு, ஈழை நோயென்று இரண்டு மயில்களைப் பட்டங்கட்டி சின்னையா சுட்டுக் கொன்று சென்றதை மனதிலே மாறிடாத புண்ணென நினைவிலே வைத்திருக்கிறான் சம்பன்!

என்ன பரிதாபமாக வீரிடலால் அக் காட்டினையே உலுப்பிக் கொண்டு அந்தத் துப்பாக்கியின் உரத்த ஓசையையும் மீறியவாறு அவை மடிந்து போயின. இரத்தம் சொட்டச் சொட்ட, அலகுகளால் பக்கத்திலிருந்து புற்றழைகளைக் கொத்தி, உடல் நெளிந்து, குஞ்சு இறகுகள் உரிந்து புயலுக்குச் சிதறிய அழகிய காட்டுப் பூவெனச் சிதைந்து போய்க் கிடந்தன அந்த மயில்கள்... இனிமையான அகவுதலால் அக் காட்டினையே மகிழ்ச்சியில் ஆழ்த்துகிற அந்தமயில்கள் இறந்தததின் பிறகு, அந்த நாவல் மரத்தினைச் சுற்றி வாழ்ந்த ஏனைய மயில்கள் இடம் பெயர்ந்து போய் விட்டன.

நாவல் மரத்தினடியில் தூர்ந்திருந்த புற்றினுள்ளே இப்போது பாம்புகள் மீண்டும் குடிகொண்டதற்கு அடையாளமாக, அவை உரித்துப் போட்ட பாம்புச் சட்டைகள் நாயுருவிச் செடியோடு பின்னப்பட்டுக் கிடந்தன. அந்தச் செடிக்கு அருகாகப் போகின்ற போதெல்லாம் சம்பனின் மனம் எல்லையில்லாத துயருற்று மௌனமாகவே புலம்பிடும்; அந்த நாயுருவிச் செடியை ஆத்திரத்தோடு கையிலே வைத்துள்ள காட்டுத் தடியினால் மாறி மாறி அடித்துவிட்டு, ஆவேசத்தோடு அந்தத் தடியினை அருகிலுள்ள பாம்புப் புற்றின் துவாரத்தினுள்ளே வெகமாகச் செருகுவான். பின்னர் சொல்லக்கூடாத தூஷணை வார்த்தைகளைப் பட்டங்கட்டி சின்னையாவின் மீது அவன் பொழிந்து தள்ளியதன் பின்னரே தனது ஆத்திரம் அடங்கப்பெறுவான்.

இன்றும் அப்படித்தான் செய்துவிட்டு, கிளாக் கொடி வெட்டுவதற்காக அடர்ந்த காட்டினுள்ளே காலடி எடுத்து வைக்கிறபோது, காடு தொடங்குகிற இடத்திலுள்ள சிறிய

குளத்தினருகே இரண்டு மயில் இறகுகள் கிடப்பதைக் கண்ட உடனே சம்பன் மனதிலுள்ளே பேரானந்தம் தோகைவிரித்தாடிற்று. கானாக் குருவியின் மெல்லிய சோகக் கீரிடலை, வழிவிலக்கிக் கொண்டு அப்போதே அங்கு கேட்ட அகவுதற் குரல் அவனை மேலும் உற்சாகப்படுத்தி, அவனது நடையினைத் துரிதப்படுத்த, கிளாக்கொடியினையும் மறந்து காட்டினுள்ளே விரைந்தான் சம்பன். பாலைமரத்தின் பின்னே மறைந்து நின்ற ஒநாயொன்று அரவங்கேட்டதும் இடறியடித்துக் காட்டினுள்ளே தறிகெட்டு ஓடிற்று. அந்த ஒலியின் சிதறலால் பறவைகள் கிறீச்சிட்டு சிறகடிக்க, காடு சினத்துடன் விழித்து உறுமுகிறாற்போல ஒலியெழுந்து சிறிது நேரத்தில் மீண்டும் மௌனத்துடன் புகுந்து உறங்கலாயிற்று.

காட்டின் ஒற்றையடிப் பாதையினை விட்டு விலகி மருக்காலை மரக்கூட்டப் பக்கமாக நடக்கின்றபோது கொடிகளுக்கும், மரங்களுக்கும் இடையேயுள்ள வெளியூடாக மெல்ல அடியெடுத்து வைக்கின்றமையினால் சிலிர்க்கின்ற வண்ணத்தோகையின் பின்புறத்தைக் கண்டான் சம்பன். இருபுறத்தையும் அசையவிட்டு தள்ளாடுகிறாற்போல நடக்கிற அம்மயிலின் முன்னே, பேடுகள் நான்கு புழுக்களைக் கொத்துவதும், இலேசாக அகவுவதுமாய் நின்றன. இன்னொன்று கூரிய சொண்டினால் பாலைமரத்தைக் கொத்துவதும், கீறுவதுமாய் நின்றது. சிறு அசைவின் ஒலியும் அந்த மயில்களை அதிர்வுற்று எச்சரிக்கை அடையச் செய்துவிடுமென்பதை சம்பன் நன்கு அறிவானாதலால், மெதுவாகத் தவழ்ந்து போய் அடிபெருத்த தேக்கமரமொன்றின் பின்னாலே ஒளிந்துகொண்டான்.

மாட்டு இலையான்களும், முசுறுகளும் சம்பனின் முதுகைப் பிய்த்தபோதிலும் அவனது கவனம், அம்மயில்களிடமிருந்து சிறிதேனும் பிசகவில்லை. அந்த மயில்களின் இடத்திற்குச் சிறிது தள்ளி இலைகளும், சருகுகளும் குவிந்துகிடந்தன. அவை சிதறியிருந்த இடத்திற்கு இன்னொரு மயில், தளர்ந்த நடையோடு

வந்து கொண்டிருந்தது.......

சம்பனின் உருண்டையானமுகம் இப்போது பிரகாசத்தினால் சூரியகாந்திப் பூவைப் போல மலர்வுற்றது. வாய்க்குள் மெதுவாக முணுமுணுத்துக் கொண்டான். ''மயிற்பிள்ளையர் இ' குஞ்சு பொரிக்கப்போறார்!'' சம்பனின் முன்னால் - அம் மயில்களினைப் பார்த்திருக்கையிலேயே காட்சிகள் விரிந்தன. சிறிய குழிகளைத் தோண்டி, அவற்றினுள்ளே தமது முட்டைகளை ஒதுக்கி அதன் மேலே இலைகுழைகளால் மூடிக் காத்திருக்கிற மயில்.......பின்னர் மெதுவாகத் தத்துப்பித்தென்று சருகுகளால் வெளியேறுகிற சின்னச்சின்னக் குஞ்சுகள்... அவற்றில் எத்தனைக்கு கொண்டை அரும்பியிருக்குமோ? 'நுணுக் நுணுக்' என்று மயிலொன்று எச்சரிக்கைக் குரலிட்டதும் சம்பனின் கனவுகள் கலைந்தன. மயிலிற்கு மனித மணம் தெரியுமென்று தான் அம்பலவி சொல்லிபிருக்கிறான். ஆனால் சம்பனின் அனுபவத்தில் அது பொய்யாகவே அவனுக்குப் புலப்பட்டிருக்கின்றது. ஆயினும், மயில்களுக்குச் சீற்றம் வந்துவிட்டால் அவற்றின் தாக்குதலைச் சமாளிக்க முடியாது; சொண்டினாலும், நகங்களினாலும் எதிரியைக் கிழித்துக் தொதறிவிடும். சிலவேளை கண்களையே கொத்தி ரணமாக்கியபின்தான் அவற்றின் சீற்றம் தணிவதுண்டு. சம்பனின் இடது தோட்புறத்திலும் மயில் கொத்திய இடம் இப்போதும் ஆழமான தழும்பாகி, மிதந்து தெரிகின்றது.

4

இடுப்புவரை சுற்றியிருந்த சேலைத்தலைப்பை எடுத்து மார்பை மூடிக் குறுக்காகக் கட்டிக்கொண்டு புன்னகை பொலிகின்ற முகத்தோடு வந்து கொண்டிருக்கிற சம்பனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் கிட்டி.

சம்பனுக்கு உருண்டு திரண்ட தேகக்கட்டு. சிறிது குள்ளமான அவனைப் பெற்றபோது மிகுந்த சிரமம் அடைந்தாள் கிட்டி. நல்ல கனத்தோடு பிறந்தான் அவன். வயிற்றுள்ளிலிருந்த போதும் உருண்டுபுரண்டு உதைத்து அவளை மூச்சிழைக்க வைத்தவன் சம்பன்.

பச்சைச் சோளன் இலைகளினிடையே கருகருவென்ற தோற்றத்தோடு வருகிற அவன், மிருகங்களையும், பறவைகளையும் விரட்டவென நீண்ட கயிற்றில் கோர்த்துக் கட்டிருக்கின்ற வெற்றுத் தகரங்களை ஒலியெழுப்புமாறு உலுப்பிக்கொண்டே, 'ஞனஞனடட மணடட்டடம்' என்று சத்தமிட்டவனாய் காவற் கொட்டிலின் மிதிபலகையில் ஏறி விழுந்து, தாய் நின்ற இடத்திற்கு வந்தான்.

மூச்சுத்திணறக் திணற, மயில்களின் கதையைத் தாய்க்குச் சொல்லிய அவன், சிறிது எச்சரிக்கையான குரலிலே, ''அப்பவுக்கு மட்டும் இதைச் சொல்ல வேணாம். பிறகு பட்டங்கட்டி மயிலுகளைச் சுட்டுச் சாக்காட்டி விடுவான்'' என்று கூறினான் சம்பன். தாய் புன்னகையோடு உள்ளே போய் மகனுக்கு சுட்ட மரவள்ளிக் கிழங்கு கொண்டு வந்து கொடுத்தாள். அவளின் கண்களில் கனிவு பொங்கியிருந்தது, அவனது தலையை ஆசையோடு தொட்டுத் தடவினாள். ''இன்னும் பசித்தால் சோளம் பொத்தி அவிந்து வைத்திருக்கிறன், அதையும் எடுத்தித் தின்'' என்று கூறியவாறு மீண்டும் காவற்கொட்டில் அருகே போய் நின்றாள் கிட்டி.

நேரத்தோடு வெளியே போன ஐயனை இன்னமும் காணாதது அவளுக்கு அதிசயமாயிருந்தது. ஐயன் ஒருபோதும் வெளியே இப்படித் தாமதிப்பதில்லை. அப்படியென்றாலும் பட்டங்கட்டியரோடு போனால் தான் தாமதம் ஏற்படும். இன்று அவன் பட்டங்கட்டியரோடு வெளியே போகவில்லை. சிலவேளை எங்காவது பொந்திலேயோ, உச்சிமரத்திலேயோ, கல் இடுக்கிலையோ தேன்கூட்டைக் கண்டுவிட்டாலோ அல்லது

கொழுத்த உடும்பையோ, மானையோ வழியிலே போகையில் சந்தித்தாலோ ஐயன் அவற்றின் பின்னாலே போய் விடுவான்..... ஆயினும் அவற்றுக்கும் இவ்வளவு நேரத்திற்கு அவன் தாமதம் செய்ய மாட்டானே!

காவற்கொட்டிலுக்கு அருகேயுள்ள நெடிய நாவல் மரம், இலைகளற்று ஒரு கிளையை மட்டும் ஆகாயத்தை நோக்கி விரலைச் சுட்டுகிறாற் போல நெடிதாய் உயர்த்தி சரிந்த வெய்யிலின் ஒளித்தெறிப்பால் காவற் கொட்டிலின் மேலே நிழல் விழுத்தியிருந்தது. இப்படி நிழல் விழுந்து, பொழுதுபோன நேரத்திற்கு அவன் சேனைக்குத் திரும்புவதில்லை. சூரியனும் காட்டு மரங்களிற்குள், கால் தடவி இறங்க ஆயத்தம் செய்து கொண்டிருந்தது.

கிளாயடிப் பக்கமாக மெலிதான குரல்கள் கேட்டன. கிட்டி ஆர்வத்தோடு பார்த்தாள். சுரைக் குடுவையொன்றைத் தூக்கியவாறு கண்ணாத்தை வைரனோடும், உம்மிணியோடும் வந்து கொண்டிருந்தாள். அவளைச் சுற்றிச்சுற்றி கறுவலும், முண்டனும் குரைத்து அட்டகாசமிட்டுக்கொண்டு வந்தன.

குருவிகள் இரைச்சலிடத் தொடங்கிவிட்டன. ஹொய்ஹொய் என்ற மனிதக்குரல், மாடுகளை பட்டிக்குள் ஒதுக்கிக்கொண்டு, குருவிக் கல்லின் மனதிலே அந்திநேர வேலைகளைத் துரிதப்படுத்தி ஒலித்தன. ''ம்ம்மாஆ'' என்ற பேரோலியை எழுப்பிய பசுவின் தீனமான குரல், இந்த ஒலிகளோடு ஒட்டாது தனித்துக் கேட்டது.

கிட்டி விறுவிறுவென்று காவற் கொட்டிலின் பக்கமாகப் போனாள். பிறகு மெதுவாகக் காவற்கொட்டிலின் ஏணியில் காலை வைத்து மேலே ஏறத்தொடங்கினாள்.

மிக உறுதியாகக் கட்டப்பட்டிருந்த அந்த காவற் கொட்டிலில் ஏறிப் பார்த்தால் குருவிக்கல்லு தெளிவாகவே தெரியும்.

எல்லையிலுள்ள இடர்காடு, எதையும் கூறவோ, காட்டவோ மாட்டேன் என்ற உறுதியோடு கரும்பச்சையால் தன்னை மூடி அசைவற்று உறைந்துபோய்க் கிடந்தது. முன்னாலுள்ள பிச்சன்குளமும், அதனருகே அசைபோட்டுக் கிடக்கிற மாட்டுக் கூட்டமும் புள்ளிகளாய்ச் சிதறியிருந்தன. இதே திசையால் பட்டி மாடுகளைச் சாய்த்துக்கட்டி விட்டு அவளது பிள்ளைகள் இனித் திரும்பிவருவார்கள்.

கிட்டி பார்வையைத் திருப்பினாள்.

பெரும் புல்வெளியாய் நீண்டிருந்த மேய்ச்சல் தரையில் இடையிடையே பறட்டை மரங்கள் மாட்டுக் கூட்டங்கள்போல, நிலத்தோடு மண்டிப் புதைத்திருந்தன. மறுபுறத்திலே தென்னஞ் சோலை. கிட்டி, சிறிது உயர்ந்து விண்ணாக்கன் வாய்க்கால் பக்கமாகப் பார்த்தாள். சளசளத்துப் பரவி நிற்கும் அந்த நீளமான வாய்க்கால் தான், குரவிக்கல்லை ஏனைய பகுதிகளிலிருந்து தனியே பிரித்திருக்கிறது. பரவைக் கடலின் ஒருபகுதியாக உள்ள அந்த வாய்க்காலைக் கடப்பதற்கு இரு பக்கத்திலும் புணைகள் கட்டியிருக்கும். நீண்ட மரங்களைக் கோதி அதன் இரு புறங்களிலும் சவள்கள் பொருத்தியும் உள்ள அந்தப்புணைகளின் துணையோடுதான் வாய்க்காலைக் கடக்க முடியும். வாய்க்காலைத் தாண்டியே பட்டங்கட்டியரின் வீடும் உள்ளது.

கிட்டி, ஏமாற்றத்தோடும் இனத்தெரியாத எரிச்சலோடும், குறுக்காகக் கட்டியிருந்த முந்தானைச் சீலையை அவிழ்த்து உதறினாள். பின்னர் இடுப்பிலேயே சேலையை இறக்கிக் கட்டியவளாய், காவற் கொட்டிலின் உறுதியான பிடிமானப் பகுதியிற் சாய்ந்தவாறு எதிரே பசுங்கடலாய் கதிர்களை அலைக்கின்ற சோளஞ்செடிகளைத் துறுதுறுப்பாகப் பார்த்துக் கொண்டு, இம்முறை எவ்வளவு அவணம் சோளன் அடிக்கலாம் என்று யோசித்தபடியே நின்றாள்.

முன்பொருநாள் இதுபோலவே தனியாக, தன் தகப்பனின் சேனையிலே காவலாக அவள் நிள்றபோது தான் ஐயன் அவளைத் திருட்டுத்தனமாகச் சந்தித்தான். திரண்ட தோள்களும், சுருள் முடியும். சதைக்குள் புதைந்த கண்களும், வாட்டசாட்டமான தேகமுள்ள ஐயனைத் திடீரென்று கண்டதும், தன்னைச் சுதாரித்துக்கொண்டு திறந்திருந்த மார்பகங்களை முந்தானைச் சேலையால் அள்ளி மூடிய வளாய், கோபம் தெறிக்க ''என்ன நீ காட்டுப் பூனையாட்டம்'' என்று சீறினாள். அவன் அதிராமல், அரவமெதுவுமின்றி இப்படித் திடீரென்று தோன்றியது அவளைக் குழப்பத்திற்குள்ளாக்கிவிட்டது. ஆனால் அவளின் சிற்றத்தையே கருத்திற் கொள்ளாதவன் போல, வெகு சாவதானமாக புன்னகை மிதக்கிற முகத்தோடு ஐயன் சொன்னான்..... ''உன்னைத்தான் பார்க்க வந்தன். ஒருத்தருமில்லை. பெண்சாதியாக உன்னைத்தான் நான் எடுக்கபோறன்'' - சொல்லி முடித்துவிட்டு அவளுடைய முகத்தையே ஊடுருவிப் பார்த்துக்கொண்டு நின்றான் ஐயன்.

'கருகருவென்று எவ்வளவு அழகாக இருக்கிறாள்! சின்னமூக்கு. பெரிய கண்கள். கொழுப்பான மானைப் போல சதைப்பிடிப்பான தோற்றம்., சேனை ஒன்றைக் கவனிக்கவும், எல்லா வேலைகளையும் செய்து சேனையின் விளைச்சலைக் கூட்டவும் வல்லமை உள்ள பொம்பிளை.'

அவளின் பெரிய பிளந்த உதடுகள். லேசாக நடுங்குவதை அவதானித்த ஐயன், எட்டி அவனது கையைப் பற்றினான். மறுகணம் அவள் அவனது கையை உதறிவிட்டு, ''என்னை விடு'' என்றவளாகக் கீழே இறங்கி மறைந்துவிட்டாள்.

மறுநாள், அவள் சோளம் எடுத்துப் பருப்பாக்கிக் கொண்டிருக்கையில் ஐயனின் நினைவு அடிக்கடி வந்து கொண்டிருந்தது. அவளது அப்பன் சுள்ளியன், ஐயனைத் தான் புருஷனாக்கிக் கொள்ளுவதற்கு எதிர்ப்புச் சொல்ல மாட்டான் என்றே கிட்டி நினைத்திருந்தாள். ஐயனைப் பற்றி நல்ல பேச்சு

அங்கே இருந்தது. அவன் சிறந்த வேட்டையாளி. எந்தக் கரடுமுரடான காட்டையும் தனியாக நின்று மரங்களைத் தறித்து விழுத்தி அவற்றைக் கொளுத்தி எரிந்து அதனை சிறந்த விளைச்சல் தரக்கூடிய சேனை நிலமாக ஆக்கக் கூடிய வல்லமை உள்ளவன் ஐயன். அதோடு சேனைக் குள்ளேயே பூசணி, வாழை, சுரை ஆகியவற்றை நட்டு நல்ல விளைச்சலை இப்போதும் கண்டு கொண்டிருப்பவன் அவன்.

ஆளும் நாம்பன் மாடு போல உறுதியாயிருக்கிறான்.

அன்று, நிழல்கள் கிழக்குப் பக்கமாக படுக்கத் தொடங்கியபோதே அவள், காவற் கொட்டிலிலேறி பெரிய கண்களால் அங்குமிங்குமாகத் தேடிக்கொண்டிருந்தாள். அவன் வந்தான். அவள் அதே இடத்தில் அவனுக்காக வந்தபோது அவளை ஏமாற்றாமல் மீண்டும் அவன் வந்தான். மறுநாளும் வந்தான். இப்படியே சில நாட்களாக அவன் வந்தான்.

ஐயைக் கிழவி ஒருநாள் கிட்டி வீட்டிற்கு வந்து அவளது தாய் மானியிடம் புகையிலை கேட்டு வாங்கினாள். புகையிலையைக் கிழித்து, அதன் இலையில் எச்சிலைத் தடவி சுருட்டொன்றை சுருட்டினாள். ஒரு கொள்ளிக்கட்டையில் அதைப் பற்றவைத்துக் கொண்டே, ''கிட்டியை ஐயனுக்கு நீ குடுக்கவேணும். ரெண்டு பேரும் நல்லாயிருப்பாங்க'' என்றாள். கிழவி கூறியது மானிக்கும் ஏற்கனவே இஷ்டந்தான். கிழவி புகையிலை கேட்ட தன் அர்த்தம் அதுதான். மானியும் அதற்குச் சம்மதித்தாள். தன் புருஷனோடு கிழவியைக் கதைக்கச் சொன்னாள் மானி.

ஐயனுக்கும் கிட்டிக்கும் சோறு கொடுக்கவென்று தீர்மானிக்கப்பட்ட பௌர்ணமி நாளன்று, சுள்ளியன் பரபரத்துக் கொண்டு நின்றான். நிறைந்து பொங்கி வழிகின்ற கள்ளோடு முட்டிகள் வந்தன. வெட்டியன் பெரிய மானொன்றை நெருப்பில் வதக்கிக் கொண்டு நின்றான். சாமிப் பிட்டவிப்பதிலே மூன்று கிழவிகள் ஈடுபட்டிருந்தனர்.

எல்லாம் இப்படி அல்லோலகல்லோலப் பட்டுக் கொண்டு இருக்கையில் சிலர், ஐயனை அவ்விடத்திற்கு அழைத்து வந்தனர். வெளியே பச்சைத் தென்னோலையில் எல்லோருமாய் உட்கார்ந்திருக்க, சில பெண்கள் கிட்டியைக் குளிப்பாட்டிவிட்டு குடிசைக்குள்ளே கொண்டுபோய் விட்டனர்.

ஒரு வட்டிலில் சோறுகறியிட்டு அதைக் கொண்டு போய் அறையுள் பரப்பிவிட்டு வந்த ஐயைக் கிழவி ஆண்களுக்கு மத்தியிலே நின்ற ஐயனைப்போய் கையிலே பிடித்து இழுத்தவாறு கொட்டிலுக்குள் கொண்டு போய் விட்டு வந்து வெளிப்படலையை தென்னை நாரினால் இறுக்கிக் கட்டிவிட்டு ஆபாசமாகவே அவர்களை வாழ்த்திக்கொண்டு வெளியே வந்து நேரே கள்ளுக் கலையம் இருந்த இடத்திற்குச் சென்றாள்.

பின்னர் எங்கும் கூச்சலும் குரவைகளும் எழுந்தன. இவ்விதம் அன்று கிட்டியும், ஐயனும் எல்லோரும் அறிய புருசன் பெண்சாதி ஆகினர்.

5

தீப்பந்தத்தை ஐயன் காவற் கொட்டிலுக்கு அருகே உள்ள இரண்டு உரல்களுக்கு நடுவே செருகிக்கொண்டிருந்தபோது, கறுவலும் முண்டனும் அவனை தாவிக் காலோடு அணைந்து மகிழ்ச்சிக்கறிகுறியாக ஊளையிட்டபோது, கிட்டி திடுக்கிட்டு எழுந்து நித்திரை கலைந்து வெளியே வந்தாள்.

வெளியே, இருள் அவ்விடம் முழுவதையும் மூடி மண்டிக்கிடந்தது. ஹூ....ஹூ.... என்று கிளாயடிப் பக்கமாக யாரோ கூவிய குரலில் பன்றியைக் கலைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அந்தச் சத்தத்தைக் கேட்ட கறுவலும் முண்டனும் அம்புகளாய்ச் சீறிச்

சோளஞ் சேனையுள்ளே புகுந்து மறைந்தன.

அலுப்போடு கொட்டாவி விட்ட கிட்டி, முதுகில் அவிழ்ந்த வழிந்திருக்கின்ற தலைமயிரை வாரி உச்சிக் கொண்டை கட்டியவாறு, ''இவ்வளவு பொழுதும் பந்த ஒளியில் கருங்கல்லென ஒளிர்கிற'' தன்னையே பார்த்து நிற்கிற ஐயனைப் பார்த்துக் கேட்டாள். ஐயன் வலக்கையில் வைத்திருந்த சுரைக்குடுவையை அவளுக்கு நேராக நீட்டி ''இதைக் குடி. பிறகு சொல்லுறன்'' என்றான். சொல்லியவாறு காவற்கொட்டிலுக்கு அருகாமையிலுள்ள பாலைக்குற்றியொன்றில் போய் அமர்ந்து கொண்டான். அவனிடமிருந்து கிட்டி வாங்கிய சுரைக் குடுவை நிறைய நுரைகுமிளி தத்தளிக்கின்ற புதுக்கள் இருந்தது. புதுக்கள்ளின் மணம் லேசாக அவ்விடம் எங்கும் கமழ்ந்தது. அவள் அவனுக்குப் பக்கத்தில், குற்றிக்குக் கீழே குந்தியவாறு ஒரு மிடறு கள்ளை உறிஞ்சிவிட்டு தலை நிமிர, அவன் தான் அன்று செய்த வேலைகளை விஸ்தாரமாக அவளுக்குக் கூறத் தொடங்கினான். காலையில் வெறுங்கையோடு போனமையினால் கொழுத்த உடும்பினை இழந்து போனமை பற்றிக் கூறிவிட்டு அதே எரிச்சலில் நின்ற தன்னிடம், நீலன் வந்து பட்டங்கட்டியார் அவசரமாக வரச் சொன்னதைக் குறிப்பிட்டபோது திடுக்கிட்ட குரலிலே கிட்டி கேட்டாள்... ''என்ன வியளம்?''

மிகவும் கொழுத்த முற்றிய மரவள்ளிக்கிழங்கு போல உடல் திரண்ட அந்த உடும்பு, கும்முனைச் செடிகளில் மேலே, தான் தவழ்ந்து சென்ற அரவம் கேட்டதும் செடிகளை மிதித்தி முதுகு நிமிர்ந்திருந்த கருங்கற் பாறையின் மேலே ஏறி அப்படியே நாவல் மரத்திற்கு அருகே உள்ள பற்றைச்செடிகளின் பசுமைக்குள் கரைந்த போனதன் பிறகு மிகுந்த ஆத்திரத்தோடு சிறிது தூரம் தள்ளி வந்து விண்ணாங்கு மரத்தடியிலே உட்கார்ந்திருந்தான் ஐயன். அவன் கையிலே மட்டும் அன்று வழமையாகவே கொண்டு செல்கிற காட்டுக் கத்தி இருந்திருக்குமேயானால், அந்தக் காட்டுக்கத்தியை

வீசி எறிந்தே அந்த உடும்பின் பின்னங்கால்களை ஊனமடையச் செய்து அதனைத் தோற்கடித்திருப்பான் அவன்.

பிடிவாதமான அந்தப் பிராணியினைக் கொல்வதற்கு ஓர் சிறந்த வேட்டைக்காரன் கையாளுகின்ற வழி அதுதான். கள்ளிற்கும், உடும்பு வறுவலுக்கும், சாமிப் பிட்டிற்கும் என்ன ருசியான இணைப்பு இருந்திருக்கும்!

எரிச்சலோடு தன்முன்னே நின்ற சோகைபிடித்த வெள்ளெருக்கஞ் செடியை ஒரு வெறுப்புக்குரிய பகைவனைப் போல ஆத்திரத்தோடு பிடுங்கி வீசிவிட்டு இவையெல்லாவற்றையும் வேடிக்கை பார்த்து ரசிப்பது போலக் கல்லடியில் தலையை ஆட்டிக் கொண்டிருந்த ஓணானைக் கெட்ட வார்த்தைகளால் வைது கொண்டு எட்டி உதைத்தான் ஐயன்.

அந்த வேளையிலே தான் அவனைத் தேடிக் கொண்டு வெற்றிலைச் சாறு கடவாய் வழியாக ஒழுக ஒழுக, திக்கு வாயனான நீலன் அவ்விடத்திற்கு வந்தான். ஆடொன்று தண்ணீர் குடித்து மடியும் பொழுதளவிற்கு இழுத்தும் திக்கியும், ஐயனை, பட்டங்கட்டி சின்னையா அவசரமாக அழைத்து வரச்சொன்ன சேதியைச் சொல்லி முடித்தான். அந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டதும், கவண் கல்லைக் கண்ட சேனைக் குருவிகள் போல ஏனைய கவலைகளெல்லாம் ஐயனின் மனதை விட்டு அந்தக் கணமே பறந்துபோய் விட்டன

புணையிலேறியது, விரைந்தோடிப் போய் பட்டங் கட்டிச் சின்னையாவின் விட்டுப் படியேறியது எல்லாமே குருவி வேகத்திலே கழிந்தது. ஊமத்தங்கூகை போல எதையுமே இருவரும் பேசிக்கொள்ளாது, பட்டங்கட்டி சின்னையா வீட்டுப்படியில் ஏறி, மரியாதையோடு ''ஐயன் வந்திடான் ஏடே ஐயா, கதவைத் திறந்து கொண்டு உள்ளுக்குள்ளை வாடா.''

சர்வாங்கமும் மரியாதை வடிவமிட கதவினைத் திறந்து கொண்டு ஐயன் உள்ளே போனதும் அவன் கண்களிலே மூன்று புதியவர்கள் எதிர்ப்பட்டார்கள். கதிரைகளில் அமர்ந்திருந்த மூவதும் வெள்ளை வெளேரென்ற ஆடை அணிந்திருந்தனர்.

பட்டங்கட்டி சின்னையா தன்னுடை பொது பொதுத்த தேகத்தைச் சால்வையால் மூடிப் போர்த்திருந்தார். சாய்வு நாற்காலியில் வெகு ஆறுதலாக உட்கார்ந்திருந்த பட்டங்கட்டி, தான் இருந்த சாய்வு நாற்காலிக்கு அருகேயுள்ள சீமேந்துக் குந்தினைக் காட்டி, ''எடே ஐயா, அப்பிடி இரடா... நீலா நீ போய் அளுங்கனிட்டை நான் சொன்னேன்று இறால் வாங்கி வாடா... ஓடு'' என்றதும் நீலன் அங்கிருந்து விரைந்து போக ஐயன் மட்டும் அதே மரியாதையோடு அவர் காட்டிய இடத்தில் நின்றவாறு ''சொல்லுங்க ஐயா'' என்றான். மீண்டும் பட்டங்கட்டி வற்புறுத்தவே, அந்தச் சீமேந்துத் தரையில் சம்மாளமிட்டு உட்கார்ந்து கொண்டான் ஐயன்.

வந்திருந்தவர்கள் பட்டணத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். குருவிக்கல்லுப் பக்கத்தில் உற்பத்தியாகின்ற சோளத்தானியம், தேன் ஆகியவற்றினை வாங்கிச் செல்வதற்காக வந்திப்பவர்கள். சொந்தமாக லொறி வைத்திருக்கிறார்கள். இவர்களிடம் வாங்கும் பொருட்களுக்கு நேரடியாகவே அவர்கள் பணங் கொடுக்கச் சம்மதிப்பார்களென்று பட்டங்கட்டி சின்னையா சொன்ன போது மட்டும், ஐயன் தலையைச் சொறிந்தவாறு அசடுவழிய அவரை ஏறிட்டான்.

''என்னடா ஐயா மனதில் உள்ளத்தைச் சொல்லு?''

ஐயன் முணுமுணுத்தான்:

''காசை வைச்சு என்ன செய்யலாம்? வழக்கப்படியே இருக்கட்டும்.'' அவன் சொன்னதைக் கேட்டு பட்டங்கட்டி சின்னையா உரக்கச் சிரித்தார். வெற்றிலைக்காவி ஏறிய பற்கள்

தெரியச் குலுங்கிச் சிரித்தவர்' தானே தன்னை அடக்கிக்கொண்டு சடைத்த தனது நரை மீசையைத் தடவியவாறு, ''ஐயன் நீ சொன்னது சரிதாண்டா. காசை வைச்சு நீங்களெல்லாம் என்னடா செய்ய முடியும்? உங்கடை பொருளுக்குரிய காசை நான் வாங்கிக் கொண்டு உங்களுக்குத் தேவையானதை எடுத்துத் தருவன்.'' என்று அவனுக்குப் பதில் சொன்னவர் தனக்கு எதிரே உட்கார்ந்திருந்த சிவப்பு நிறமான மழுமழுவென்று சவரம் செய்த மத்தியதர வயதானவரைப் பார்த்துக் கூறத் தொடங்கினார்: ''இவங்களுக்குப் பணத்தினுடைய அருமை தெரியாது. வழமையாகவே இவங்களொட்டை சோளன், தேன் வாங்கிற வியாபாரிகள் அரிசி, புகையிலை, வெற்றிலை ஆகியவற்றை கொடுத்து விட்டுத் தங்களுக்குத் தேவையானதை வாங்கிக் கொள்வாங்கள். எப்பவாவது ஒரு முறை உடுபிடவை கேட்பாங்கள்.''

வந்திருந்தவர்களுள் முகம் வியப்புணர்வால் மாறுதல் கண்டது.

''சுப்பிரமணியம் ஐயா சொன்னதுக்காக நான் இதைச் செய்யிறன். ஐயனுக்கு மீறி எதுவும் நடக்காது. ஐயன், இந்த ஐயாமாருக்குத் தேவையானதை நீதான் கவனிக்க வேணும்....என்னடா?''

பட்டங்கட்டி சின்னையா வீட்டிலே நிகழ்ந்தவற்றை ஐயன் கூறக்கேட்ட கிட்டி ''அது நல்லது தான்'' என்று அவனிடம் சம்மதம் கூறினாள்.

6

சுரைக்குடுவையுடன், சீந்தில் கொடியை விலக்கிச் சென்ற கிட்டி, சீந்தில் கொடியின் ஓரமாகப் பச்சைப் பசேலென்று படர்ந்திருந்த கொவ்வைக் கொடியைக் கண்டதும் அப்படியே நின்றாள்.

கரும்பச்சைக் கொவ்வை இலைகள், அந்த மண்ணின் செழிப்பை அடையாளங் காட்டின. கொவ்வையின் அருகே சென்று அதன் மறுபுறத்தை எட்டிப் பார்த்தாள் கிட்டி, ஜிவ்வென்று மறுகணமே இரண்டு பச்சைக்கிளிகள் கொவ்வைச் செடியிலிருந்து பறந்து சென்றன.

கிட்டியின் முகத்தில் சந்தோஷம் பெருங்கோடைப் பூவென மலர்ந்தது.

மறுபுறத்தில் இலையை மூடிய செக்கச்செவேலென்ற கொவ்வைப் பழங்கள். உடும்பு ரத்தத்தை தெறித்து விட்டாற்போன்றிருந்தன அந்தப் பழங்கள்.

உதுரனுக்கு கொவவைப் பழங்களென்றால் போதும். சப்புக் கொட்டித்தின்பான். கொஞ்சமும் சலிப்பின்றித்தின்பான்.

கிட்டி கொவ்வைப் பழங்களைப் பறித்து, சுரைக் குடுவைக்குள் நிறைத்தாள். கொவ்வை இலைகளையும் பிடுங்கி குடுவையுள் திணித்தாள். கண்ணாத்தை தலை முழுக இது பயன்படும். தலைமுடிக்கு நல்லது. கண்ணுக்கும் குளிர்ச்சி தரும்.

ஒற்றையடிப் பாதையால் வேகமாக நடந்து வந்து கொண்டிருந்த கிட்டி தனக்கு குறுக்காக வேகமாகப் பறந்து சென்ற காட்டுக்கோழியைக் கண்டதும் புன்னகை செய்தாள். அவள் எதிர்பார்த்தது போலவே அந்தக் கோழியைத் துரத்திக் கொண்டு கறுப்புச் சேவல் ஒன்று சட்டென்று ஈச்சம் பற்றைக்குள் தாவிப் பாய்ந்தது.

''மனிஷரைப் போலதான் மிறுகங்களும்'' - தனக்குள்ளே சொல்லிக் கொண்டாள் கிட்டி. அப்போது காட்டுக் கோழியின் வீறிட்ட குரல் கெஞ்சுகிறாற்போல கிட்டியின் காதுகளில் விழுந்தது.

சட்டென்று மழைத்துளி, நிலத்தில் ஒற்றையாய் விழுந்தது. அபூர்வமாயிருந்தது அந்தத் துளியின் விழுகை. கிட்டி நிமிர்ந்து

வானத்தைப் பார்த்தாள். அவன் நின்ற நாவல் மரக்கிளைகளின் மேலே, வானம் பொட்டுப் பொட்டாயத் தெரிந்தது.

மழை பெய்யப் போகிறதென்றால் ஈசல்கள் கூட்டங் கூட்டமாகப் பறக்கும். ஆனால் இன்றோ ஒரு ஈசல்கூட கிட்டியின் கண்களிலே படவில்லை.

கிட்டிக்கு ஆச்சரியந் தாங்கவில்லை.

நிமிர்ந்து பார்த்தவளின் கண்களிலே இன்னொரு நீர்த்துளி. பிறகு சட்சட்டென்று சருகுகளில் சடசடத்தது மழை. அங்குமிங்குமாகத் தெறித்த சொட்டுகள் இப்போது இடர்ந்து நெருங்கி பிடிவாதமாக மழையாய் பொழியத் தொடங்கிற்று. கிட்டி நாவல் மரத்தோடு ஒட்டிக் கொண்டு நின்றாள்.

மழை பேரிரைச்சலோடு பெய்யத் தொடங்கிற்று. காடெங்கும் மழைநீரும் இலைகுழைகளும், சருகுகளும் கலந்த மணமொன்று மெல்ல மணக்கத் தொடங்கிற்று.

கிட்டியின் உடல் முற்றாகவே நனைந்து விட்டது. உடல் வெடவெட என்று நடுங்கத் தொடங்கிற்று. சருகுகளிலே மூடிய மழை நீரில் கால்கள் குளிர்தாங்காது விறைத்து விட்டன. காலை மாறி மாறி அவள் உரசிக் குளிரிலிருந்து விடுபடமுயன்றாள். பற்கள் கிடு கிடுத்தன.

''ம்ம்மே....''என்றொரு சத்தம், சோவென்ற மழையினைக் கீறிக்கொண்டு கேட்டது. அந்தத் தீனமான ஒலி கிட்டியின் நெஞ்சை அபயங்கோரிய குரலெனத் தொட்டது. அது ஒரு மானின் குரல். வெகுதூரத்திலிருந்து வந்த குரல் அல்லஅது என்பதை கிட்டி உடனே அறிந்து கொண்டாள். சுரைக்குடுவையை கையில் தூக்கிக் கொண்டே, குரல் வந்த திக்கைநோக்கி வேகமாகப் போனாள் கிட்டி.

ஒற்றையடிப் பாதையிலே விரைந்தவள், சடை விரித்த

ஆலமரத்தின் கீழே பார்த்தாள் ஆலமரவேர்ப்படுக்கையில் குட்டித் தாய்ச்சியான ஒருமான். அதன் எதிரே கொழுத்த நரி, இரத்தவெறிபிடித்த பற்கள் கோமாகத் தெரிந்திட....

பிரசவத்துக்கு அவதிப்படும் மானுக்கு ஒன்றுமே செய்யத் தோன்றிடவில்லை. சாதாரண நிலையிலாயின் அது துள்ளிப் பறந்தோடிவிடும். அதுவும் முடியா விடில் தன் கூரான கொம்பால் நரியோடு சண்டையிடத் தொடங்கிவிடும்.

இப்போது.........

நரிக்கு மனிதமணம் சட்டென்று புலனாயிற்று. உர்ரென்றவாறு கிட்டியைத் திரும்பிப் பார்த்தது. கால்களால் ஈரம் குழைத்த சருகுகளை பிறாண்டியவாறு அடிக்குரலில் நரி ஊளையிட்டது.

கடூரமான அந்த ஊளை, நான் எதற்கும் தயாரென்ற எச்சரிக்கை. ''இங்கிருந்து போய்விடு. என் வழியில் குறுக்கிடாமல் திரும்பு'' என்ற அபாய அறிவிப்பு.

மான், ''ம்ம்ம்மா....'' என்று அழுதது. பிரசவத்துக்கான நோவு, இப்படித்தான் சத்தமிடும்.

கறுவலும் முண்டனும் ஐயனோடு போய் விட்டன. காட்டுக் கத்தியை எடுத்து வரத்தோன்றவில்லை. இப்போது கையில் வெறும் சுரைக்குடுவை, தன்னையே நொந்து கொண்டான் அவள்.

கிட்டி, கண்களை சருகுகள் நிறைந்த தலையிலே மெல்லப் பரவவிட்டாள். நாவல் இலைச்சருகு, பாலை இலைச்சருகு, இக்கீரி இலைகள், எருமைச் சாணம், சின்னஞ் சின்னதாக நாவல்விதையிலேயே முளைத்த செடிகள், வெங்கிணாந்திப் பாம்புத்தோல்.... யானைத் தும்பிக்கைபோல வைரம் பாய்ந்த தேக்கங்கட்டை, கிட்டியின் மனம் சந்தோஷத்தால் சிலிர்த்தது. 'நாகசாமி நீ குடுத்திருக்கிற இந்த ஆயுதமே போதும்' என்றாள் மனது தளுதளுக்க. ஒரே பாய்ச்சலில் அந்தத் தேக்கங்கட்டையை

எடுக்க முடியுமென்று சொல்லிற்று மனம்.

முழுவலுவோடு அந்த இடத்திற்குப் பாய்ந்தாள் கிட்டி. கட்டையை கைகளால் கவ்வி எடுத்தவாறு ஆக்ரோஷமாக நிமிர்ந்தாள். கால்களை உறுதியாக ஊன்றியவாறு நரியைப் பார்த்தாள் கிட்டி.

''ச்ச்சூ..... ஓடு...''

நரி, கடவாயை விரித்து பற்களைக் காட்டி உறுமிற்று. நேருக்கு நேராய் பாய்ந்து குரல்வளையைக் கவ்வ அது தயாராகிவிட்டது. அதன் கண்கள் குரூரமாக மின்னின.

''ச்ச்சூ....''

தேக்கங்கட்டையின் அடிப்புறத்தில் இறுகப் பற்றியிருந்தன கிட்டியின் கைகள். உறுதியோடு நிலத்தை ஊன்றி நின்றன கால்கள்.

நரி, சட்டென்று பாயும், கண்மூடித்திறக்க முன்னரே அதன் பற்களும், நகங்களும் எதிரியின் உடலுள் சக்கென்று பாய்ந்து விடும்.

''ம்ம்ம்...'' என்று அதிர்ந்து அலறித் துடித்தது மான்.

கிட்டியின் அடிவயிற்றினுள் ஒரு சிசு புரண்டதை அவள் உணர்ந்தாள். அது தீனமாக அம்மாவென்று கெஞ்சியதை உணர்ந்தாள். சின்னச் சின்னக்கையால் மார்பு தடவி பாலுக்காய் அழுகிறாற்போல அவளின் உடலில் தாபமொன்று தீயெனப் படர்ந்ததை அந்த ஈனஸ்வரமான குரல் அவளிற்கு உறைக்கச் சொல்லிற்று.

மறுகணமே, முழுவேகத்தோடு, உடல்பலம் முழுதையும் கையிலேற்றி தேக்கங்கட்டையை ஒரே வீச்சில் குறிதவறாமல் நரியின் உச்சந்தலையில் பாய்ந்த வேகத்தில் இம்மியும் தவறாது ஒரே போடாகப் போட்டாள் கிட்டி.

''க்க்ம்...'' என்ற ஒலி நரியின் தொண்டையில் திணற,

உச்சந்தலை பிளந்து ரத்தம் சீற மரமொன்று திடுமெனச் சரிகிறாற்போல அது கவிழ்ந்தது. மறுகணமே கால்களை விலுக்விலுக்கென்று உலுப்பியவாறே அது இறந்து போயிற்று.

தேக்கங்கட்டையை அதன் அருகிலேயே வீசி எறிந்தாள் கிட்டி. பிறகு வேகமாக மானிருந்த இடத்திற்குப் போனாள்.

சின்னஞ்சிறு குட்டி ஒன்று மானின் அருகே புரண்டு கொண்டு கிடந்தது. கிட்டி, மானின் அருகே சென்றாள். அதைக்குனிந்து பார்த்தாள். மூச்சில்லை. அந்த மழையிலும் கண்ணில் நீர்வடிய செத்துக் கிடந்தது அந்தத் தாய் மான்.

கிட்டியின் அடிவயிறு நொந்தது. மனங்கனத்தது. கண்கள் கலங்கின: ''இதை எனக்கு குடுக்கத்தான் என்னைக் கூப்பிட்டியா அம்மா'' என்று தளதளத்த குரலிலே செத்துக்கிடந்த மானைப் பார்த்துக் கேட்டவாறு, அந்த மான்குட்டியை கையிலே பக்குவமாகத தூக்கிக் கொண்டாள் கிட்டி.

7

அந்தப் பரவைக் கடலைப் போர்த்திருந்த இருள் வலையைப் பிய்த்துக் கொண்டு துள்ளியெழுகின்ற ஜந்துக்களைப் போல, கணவாய் லாம்புகள் குபுக் குபுக்கென்று சுடர் கிளப்பி வெளிச்சம் வீசிக் கொண்டிருந்தன.

மார்கழி மாதம் வந்துவிட்டால் கடல் நிறையமட்டு இறால் வந்துவிடும். மட்டு இறால் ஒவ்வொன்றும் பிஞ்சுக் சோளம் பொத்தியளவிற்குப் பெரிதாயிருக்கும். குருவிக்கல்லிலிருந்து அரைவாசி ஆண்கள் இரவில், மட்டு இறால் பிடிக்க வந்துவிடுவார்கள். இறால் பிடிக்கப் போனால் சாராயம் நன்றாகக் குடிக்கலாம். இறாலை மொத்தமாக வாங்குகின்ற வியாபாரி, சாராயப்

போத்தல்களையே அவர்களுக்கு முதலில் காண்பிப்பது வழக்கம். சாராயப் போத்தல்களைக் கண்டு விட்டால், அந்தக் கடலில் ஆளைப் புதைக்கின்ற சுரியும், கிடுகிடுக்கவைக்கின்ற குளிரும் இறால் பிடிகாரருக்கு முற்றாகவே நினைவில் இருந்து நழுவி எங்கோ போய் மறைந்த விடுகின்றது...

முக்கோணமான மூடியுள்ள பாத்திரத்தின் வயிற்றுப் புறத்திலே, உருளை வடிவிலுள்ள தகரக்குழாய் பொருத்தியிருக்கும். அந்தக்குழாய்க்குள்ளாக வெளியே தெரிகின்ற திரியினைக் கொளுத்தலாம். பாத்திரம் நிறைய மண்ணெண்ணை நிரம்பியிருக்கும். பாத்திரத்தின் மிகுதிப் புறத்திலே சிறியபிடி பொருத்தியிருக்கும். இந்த அமைப்புப் பொருந்தியதுதான் கணவாய்லாம்பு. கடலில் வாழும் கணவாய் மீனைப் பிடிப்பதற்கு தயாரிக்கப்பட்ட இக் கணவாய் லாம்பு, இப்போது இறால் பிடிப்பதற்கு மிகவும் பொருத்தமுள்ளதாகி விட்டது. நாலைந்து இறால் சேர்ந்தால் ஒரு இறாத்தலுக்கு நிறை வந்துவிடும். கணவாய் லாம்பு சிணுங்கிக் கொண்டிருந்தால் இறால் பிடிப்பது வெகு கஷ்டம்.

ஐயன் தனக்குப் பின்னாலே கணவாய் லாம்பைப் பிடித்துத் கொண்டிருந்த உதுரனை அச்சுறுத்தினான். அந்தக் குளிரான காற்றும், சுரியின் சீதளமும் இருந்தும் கூட உதுரனுக்கு கண்களினுள் நித்திரை பொங்கிக் கொண்டிருந்தது. நின்ற இடத்திலே வரும் கண்ணயர்வை ஐயனின் அதட்டலே விரட்டிக் கொண்டிருந்தது. தன்னுடைய பெரிய உதட்டைக் கடித்துக் கொண்டே பொசுபொசுத்த சேற்றில் இருந்த கால்களை இடம் மாற்றினான் உதுரன். இன்றைக்கு நிறைய இறால் பிடிபட்டமையால், ஐயனின் மனம் மிகவும் புழுகம் அடைந்திருந்தது. அல்லாவிட்டால் சிறித கண்ணயர்ந்தாற் கூட உதுரனுக்கு பிடரிப்புறம் கிண்ணென்று அறை விழுந்திருக்கும்.

இன்றைக்கு இறால் பிடிக்க ஐயன் புறப்பட்ட போது உதுரன் அவனோடு கூடப் போகப் பிரியப்பட வில்லை. கிட்டிதான் அவனை தகப்பனோடு அனுப்பி வைத்தாள். அதற்குக் காரணமும் இருந்தது.

உதுரன் முன்கோபி. கரடி போலக் கத்துவான். பிராண்டுவான். சேனையிலே இப்போது நல்ல காவல் வேண்டும். காவற்கொட்டில் காவலோடு மட்டும் பழுத்த சோளங்குலைகளைக் காப்பாற்ற முடியாது. சிறிய குடிசை போன்ற வடிவத்திலே வாடி கட்டி. நாய் களோடு காவலுக்குக் காத்திருக்க வேண்டும். கண்ணோடு கண்மூடவே முடியாது. கிட்டியின் எல்லாப் பிள்ளைகளும் காவலுக்கு இருப்பார்கள். உதுரன் இவர்களோடு இருந்தால் ஏதாவது வாக்குவாதம் வந்துவிடும் என்பதால் கிட்டி அவனைத் தகப்பனோடு இறால் பிடிப்பதற்கு அனுப்பிவிட்டாள். இறால்க் கடலுக்குப் போனால் உதுரனால் நல்ல உழைப்பு வருமென்பதைத் தெரிந்து வைத்திருக்கின்ற ஐயன், கிட்டி கூறியதற்குச் சம்மதித்தான்.

இங்கே பிடிக்கப்படுகின்ற இறால்களில் பெரும்பாலானவை வியாபாரிகளால் உடனுடனே கொள்வனவு செய்யப்பட்டு ஐஸினாற் பதப்படுத்தப்பட்டு வெளியிடங்களுக்கு விற்பனைக்கு அனுப்பி வைக்கப்படும். சில வேளைகளில் இறால் பிடிகாரரின் தேவைக்குக் கூட இரால் கிடைக்காமற் போய்விடுகின்றது. இந்நாட்களும் அப்படித்தான். 'மார்கழி வந்துவிட்டால் மட்டு இறாலும் வந்துவிடும், என்பது ஊர்ப்பழமொழி. இம்மாதங்களில் இறாலோடு சாராயப் போத்தல்களும் அப்பகுதியிலே தாராளமாகவே அகப்படும்.....

பரவைக் கடலினை நடுவாகப் பிரித்து ஓடுகிற கற்பாதையிலே கலகலப்புச் சத்தம் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறது. யாராவது திருட்டுத்தனமாகத் தேங்காய் பறித்து அவசர அவசரமாகச் சந்தைக்குக் கொண்டு போய்க் கொண்டிருப்பார்கள். அல்லது கட்டாக்காலி மாடுகளைச் சிரமப்பட்டு கட்டியிழுத்து விடிவதற்கு முன் இறைச்சிக்கடையில் விற்பதற்கு முயற்சிகள் அவசரப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும்.

கள்ளச் சின்னான் இருள் மங்கிக் கொண்டிருந்த பின்னேரம் போல, மசிந்து சேனாதியோடு கள்ளுக் கொட்டிலிற் கதைத்துக் கொண்டிருந்தது ஐயனின் மனதிலே ஒரு நெருப்புப் பொறியாகி

நினைவிலே ஒளிர்ந்தது.

இந்தச் சேனாதி எப்படி மரியாதையீனப்பட்டாலும் திருந்துகின்றவனாக இல்லையே என நினைத்து மனதினுள் வேதனை கலந்த அதிசயங்கொண்டான் ஐயன். யாருடைய மாட்டையோ திருடிக் கொண்டு வந்து இறைச்சியடித்து நெருப்பினால் வதக்கிப்பதனிட்டு மானிறைச்சியென்று கூறி விற்றபோது பட்டங்கட்டியரிடம் அவன் முறையாகப் பிடிபட்டான்.

பட்டங்கட்டியரிடம் பிடிபடும் எவராயினும் அவர் அவனுக்குத் தோலுரிக்காமல் விடமாட்டார். பலமுறை அடிபட்டும் திருந்தாத சேனாதி இனிமேற் பிடிபட்டால் புதுவிதமான தண்டனை கொடுக்க வேண்டுமெனக் கூறிக்கொண்டிருந்த பட்டங்கட்டியருக்குச் சேனாதியைக் கண்டதும் ஆத்திரம் பொருமிக் கொண்டு வந்தது. தனது எரிச்சல் முழுவதையும் வெளிக்காட்டும் விதத்தில் அட்டகாசமாகச் சிரித்துக் கொண்டார். பின்னர் சேனாதி இறைச்சியடித்த மாட்டுத்தோல், கொம்பு ஆகியவற்றை எடுத்து வரும்படி கூறி மாட்டுத்தோலை அவனுக்கு மேலாகச் சுற்றிக்கட்டி' இரண்டு கொம்புகளையும் கயிற்றிலே பிணைத்துக் கழுத்தில் மாலையாக அணிவித்து ''நான் மாட்டுக் கள்ளன். நான் மாட்டுக்கள்ளன்....'' என்று அந்தக் கிராமம் முழுவதும் சேனாதியைச் சுற்றிவரச் செய்தார் பட்டங்கட்டியர்.

அந்தச் சம்பவம் நடந்ததன் பிறகு இரவோடு இரவாக அங்கிருந்து தலைமறைவாகி விட்ட சேனாதியால் இனிமேல் எவ்விதமான கவலையுமில்லை என்று அந்தப் பகுதியில் நிம்மதி பரவியிருக்கிற வேளையில்....

காலிலே நெருடிய கடல் ஊரியை, கையால் அப்புறப்படுத்திய ஐயன் பரவைக் கடலின் மையப்பகுதியிற் திட்டுத்திட்டாகத் தோன்றிய ஒளிப் புள்ளிகளினைக் கண்டபோது தனது யூகமானது சரியானதே என்று உறுதிகொண்டவனாக உதிரனிடம் ''உதுரா நீ

இறாலைப் பிடி.. இப்ப நான் வந்திடுவன்....'' என்று கூறியபடியே கடலினுள் மெதுவாக உழக்கிக்கொண்டு வெளிச்சப் புள்ளிகளை நோக்கி நடந்தான்......

எங்கோ கடற்குருவிகள் அமைதியைக் கீறி ஒலி எழுப்பின. க்ளக் க்ளக்.... கடல் நீரினுள் சத்தம் அரும்பிச் சலசலத்து அழிந்துகொண்டிருந்தது. முகத்திலே மோதிய குளிர்காற்று ஐயனுக்கு இதமாயிருந்தது. இப்பொழுது ஒரு சுருட்டைப் பற்றினால் நெஞ்சுக்குக் காரமாயிருக்கும் என்று எண்ணிக்கொண்டான்.

அடிபட்டுச் செயலற்றுப்போன காட்டுப் பன்றியைப் போல, எதிரே கண்பார்வைக்கு அவனது சுற்றுப்புறம் இருளினுள் மௌனித்து வடிவமிட்டு உறக்கத்திற் கிடந்தது. அரவங் கேட்டதும் இருளினுள் இறுகி நின்ற காட்சிகள் லேசாகவே, பாதையில் விலகி இழுபறிப்படுகின்ற ஓசை கேட்டது. நன்றாகக் கூர்ந்து பார்த்தவாறே பாதையிலே காலடி எடுத்து வைத்த ஐயன் மிகவும் அதிசயமுற்றான். மூன்று பிணைக்கப் பட்ட மாடுகள் அனாதரவாக நின்றன. அதற்குச் சற்றுப் பின்னே சிறிய வெளிச்சத்தோடு லொறி ஒன்று நின்றது. இரண்டொரு கணவாய் லாம்புகள் மெலிதான ஒளி சிந்தி, அங்கு நின்றோரை இலேசாக இனங்காட்டின.

பட்டங்கட்டி சின்னையா வீட்டிலே ஏற்கனவே ஐயன் சந்தித்த வெள்ளை உடுப்பணிந்த மூவரோடு கரியன், வண்டன், செவ்வான் ஆகியோர் இனந்தெரிந்தனர். ஏதோ சொல்ல ஐயனின் வாய் உன்னிய போது, கரியனின் முரட்டுக் குரல் ஓங்கிக் கேட்டது; ''ஐயா, சேனாதி பிறகும் திருகுதாளந் தொடங்கிவிட்டான் பார்த்தியா? கள்ளமாடு பிடிச்சுக் கொண்டு வந்திருக்கிறான்.... லொறி வெளிச்சத்தைக் கண்ட உடனே இந்த இடத்திலையும் நில்லாமல் ஓடி விட்டான்.....''

ஐயன் மனமகிழ்ச்சி கொண்டான்; தன் யூகம் மெய்ப்பட்டது அவனிற்க வார்த்தைகளில் பூரிப்பளித்தது.

‘‘கடலுக்குள்ளே நின்றபோதே நான் நினைச்சன். சேனாதிதான் மாடு கொண்டு போறான் என்று நல்லது. இப்பிடியொரு லொறி இந்தப் பகுதியிலை இரவு பகலாகத் திரியுமாயிருந்தால் எவ்வளவு நல்லாயிருக்கும்....’’

ஐயன் சொல்லி முடித்தபோது, லொறியில் வந்தவர்களில் இளைஞனானவன், ‘‘நீங்க ஒத்துமையாய் எங்களோடை இருந்தது என்றால் நாங்க இந்தப் பக்கம் எந்நேரமும் வரிவந்து போவம் தானே...’’ என்று வித்தியாசமான உச்சரிப்பில் கூறியபடி, சிகரெட் ஒன்றை ஐயனுக்கு நீட்டினான். இதுவரையிலே தானே சுருட்டுகிற சுருட்டையே புகைக்கிற ஐயன் சிகரெட்டைப் பெற்றுக் கொள்வதற்குக் கூச்சப்பட்டபோது, அந்த இளைஞன், ‘‘பரவாயில்லை. பத்திப்பாருங்க’’ என்று ஐயனின் கையிலே சிகரெட்டைக் கொடுத்தான்.

அந்த சிகரட்டை உதட்டில் பொருத்திப் பற்ற வைக்கத் தெரியாத ஐயனை முகத்தில் சிரிப்பின்றி உற்றுப் பார்த்தபடி நின்றான் அந்த இளைஞன்.

தொலைவில் எங்கோ அப்போது ஒரு எருமை மாடு ‘ம்ம்ப்பா’ எ ன்று கத்தியது.

8

ஐயனுக்கு அளவுமீறிய சந்தோஷம் வந்தால் தன்னை மறந்து பாடுவான். இன்றும் அப்டித்தான் மெல்லத் தொடங்கிய பாட்டு பூசணிப்பூவாய் விரிந்தது.

அண்ண டே சின்னி வாறான்

அண்ண டே சிரிச்சு வாறான்

பூசணிக்காய் பழத்தைப் போல

புரையிலுள்ள பருப்புப் போல

அண்ண டே சின்னி வாறான்

அண்ண டே சிரிச்சு வாறான்.

பின்னிக் கிடந்த பூசணிக் கொடிகள் பெரிய பெரிய காய் களை ஈன்றிருந்தன. பிள்ளைகளின் தலையைத் தடவுவது போல, ஒவ்வொரு பூசணியையும் வருடியபடி மகிழ்ச்சி பொங்குகிற குரலிலே பாடிக்கொண்டிருந்தான் ஐயன். அலைந்து பறக்கும் பரட்டைத் தலை மயிரைப் படிய கைகளால் அடக்கியவனாக, ஓங்கிய குரலிலே பாடிக்கொண்டிருந்தவன், தலையிலே சுமையோடு அழகாக நடந்துவரும் கிட்டியைக் கண்டதும் குரலைக் குறைத்துக்கொண்டு அவளைப் பார்த்தான். தலையிலே சுமையோடு நின்ற அவள், ஐயனைப் பார்த்து, ''என்ன நீ. நெடும்பரண் மாதிரி நிற்கிறாய்? இந்தச் சுமையில் ஒரு கைபிடி'' என்றாள். ஐயன், அவளின் சுமையை இறக்கினான். ''முண்டு அவுணம் பருப்பு இருக்குது....'' மார்புச் சீலையை விசிறி வேர்வையைத் துடைத்தவாறே, சோளன் பருப்புகளை ஒரு கையினால் அள்ளிப் பார்த்தாள் கிட்டி. சிவப்பும், பழுப்பும், இளஞ்சிவப்புமாய் வண்ண வண்ணமான சோளன் பருப்புகள்! எவ்வளவு இரவுகள் கண் விழித்து, உடல் நொந்து காவல் காத்துப் பெற்றுக் கொண்ட பொருள் இது! வியர்வையும், இரத்தமும் சொரிந்திட்ட அந்தப் பாசனத்திலே அறுவடையான இச்சோளன் மணிகள் அவளுக்கு எல்லையில்லாத களிப்பினை அளித்தன. அந்த மக்களின் உழைப்பே தானியமணிகளாய் அம்மண்ணிலே அறுவடையாயிருப்பதை அவர்களின் புன்னகை வெளிச்சமிட்டுக் கொண்டிருந்தது.

சோளன் முறித்தபின்னர் அங்கே அதனை அடித்து முதன் முதலிலே பருப்பாக்குகிற பெருமை கிட்டிக்குத் தான் உரியது. கிட்டத்தட்ட ஆளளவு உயரத்திலே புரை கட்டித்தான்

பருப்படிப்பார்கள். புரையிலே மேற்புறம் வரிச்சுப்பரவி, சிறிது கீழே நெட்டிகட்டியிருக்கும். புரையின் அடிப்பாகத்திலே, சோளன் பருப்பு குவியும். புரையிலே சோளன் போட்டு பத்து நாட்களின் பிறகுதான் பருப்பை எடுக்கலாம்.

சோளன் முறிக்கிற காலம் எவ்வளவு சந்தோஷகரமானது! ஒரு ஆண்பிள்ளை பெறுவதைப் போல, நல்ல இறைச்சியைத் தின்று கள்ளையும் மாந்தி நிலைமறந்து கணவனோடு சுகித்திருப்பதைப் போல, பெண்பிள்ளைகளுக்கு நல்ல புருஷனைக் கொண்டாட்டங்களோடு, கட்டிக் கொடுப்பதைப் போல. போட்ட பயிரெல்லாம் பசுமையாய் செழித்து பூவும் பிஞ்சும் காயும் கனியுமாய் செழித்துத் சிலிர்த்திருக்கிறதுக்கு நிகரான சந்தோஷமாகவே இதுவுமிருக்கும்!

இப்பொழுது ஏறக்குறைய எல்லோருமே சோளன் முறித்துவிட்டார்கள். காவற் கொட்டில்களும், நெடும் பரணகளும் மந்தைகளற்ற மேய்ப்பன் போல, தமக்கெதிரே வெறும் சேனைநிலமாய், நெட்டிகள் துருத்தி நிற்கிற நிலமாகக் கிடக்கிற விரிந்த பரப்பினுள் தனித்து நின்றன. சிலரின் நிலங்களில் சுரையும், பூசணியும் பாம்புக் கூட்டங்களாய் பின்னி நிலத்தினை மூடி கொடிபடர்த்தியிருந்தன.

கிட்டியின் நிலத்தினுள் பூசணிகள் இம்முறை நன்கு சிரித்திருந்தன. கொஞ்சநாளைக்கு கிளிகளையும், பன்றிகளையும் விரட்டுகின்ற ஹூஹூ இசை இங்கே கேட்கமாட்டாது. பயிற்றம் பருப்பையும், வற்றகைப் பழங்களையும் கொத்தித் திருடவரும் கிளிக் கூட்டங்களுக்கு கவுண் வீசிக் கல்லெறிய வேண்டும். வேறெதற்கும் கிளிகள் அஞ்சுவதில்லை.

கிட்டியின் கவனமெல்லாம், இம்முறை செய்யும் சடங்கிலேயே லயித்திருந்தது. சோளன் முறித்த பின் அதைச் சாமிக்கு படைக்க வேண்டும். சோளன் மாவை, தேங்காய்ப் பாலோடு குழைத்து

அப்பம் தட்ட வேண்டும். சோளன் புக்கை செய்யவேண்டும். பெரிய வாழைக்குலை ஒன்றை மரத்தில் முற்றவிட்டிருக்கிறாள் அவள். நல்ல கறிவகைகளோடு இந்தச் சடங்கைச் செய்தால் தான் சாமி, இந்தச் சேனைக்கு மேலும் மேலும் நல்ல விளைவினைக் கொடுப்பார்..... அல்லது சிறு நெருஞ்சியும் வெள்ளெருக்கமும் இவ்விடமெல்லாம் படரும். பன்றியும், அணிலும், கிளியும் இரவும் பகலுமாய் எல்லாவற்றையும் துவம்சம் செய்து நாசமாக்கும். இந்தச் சடங்கினைச் சிறப்பாக முடித்தால், கண்ணாத்தைக்கும் மாப்பிள்ளை கிடைத்துவிடுவான்: வரப்போகிற கண்ணாத்தையின் புருஷனுக்காக இப்போதே சேனை நிலம் பார்த்து விட்டான் ஐயன்..... நல்ல செழித்த கன்னிலம்.

தனது ஆசைகளையெல்லாம் அவ்விடத்திலிருந்து ஒவ்வொன்றாகச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள் கிட்டி. கண்களில் நிறைந்த எதிர்காலக் கனவுகளோடு கிட்டி சொல்லிக் கொண்டிருக்கையில் ஐயனுக்கு பெருமையும், மகிழ்வும் நெஞ்சினுள்ளே பிரவகித்துப் பொங்கிற்று. தன் பெண்சாதி எவ்வளவு அற்புதமானவள். இவளைத் தான் பற்றியதால் எவ்வளவு பெருமை பெற்றுவிட்டேன் என நெஞ்சு நெகிழ்ந்தான் அவன்.

கிட்டியின் வடிவழகில் லயிக்காதவர் அங்கு யாருமில்லை. சேனைக் காவலிலும், சோளஞ் செய்கையிலும் எல்லோருக்கும் முன்னுதாரணமான அவளின் பளீரிடுகின்ற கறுப்பு நிறமும், பளீச்சென்ற புன்னகையும், வெற்றிலை போட்டுச் சிவந்த உதடுகளும், கொழுத்த மானைப்போன்ற சதைப்பிடிப்பும் இதோ அன்று கண்ட அதே வடிவில் இன்னும் அதே வண்ணமாக.......

''கிட்டி''

அவனது குரலினிலே தழும்புகின்ற மோகமயக்கத்தின் அந்தரங்கத்தை அவன் அறிவாள். அவனது மௌனத்தின் அர்த்தம் எப்படியொரு விஸ்வரூபமெய்தும் என்பதை அறியாதவளா

அவள்?

கிட்டி தன்னைச் சுதாரித்துக் கொண்டு எழுந்தாள்.

''சடங்கு முடிஞ்சதும் கண்ணாத்தைக்குச் சோறு கொடுக்க வேணும். அதைப் பற்றி நான் சொல்ல நீ எதை யோசித்து கொண்டிருக்கிறாய்....''

கிட்டியின் குரலில், சிறிது அதட்டலும் கலந்திருந்தது. பெரிய கண்களில் கண்டிப்பு ஐயனை என்னவோ செய்தது. அவளின் கண்டிப்பு கரடிப் பிடியைப் போல. ''ஆரை நீ நினைச்சு வைச்சிருக்கிறாய்?''

கிட்டி ஒரு கணம் யோசித்தாள். கண்ணாத்தையின் உருவம் கண்களிலே வந்து நின்றது. கருமையான முகத்திலே, இன்னமும் கறுப்பாக அடர்ந்து தெரிகின்ற புருவங்கள். சிறிது பிளந்த, நாயுருவிப் பழத்தின் செந்நிறச் சொண்டுகள். சுறுசுறுப்பான மான் குட்டி. அவளிற்கு ஏற்றவனாக பொம்மன், பெரியான் என்ற இளைஞர்களிருவரையும் அவள் தனது மனதினுள்ளே தேர்ந்து வைத்திருக்கின்றாள். இவர்களில் ஒருவனைத் தான் கண்ணாத்தைக்குத் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டும். நல்ல உழைப்பாளிகள். முறுக்கேறிய பன்றிக் குட்டிகள் போல சுறுசுறுப்பானவர்கள். இவர்களில் ஒருவனைத் தேர்ந்தெடுத்துச் சடங்கு வைக்கலாம்.

கண்ணாத்தையை அடைய எவருக்குப் பாக்கியம் செய்திருக்க வேண்டுமென்று நினைத்தவளாக தனது எண்ணத்தினை கிட்டி ஐயனிடம் சொன்னாள். ஐயன் சிறிது நேரத்திற்கு மௌனமாயிருந்து விட்டுத் தலையைச் சொறிந்து கொண்டான். மனதிலே அவனுக்குத் தெரிந்த ஒவ்வொருவரும் தெரிவாகிக் கொள்ள, ஆர்வத்தோடு ''பெரியான்தான் சரி'' என்று பதில் சொன்னான் ஐயன். பெரியான் நல்ல உழைப்பாளி; இறால் பிடியில் அதிக வல்லமையுள்ளவன்; சாராயம் குடித்தாலும் அசையாமல் நின்று வேலை செய்வான்.

9

சோளன் முறித்த பின்னர் அங்கு தனியானதொரு மகிழ்ச்சி எல்லோரது முகத்திலும் பொலிந்திருந்தது. நெட்டிகள் துருத்தி, கொடிகளே மேனிபுரட்டி, அங்குமங்குமாய் தாராளமாக இடம் பிடித்து காய்களோடும் பூக்கள் பிஞ்சுகளோடும் நிம்மதியாகப் படுத்திருக்கின்ற நாய்க் குட்டிகள் போல சேனை நிலங்களிலே செறிந்து கிடந்தன. பெரிய பூசணிப் பூக்களின் மலர்ச்சி இன்னொரு நிறைந்த விளைவிற்குக் கட்டியஞ் சொல்லி நின்றன. நன்றாக இரை விழுங்கி உறங்கிக் கிடக்கின்ற வெங்கிணாந்திப் பாம்புகளை கல்லுக்கட்டி நீண்டு அசைகின்ற புடலங்காய்கள் நினைவூட்டின.

சுரைக்காய் ஒன்றினைக் காம்பை உடைத்து முறித்த கிட்டி, தன் பின்னே நின்ற கண்ணாத்தை கைகளிலே அதனைக் கொடுத்தாள். அந்தச் சுரைக்காயில் நல்லதொரு குடுவை செய்ய வேண்டுமென்று எப்போதோ நினைத்திருந்த அவள், அந்தச் சுரைக் குடுவை கண்ணாத்தை தேனெடுக்க மிகவும் தேவையான ஏனம் என அடிக்கடி மனதிலே நினைத்துக் கொண்டிருந்து, ஒவ்வொரு தருணமும் அதனை மிகவும் கவனமாகக் கவனித்து வந்து இன்றே பிடுங்குகிறாள். அங்கு வாழுகின்ற பெண்ணிற்கு மிக அத்தியாவசிய பொருள் இது. ஆண் மகனுக்குக் காட்டுக்கத்தியைப் போல.

எல்லோரும் கிட்டடத்தட்ட அங்கே சோளன் அடித்துப் பருப்பாக்கி ப் புரையிலே போட்டு விட்டார்கள். சோளன் பத்து நாட்களுக்குப் புரையிலே கிடந்தாகவே வேண்டும். பின்னர்தான் மரைக்காலால் அளந்து எடுக்கலாம்.

எல்லாமாக ஐந்து ஏக்கர் நிலத்திலேயும் இருபது அவுணங்கள் அளவான சோளன் தானியம் ஐயனுக்குக் கிடைத்திருக்கிறது. இந்த விளைவின் ஆணிவேர் கிட்டியே என அவன் அறிவான். அதையே

அடிக்கடி வாய் நிறையச் சொல்லிக் கொண்டிருப்பான் ஐயன். புரையிலிருந்து ஒன்றிரண்டு பருப்பை உள்ளங்கையிலே வைத்து நசுக்கியவாறு மனதினுள்ளே கிட்டி எண்ணிக் கொண்டான்: 'நல்ல வீரியமான, கொழுத்த சோளன் இம்முறை சாமி தந்திருக்கிறார். அடேயப்பா, என்ன மசமசப்பாய், பால் கொண்டிருக்குது. சாதுக்கு நல்ல சடங்கு வைக்க வேணும்!'

கிட்டியின் மனதிலே இம்முறை நிறையக் கனவுகளிருப்பதனை ஐயனுக்கு அவள் அடிக்கடி சொல்லி வைத்திருக்கிறாள். அந்தக் கனவுகளையெல்லாம் நனவாக்குகிற மனத் தைரியமும், திடமும் அவளுக்கிருக்கிறது. அவளுடைய முக்கியமான மனத்துடிப்பு இதுதான்: எல்லாவற்றையும் விட கண்ணாத்தைக்கு இம்முறை 'சோறு கொடுக்க வேண்டும்'. அதற்கு முன்னர் சோளன் குறித்த சடங்கையும் இவர்களின் இறந்து விட்ட முன்னோர்களுக்கான உத்தியாக்களுக்கு வந்த சடங்கையும் வெகு தடபுடலாகச் செய்து முடித்து விட வேண்டும். இவற்றைச் சரியாகவும், செம்மையாகவும் செய்து முடித்தால்தான் ''சேனையும் முடியப் புட்டுப் பானையும் இறக்குவாங்க'' என்ற பழமொழியை தாங்கள் பொய்யாக்கும் வாய்ப்பினையும் வலிமையையும் பெறமுடியும் என்று தனது அனுபவத்திலே தெரிந்து வைத்திருக்கின்றாள் கிட்டி.

சடங்கை அங்குள்ள குஞ்சு குருமானிலிருந்து, கண் மங்கி உடல் தளர்ந்த கிழங்கள் வரை எல்லோரும்தான் எதிர் பார்த்திருந் தார்கள். கண்ணாத்தை தனது எல்லாச் சகோதரங்களையும் கூப்பிட்டு தென்னோலை இழுத்தாள். இதுதான் அதற்கு நேரம். சின்னச் சின்னக் குடிசைகளெல்லாம் இப்போது புதிய கிடுகுகளால் முக்காடிட்டு தம்மைப் புதுப்பித்துக் கொண்டிருந்தன. மண்ணும் சாணமும் குழைத்து குந்துகளும், நிலமும் பூசி மெழுகப்பட்டு. கோழிக்கால்களிலும், மனிதக் கைகளிலும் சுண்ணாம்பு பூசி, சுவர்களிலே அவை சித்திரங்களாய் அழுத்தப்பட்டு அழகு கூறின. திண்ணையோரத்து சுவரிலே மான்கொம்பும். கொம்பையொட்டி

மயிலிறகும் காட்டின் வனப்பை மெல்லிய சித்திரமாக்கினாற் போலப் பொருத்தப்பட்டிருந்தன. கரும்பச்சை, சிவப்பு, இளஞ் சிவப்போடு குழைந்து மஞ்சள் வர்ணச் சோளங்குலைகள், வளை ஓரமாக நிரையிட்டு ஒரே வரிசையில் தொங்கி இக்குடிசையின் சேனை வளத்தினையும். உழைப்புத் திறனையும் உணர்த்தி நின்றன, இனியதொரு நாட்டுப்பாட்டைப் போல.

. தமது சோளஞ் சேனையில் ஒவ்வொருவரும் கொஞ்சக் கொஞ்சம் கஞ்சாச் செடியும் நாட்டுவது வழிவழி வந்த வழக்கம். கஞ்சாவை உருவி சோளன் மாவோடு பிசைந்து அப்பம் தட்டி வைக்காத எந்தச் சடங்கும் சுத்தமானதில்லை.

சடங்குவெகு கோலாமாகத் தொடங்கி விட்டது. தாராளமான கீற்றுக் கொட்டகையின் கீழே மொழு மொழுப்பான உருண்டைக் கல்லாக இருந்த சாமி அங்குள்ள எல்லாப் பூக்களையும் அலங்காரமாகக் கொண்டிருந்தார். யாரோ. வெள்ளை வெளேரென்று பெருங்கோடைப் பூக்களையும் வெவ்வலரிப் புஷ்பக் கொத்துக்களையும் ஒன்றோடு ஒன்றாக இணைத்துப் பின்னணியிலே தொங்கவிட்டிருந்தமை மிகவும் அழகாயிருந்தது. எத்தனை வட்டில்கள் நிறைந்த அப்பங்கள். சோளம் புக்கை சுகந்த மணத்தினை அவ்விடமெல்லாம் வாரியிறைத்துக் கொண்டிருந்தது. கதலி. இரதை வாழைக்குலைகள் ஒவ்வொன்றும் சேனை நிலங்களின் வீரியமான வெளியீடுகள் நாங்களே என்று நிதர்சனப் படுத்திக் கட்டப்பட்டிருந்த இரண்டு ஆட்டுக் கிடாய்கள் மொச்சை மணந்தன. நாய்களெல்லாம் ஒன்றையொன்று பார்த்து உறுமுவதையும், சீறுவதுமாயிருக்க சிறு பையன்கள் அவற்றை அதட்டி ஒழுங்கிற்கு. உட்படுத்திக் கொண்டிருந்தார்கள்.

ஐயன் இன்றைக்கு அங்கே மிக முக்கியமானவன். அவன் ஒரு .குட்டிச் சாமி போலவே தோற்றங் கொடுத்தான். இடுப்பிலே வேப்பிலையை மாலைபோலப் புனைந்து .சுற்றிக் கட்டியிருந்தான்.

அவன்தான் சாமிக்கு. சடங்கை ஒப்பேற்றுபவன். அதிகம் பேசாமலே, கட்டளையிட்டுக் கொண்டிருக்கிற அவன் முன்னாலே எல்லோரும் மிகவும் பயபக்தியோடு நின்று அவற்றை ஒப்பேற்றிக் கொண்டிருக்கின்றார்கள். கொஞ்சங்கூட முரட்டுச் சத்தமில்லை அங்கே.

பனை வடலியருகே கண்களைக் கோணிக்கொண்டு நின்ற சேனாதியோடு எவரும் எதையுமே பேசவில்லை. என்ன குற்றங்கள் செய்திருந்தாலும் சடங்கின்போது எவருமே கலந்துகொள்ளலாம்; யாருமே தடைபோட மாட்டார்கள். பல விரோதங்கள் தீர்வதும், குடும்பங்கள் உருவாவதும் அந்த நாளின் களிப்பான பொழுதுகளின் போதுதான்! சேனாதி அடிக்கடி செருமியபடி இருந்தான். ஆனாலும் அவனை யாரும் கவனிக்கவில்லை.

கிட்டியின் கண்கள் இன்றைக்கு அலைபாய்ந்து கொண்டிருக்கின்றன. அவள் கண்கள் பெரியானையும் கண்ணாத்தையையுமே அடிக்கடி கவனித்துக் கொள்கின்றன. கறுத்துத் திரண்ட தோள்கள். நெஞ்சிலே வயதுக்கு மீறிப் புசுபுசுவென்று அடர்ந்திருக்கின்ற ரோமச் சிலிர்ப்பு. ஒடுங்கிய முகத்திலே எந்நேரமுமே சிரித்திருக்கிற பிரமையைத் தோற்றுவிக்கின்ற முகப் பொலிவு. கண்ணாத்தை தன்பாட்டிற்கு பன்புல் ஒன்றைப் பிய்த்துக் கொண்டு உதுரனுக்கு எதையோ சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறாள். நாளிலும் பொழுதிலுமாய் கண்ணாத்தையின் உடலிலே பரிமளிக்கின்ற யௌவன மலர்ச்சியால், தாய் அடையும் பெருமிதம் கொஞ்ச நஞ்சமல்ல. கண்ணாத்தையைப் போல லட்சணமுள்ளது அங்கே வேறு யார்? அவ்விடத்திற்கு அவளே மயில்; அவளே மான்; அவளின் யௌவனக் கவர்ச்சியினால் மனதிலுள்ளே கனவுகளை வளர்க்காத இளைஞன் அங்கே யார்?

சடங்கு முடிந்து உணவினை ஒவ்வொருவரும் தனியாக

எடுத்துக்கொண்டு செல்கையில் கிட்டியின் கண்கள் பெரியானைத் தேடின. அந்தத் தேடலின் முடிவில் அவளது பெரிய கண்கள் தரித்தபோது திடுக்காட்டமே விளைத்தது. யாரும் கவனிக்க வில்லை என்ற நினைப்பின் துணிவோடு பெரியான், மூலை வேம்படியிலே பொன்னாளோடு சரஸம் செய்து கொண்டிருந்ததைக் கண்ட கிட்டி அடைந்த அதிரிச்சியினுக்கு ஒரு அளவேயில்லை. கிட்டி அந்தக் கண்மே மனமுடைந்து திகைத்துச் செயலற்ற நிலையினை அடைந்தாள்.

வீட்டுக்குப் போன அவள் நிம்மதியின்றி ஒரு மூலையிலே உட்கார்ந்து பலவாறாக யோசித்துக் கொண்டிருந்தாள். அவளின் மனம் ஒரு நிலைப்படவில்லை.

அவளைக் கவனியாத ஐயன் மூக்கு முட்டிய வெறியிலே ஏதோ புசத்திக் கொண்டிருந்தபோது, கிட்டி தாங்கமுடியாத சினத்தோடு எழுந்து வெளியே போனாள். பசுமை செறிந்த சோளஞ் செடிகளில்லாத, சேனை நிலத்தைப் போலவே அவளது மனம் வெறுமையுற்றிருந்தது.

அவள் வெளியே போய் நின்றாள். சேனை நிலத்திலே தனித்து நிற்கிற காவற் கொட்டிலுக்குக்கூட உதுரன் தென்னோலைகளால் அலங்காரம் செய்திருப்பதனை அவளது கண்கள் கண்டன. இந்தச் சடங்கு முடிந்ததும் கண்ணாத்தைக்குச் சோறு கொடுக்கின்ற வைபவத்தினை மிகமிகச் சிறப்பாக நடத்துவதற்கு அவள் கொண்டிருந்த கனவுகள் எத்தனை!

காவற்கொட்டிலின் கீழே முண்டன் உடும்புத் தோலொன்றோடு மல்லிட்டுக் கொண்டிருந்தது. பெரியான், பொன்னாளோடு சரஸம் செய்கிற பெரியான்! கிட்டியின் மனம் ஆறுதலின்றிவேதனையுற்று சேனைப் புற்களைப்போல எரிந்து புகைந்து கொண்டிருந்தது.... அவளின் கண்கள் அவளையறியாது கலங்கின.

10

காட்டின் ஒற்றையடிப் பாதையினை விட்டு விலகி மருக்காலை மரக் கூட்டப் பக்கமாக நடந்து சென்று கொண்டிருந்த ஐயனின் மனதிலே, கிட்டியே இப்போது நிறைந்திருந்தாள். வழமையாகவே கலகலப்பான சுபாவமுள்ளவளான அவள், சடங்கு காலத்திலேசுறுசுறுப்பான மைனாக்குருவிபோல ஓடியாடித் திரிவாள். புதுப் புதுக் கறிவகைகள் செய்வாள். நுரை தளும்புகிற கள்ளினை அவனுக்கு மொண்டு கொடுத்துவிட்டு இறைச்சி வறுவலை அவனுக்குத் திகட்டுமளவிற்கு ஊட்டுவாள், அவள். இக்காலமே அங்கு மனோகரமானது. புதுத்தளிர்களை உடலெங்கும் சுமந்து குலுங்குகின்ற கொடியினைப் போல மனமும் உடலும் களிப்பிலும், மோகமையிலிலும் நிறைய, அவ்விடத்தே சொர்க்கலோகமொன்று விரிந்து போயிருக்கும். சேனாதிகூட அடைக்கோழி போல அங்கேயே தரித்து நல்ல மனிதனாய், தாழ்ந்த பார்வையோடு, மரியாதையைப் பாவனை செய்கிற புன்னகையோடு உலவி வருவான். ஐயன், சடங்கு முடிந்து, குடிசையின் பின்னே தலை யெல்லாம் காய்கள் சுமந்திருக்கின்ற பலாமரத்தின் கீழேயிருந்த போது, கிட்டி அவ்விடம் வந்தாள். ஐயனுக்கு கொஞ்சம் கஞ்சா மயக்கமிருந்தது. அவள் மிதந்து வருகிறாற் போலவும், இடுப்புக்கு மேலே வெறுமையான மேனியோடு, மோக அழைப்போடு வருகிறாற் போலவும், இன்னும் இன்னும் அழைக்கிற உடல் வாகினைத் தனக்கு சலியாது ஒப்படைக்க விழைகிற அழைப் பேயாகவும் தோற்றமொன்று நிழல் விரித்தது. வட்டிலோடு கொண்டு வந்த அப்பத்தை, அவனது அருகாக வைத்துவிட்டு நிமிர்ந்த கிட்டியின் கையினை குரல் தள தளக்கிற வாஞ்சையோடு பற்றினான் ஐயன். கிட்டி திரும்பி அவனைப் பார்த்துவிட்டு கையை உதறிய வளாய் விறுக்கென்று அங்கிருந்து போய்விட்டாள்.

தன்னுடைய மகிழ்ச்சியினை எல்லாம் வேரோடு அவள் பறித்துச் செல்வது போல மனமுணர்ந்த ஐயன்; மிகுந்த விரக்தியோடு அவ்விடத்திலிருந்து எழுந்து பப்பாக் குழல் ஒன்றைக் கையில் எடுத்து சடக்மடக்கென்று முறித்தவாறு கிட்டியின் பெயரோடு தூஷணை அடைமொழியொன்றைச் சேர்த்துத் திட்டியவனாய் அங்கிருந்து காட்டை நோக்கி நடந்தான்.

கிட்டியின் போக்கு என்றுமே இப்படி இருந்ததில்லை என்பதினாலேயே இவ்வளவிற்கு விசனமடைகின்றான் ஐயன். 'இவள் மனதிலே என்ன வேதனை வந்ததினால் இப்படியாக என்னை மனம் நோகவைத்துச் சென்று விட்டாள்?'

குழம்பிக் கொண்டுபோன ஐயன் கொஞ்சநேரம் அப்படியே நின்றான். எதிரே எவ்வளவு பசுமை...

கும்முனைச் செடிகளுக்கூடே முறுகிக் கிடக்கின்ற கிளாக் கொடிகள் இவ்வளவு தொகையாகப் படந்திருக்கின்றதனை இப்போதே முதன்முறையாகத் தன் எதிரே கண்ட ஐயன் திடீரென்று உற்சாகம் வரப் பெற்றான். இந்த முறை கண்ணாத்தைக்கு எப்படியும் சோறு கொடுத்தே ஆகவேண்டும். அவளுக்கு ஏற்றவனையும் தெரிவு செய்தாகிவிட்டது. கண்ணாத்தைக்குக்காக எத்தனை பேர் ஏங்கி நிற்கிறார்கள்; பெரியான் அதிர்ஷ்டக்காரனே என மனதினுள்ளே சொல்லியவனாய், அவனுக்காகப் பார்த்து வைத்துள்ள சேனை நிலத்தையும், அதில் அமையவுள்ள காவற் கொட்டிலையும் கட்டுவதற்கு மிகச் சிறந்த, பலமான தேவையாக இக் கிளாக்கொடியே இருக்கும் என அவன் மனதினுள்ளே பேருவகை கொண்டான். இப்போது காட்டுக் கத்தி இருந்தால் எல்லாக் கிளாக் கொடிகளையுமே வெட்டிச் சரித்துவிடலாம். இருந்தாலும் என்ன, இதனை அடையாளப்படுத்திவிட்டுச் சென்றால் யாருமே இதனைத் தொடவே மாட்டார்கள்; ஐயன், கொடிக்கு அருகாகச் சென்று அதனைப் பிடித்துப் பார்த்து, அதன்

வைரிப்பினிலே மனம் திருப்தியடைந்தான். பலம் வாய்ந்த முற்றிய கொடி; இரண்டு மழை காலத்தை நிச்சயமாக இது தாங்கக் கூடியது.

இனி நான்கைந்து மாதங்களுக்கு நிரந்தரமான தொழில், அங்கு ஆணுக்கோ பெண்ணுக்கோ இருக்க மாட்டாது. பெண்களுக்கு நல்ல ஓய்வு வாய்க்கிற காலங்களிலே பன்புறகளைப் பிடுங்கி உலர்த்திப் பாய் இளைப்பார்கள். ஏதாவது சிறு தானியங்களையோ, காய்கறிச் செடிகளையோ சேனை நிலத்தில் புதிது புதிதாக நடுவார்கள். ஒதுங்குப் புறத்தில் மரவள்ளி நாட்டிக் காப்பார்கள்.

ஆவணி மாதம் வந்துவிட்டால் அங்குள்ள எல்லோரது மனதிலும் புது வேகம் பிரவாகம் எடுக்கத் தொடங்கி விடும். குடும்பம் குடும்பமாகக் காடு வெட்ட ஆரம்பிப்பார்கள். வண்ணாத்திப் பூச்சிகளாக பரட்டைக் காடுகளிலே அங்குமிங்குமாய்ச் சுறுசுறுப்பாக இயங்குவார்கள். பரட்டைக் காடுகளிலே சிலவேலைகளிற்தான் விசப்பூச்சிகள் வெளிப்படையாகவே ஊர்ந்து திரியும்.

பெரிய பெரிய மரங்கள் அப்படியே பரட்டைக் காடுகளின் இடையிடையே வெட்டப்படாமல் நாகப் பாம்பு போலத் தலை நிமிர்த்தித் தனித்து நிற்கும். ஆவணி மாதத்தினில் அழிந்த காட்டிற்கு நெருப்புக் கொடுத்து எரியூட்டி விட்டால் இரண்டொரு நாட்கள் அணையாமலே தீ தன்னுடைய வேலையைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும். காடு வெந்து தணிந்து போகின்றபோது பொடியான சாம்பல் இளநிலத்தை அணைந்து இறுகிக் கொள்ளும். அவ் வேளையிலே லேசான மழை துமித்து அந்தச் சாம்பற் பசளை கன்னி நிலத்திலே கலந்து விடுமாயின் அதைப் போல மகிழ்ச்சிகரமென்ன. ஒரு மழைத் துமியின் பிறகு எவ்வித தயக்கமுமின்றி விதைகளை நாட்டலாம். கன்னி நிலத்தினில் சோளம் விதைகளை நாட்டுவவதற்குப் பயிற்சிமிக்க ஒரு லாவகம் வேண்டும்.

புதிய நிலத்திலே சோளன் பயிர்கள் பச்சைப் பசேலென்ற கதிர்களை சீறிக் கொண்டெழுவதைப் பார்ப்பதே அங்குள்ளவர் களுக்கு மிகப் பரவசமானதொரு அனுபவமாகவும் தொடர்ந்து வந்திருக்கிறது. ஆண்டு தோறுமே இந்தச் சம்பவம் நிகழுகின்ற ஒன்றுதான் ஆனாலும் புதிதுபுதிதாக இது நிகழ்ந்து அறிமுகமாவது போல இங்குள்ளோரை இவை மனதினை நிறைவிக்கின்ற ஒரு நற்காரியமாக உள்ளது.

மண் நிலத்தை பீறிட்டு எழுகின்ற முதல் இருமடல்களின் பசுமையான நிறத்தைப் பார்த்தால், அந்தப் பயிரின் ஆரோக்கி யத்தை அங்குள்ள எவராலுமே கூறிவிடமுடியும். ஒரு மாத காலத்திற்கு குறிக்காவல் என்ற பேருக்குள்ளாகி இந்தச் சிறு பயிர், காவலற்ற சிறு குழந்தையாகவே இவர்களாற் பராமரிக்கப்பட்டு நாற்பது நாட்களின் பிறகு வருகின்ற குடலைப் பருவக் காலத்தில் அங்குள்ள எல்லோரதும் கண் மூடிடாக் காவலுக்கு உரிமை பெற்று விடுகின்றது. சோளஞ் செடியில் பாளை வந்துவிட்டால் 'வாடி' போட்டு காவலும் தொடங்கிவிடும். பிறகு அந்தச் சேனை எங்குமே உறக்க மென்பதே தொடர்பில்லாத ஒன்றாகிவிடும்...

நித்திரையைக் கலைப்பதற்காக, காவலில் இருப்பவர்கள் விடிய விடிய களைப்பின்றி பாடிக் கொண்டிருப்பார்கள். வாய்க்கு வந்ததையெல்லாம் பாடுவார்கள். ஒருவரையொருவர் கிண்டல் பண்ணியும் பாடுவார்கள்.

கிளாக் கொடியினை தன் பலம் முழுவதையும் பிரயோகித்து இழுத்து முறித்துவிட்டு, தன் மேல் உதிர்ந்த முசுறுகளை மெதுவாகத் தட்டிக் கீழே வீழ்த்தினான் ஐயன். இப்போது அவனது கவனமும், சிந்தனையும் புதிதாக, தான் வெட்டவுள்ள சேனை நிலத்தின் பரட்டைக் காடுகளிலேயே லயித்திருந்தது. எண்ணற்ற ரகசியங் களின் உறைவிடமான அந்த இடர்காட்டின் நடுவே ஒன்றிய சிந்தனையோடு நின்ற அவனது பலமான தாக்குதலுக்கு ஈடு கொடுக்க முடியாத கிளாக் கொடி தன் அவயவங்களை இழந்து

சிதைந்து கொண்டிருப்பதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த செம்பகக் குருவி திடீரென்று அடைத்த குரலிற் கரைந்தவாறு அங்கிருந்து விறுக்கொன்று பறந்து சென்றது.

11

சம்பன் உருண்டு திரண்ட தனது உடலால் அந்தக் குளத்தினுள்ளே துளாவிக் கும்மாளித்துக் கொண்டிருந்தான். குள்ள உருவமுடைய அவன் நன்றாக நீந்துவான் குளத்தினுள் அதிக நேரம் சுழியோடிச் சென்று தாமரைப் பூக்களையும், அல்லி மலர்களையும் பிடுங்கி வந்து கரையிலே நிற்கிற சிறுவர்களுக்கு மிகத் தாராளமாக அவன் பங்கிட்டுக் கொடுப்பான். இன்று தனியாக எருமைக்கன்று ஒன்றினைப் போலஅவன் குளத்தினுள் அமுங்கிக் கிடந்தான். பத்து வயதான சம்பன், இந்தப் பிச்சன் குளத்திலே தனிமையிலே அச்சமின்றி நீந்துவதனை, குளத்திலிருந்து சிறிது தள்ளியுள்ள முதிர்ந்த பாலை மரத்தின் கீழே நின்று புதினம் போலப் பார்த்தவாறிருந்தான் குணசிங்கா.

குளத்துக்கு அருகாக பட்டிமாடுகள், அசை போட்டவாறு கிடந்தன. குளத்தினுள்ளே தாமரையும், செவ்வல்லிகளும் நிறையப் பூத்திருந்தன. தாமரைக் கிழங்குகளைத் தோண்டி எடுத்த இடத்திலே மட்டும் வெற்றிடமொன்று நீர்ப்பரப்பினைக் காட்டி நின்றது.

தர்மதாசாவும், சுப்பிரமணியமும், குணசிங்காவும் இன்றைக்கு தான் பணத்தையும் கொண்டு பட்டம்கட்டி சின்னையாவிடம் வந்திருக்கிறார்கள். இப்போது சோளத்திற்கு வெளியிடங்களிலே நல்லவிற்பனை வசதி கிடைத்திட வாய்ப்புகளிருக்கின்றன. அதோடு இந்த மக்களிடம் கலப்படமற்ற சுத்தமான தானியத்தினை மலிவாகவே கொள்வனவு செய்ய முடியும் என்ற நம்பிக்கை அவர்களுக்கு இருந்தது. பட்டங்கட்டி சின்னையாவை,

அவர்களுக்கு கொழும்பிலிருந்து இப்பகுதிக்கு வந்து மீன் கொள்வனவு செய்கிற வியாபாரியான பேதுருப்பிள்ளைதான் அறிமுகம் செய்திருந்தார். பட்டங்கட்டி சின்னையாவையும், ஐயனையும் சந்தித்த முதல் தரத்திலேயே அவர்களின் மேல் குணசிங்காவிற்கும் ஏனையோருக்கும் மிகுந்த நம்பிக்கை ஏற்பட்டு விட்டது.

குணசிங்காவிற்கு இப்போது வயது இருபத்தொன்று. அவன் கண்டியிலேயுள்ள ரஜவத்தையில் பிறந்தவன். சிங்கள இனத்தைச் சேர்ந்தவன். சிவப்பு நிறமான, எவரையும் வசீகரிக்கக்கூடிய தோற்றமுள்ள அவனது நேர்மையான போக்கினை நன்றாக அவதானித்து மனதினுள்ளே குணசிங்காவைப் பற்றி நல்லபிப் பிராயத்தைத் தோற்றுவித்துக் கொண்டவிமல தர்மா என்ற பிரபல வியாபாரி தனது பெரிய விற்பனை நிறுவனத்திலே அவனுக்குப் பிரதான பொறுப்புகளைக் கொடுத்து வைத்திருக்கின்றார்.

அவருக்குப் பல வியாபார நிறுவனங்கள் நாடெங்குமுள்ளன. விலை குறைவான பகுதியிலேயிருந்து பொருட்களைக் கொள்முதல் செய்து விற்பதற்கு வசதியாக பல லொறிகளை அவர் சொந்தங் கொண்டிருந்தார். இப்படிக் கொள்வனவு செய்யப் போகின்ற இடங்களிற்கு விமலதர்மா மிக நம்பிக்கையோடு குணசிங்காவை அனுப்பி வைப்பார். பணமும் அவனிடமே இருக்கும்.

கண்டியிலும், கொழும்பு வியாபாரப் பகுதிகளிலும் சரள மாகவும், இதய சுத்தியாகவும் அவன் தமிழருகனோடு பழகிக் கொண்டதால் தெளிவாகத் தமிழில் பேசிக் கொள்ளும் இயல் பினையும் உடையவனாகி விட்டான். இன்றைக்குப் பட்டங்கட்டி சின்னையா வீட்டிற்கு வந்தபோது அவர்கள் மூவருக்கும் சிறப்பான விருந்து போடப்பட்டது. நல்ல பன்றி இறைச்சிக்கறி. பன்றி இறைச்சியிலேயே வறுவலும் செய்து, பன்றிக் கருக்கலையும் வைத்திருந்தார் பட்டங்கட்டியர். பெரிய இறால்களைப் பொரித்து,

தனித்தனியாக வெங்காயம் சுருக்கிச் சேர்ந்திருந்தது. போதாக் குறைக்கு இரண்டு சாராயப் போத்தல்கள். குணசிங்கா சாரயம் குடிப்பதில்லை என்று வெட்கத்தோடு சொன்னபோது, அவனை மிகுந்த அதிசயத்தோடு உலகிலேயே இப்போதுதான் சாராயம் குடியாத ஒருவனை எதிர்கொள்வது போன்ற பாவனையில் பார்த்து விட்டுப் பட்டங்கட்டி பெருமிதமாகச் சொன்னார்:

''உங்களினுடைய வயதிலை எவ்வளவு காரியம் செய்ய வேணும் தெரியுமா? நான் உங்களினுடைய வயதிலை இருக்கிற போது மணியகாரனுக்கும், உடையாருக்கும் பின்னாலேயே திரிந்திருக்கிறன்; நானில்லாமல் அவங்களாலை ஒன்றுமே செய்யமுடியாது. உடையார் தவசீலர் என்னை கிடாய் சின்னையன், என்று பட்சமாகக் கூப்பிடுவார். கிடாய் என்னமாதிரியானதென்று உங்களுக்குத் தெரியுந்தானே... (திடீரென்று இறந்த காலத்திலே கால்தரித்து நிகழ்காலத்திற்குத் திரும்பியமையினால் சின்னையாவுக்குள்ளிருந்து அவரையறியாமலே பெருமூச்சச் சீறிற்று.) அதெல்லாம் இனித் திரும்பி வரவா போகுது?'' என்று கூறிமுடித்தவர் கதையிலிருந்து தடம் புரண்டு ''எடே, நீலா'' என்று சத்தம் வைத்தார். வாய்க்குள் திக்கித்திக்கி ஏதோ முணுமுணுத்த வாறு அவ்விடத்திற்கு வந்த நீலனைப் பார்த்து, ''எடே நீலா, கடவாயில் வெத்திலையைத் துடைத்துவிட்டு ஐயாவுக்குக் கட்டித்த யிருக்குள்ளை கொஞ்சம் தேனும் விட்டுக் கொண்டோடி வாடா'' என்று அதே குரலிலே கட்டளையிட்டார் பட்டங்கட்டியர்.

குணசிங்கா இப்படியான கட்டித்தயிரை இதுவரை சாப்பிட்ட தில்லை. சுத்தமான வெண்தயிர். தயிரின் வெண்நிறத்தினை, செந்தேன் கண்ணாடியினைப் போல, கவர்ந்து மூடித் தளதளத்தது. சின்னக் கரண்டியினால் தயிரையும், தேனையும் குழப்பிக் கலக்கி ருசித்து ருசித்து குணசிங்கா அருந்திக் கொண்டிருந்த போது, பொரியல்களோடு சாராயத்தினை ஒரு பிடி பிடித்துக் கொண்டிருந் தனர் மற்றவர்கள். சாப்பிட்டு முடிந்தபோது, பட்டங்கட்டியர்

எல்லோருக்கும் சிறிது கண்ணயர ஒழுங்குகள் செய்யும்படி நீலனுக்குக் கட்டளையிட்டபோது குணசிங்கா, தானே முன் வந்து கொஞ்சநேரம் இப்பகுதியினை நடந்து சென்று பார்த்துவிட்டு வருவதாகக் கூறி இப்போது இங்கே வந்து நிற்கிறான்.

சம்பன் இன்னமும் நீராடி முடியவில்லை. பாலை மரத்தின் கீழே நன்று பார்த்தால் பிச்சன் குளம் நன்றாகவே தெரியும். குளத்தினுள்ளே நின்று பார்க்கின்ற எவருக்கும் பாலைமரத்தின் கீழே நிற்பவர்களைத் தெரியமாட்டாது. இப்போதும் அப்படித்தான். திடீரென்று சம்பனின் குரல் உற்சாகத்தோடு கூவியது;

''அக்கை, வா.... மாடுகளை விட்டிட்டு வந்து தோய்......''

குணசிங்காவின் பார்வை, ஒரு கையிலே சுரைக் குடுவையோடும், மறு கையிலே நிண்ட விண்ணாங்குத் தடியோடும் நின்ற கண்ணாத்தையின் மேலே விழுந்தது. பார்வைக்கு இனிமையானவளாய், வசீகரத்தோடு இளமையின் கம்பீரமாக மதர்த்து நின்றாள் அவள். அவளது சுருண்டமுடி, வாரப்படாது அலைந்து கொண்டிருந்தது. உறுதியாகத் திரண்ட கால்கள் தெரியத்தக்கதாகப் பாவாடையை முழங்கால்வரை இழுத்துச் செருகியிருந்தாள். பெரிய கண்கள் படபடக்க, பளீரென்று சிரித்தவாறு சுரைக்குடுவையையும், விண்ணாங்குத் தடியையும் குளத்தருகேயுள்ள சிறுகல்லில் சார்த்தி வைத்தாள் கண்ணாத்தை. பின்னர் வெகு ஆறுதலாகக் குளத்துக்கு முதுகு காட்டியவளாய் மேற்சட்டையைக் கழற்ற ஆரம்பித்தாள்...

குணசிங்காவிற்குத் திடீரென்று நரம்புகள் சிலிர்த்தன உடம்பு முழுவதும் நடுங்குகிற உணர்வு. தொண்டைக்குள் என்னவோ செய்தது. என்ன செய்வதென்று புலப்படாதவனாய் அடித்து வைத்த சிலையாகி அவ்விடத்திலேயே நின்றான், அவளிலே விழுந்த பார்வையினைக் கழற்ற முடியாமலே.

கண்ணாத்தை இடைவரை வெறுமையாக நின்றாள்.

மேற்சட்டையைக் கல்லில் எறிந்து விட்டு தோகையாக முதுகிலே வழிந்துகிடக்கின்ற தலை மயிரை இரு கைகளையும் பின்புறமாக வைத்து அள்ளியெடுத்து உச்சிக் கொண்டையிட்டுக் கொண்டிருந் தாள் அவள். மினுமினுப்பான அவளது கறுப்பான தேகத்திலே இளமார்பகங்கள், இரு பியர்ஸ் கனிகளென திமிறி உயர்ந்து நின்றன. உச்சிக் கொண்டையை முடிந்ததும், தொப்புளடியிலிருந்த பருவொன்றினை நகத்தினால் சுரண்டிவிட்டு, பாவாடையை அவிழ்த்து, மார்பகங்களினை மூடிக்குறுக்காகக் கட்டிவிட்டு கிறுகிறுவென்று குளத்தினுள்ளே இறங்கி நடந்து, குமுக்கென்று நீரினுள் மூழ்கி எழுந்தாள் கண்ணாத்தை.

இன்னமும் சுய நினைவு வரவில்லை குணசிங்காவுக்கு. வெகு ஆறுதலாக, சுற்றுச் சூழலைப்பற்றி அக்கறைப்படாத அப்பாவித் தனத்தோடு, தன் இளமையின் அந்தரங்கத்தை அவனுக்கு காட்டி, ஒரு தாமரை மலரெனவே குளத்தில் நீராடுகின்ற அவள், குணசிங்காவின் இளமனதிலே பொறியெனவே தனது நினைவினை அழுத்தலாகப் பதித்து விட்டாள்......

12

பட்டங்கட்டி சின்னையா மகிழ்ச்சி பிடிபடாமல் அங்கு மிங்குமாக உலாவிக் கொண்டிருந்தார். குருவிக் கல்லின் ம்முச் சோளனையும் நியாயமான விலைக்கு வாங்குவதற்கு வந்திருந்தவர்கள், சம்மதித்து பணமும் கணக்கிடப்பட்டு விட்டது. அந்தக் கணக்கெல்லாம் அவரிடமேயுள்ளது. இந்தக் கருமம் வெற்றியானது ஐயனாலேதான் என்பதை நன்கு உணர்ந்தமையினால் அவனது கையிலே இரண்டு முழுப் போத்தல் சாராயத்தினை நேற்றுப் பின்னேரம் அவர் கொடுத்தபோது பூசணிப்பூவாய் அவனது முகம் மலர்வுற்றுப் பிரகாசித்ததை அவர் கண்ணுற்றார்.

இனி சோளனை அளந்து மூட்டை கட்ட வேண்டியதுதான். பட்டங்கட்டி சின்னையாவின் கணக்குப்படி கிட்டத்தட்ட நூறு அவுணம் அளவிலான சோளன் தானியத்தினை இதுவரையிலும் ஐயன் சேகரித்து விட்டான்.

கிட்டத்தட்ட இப்போதைய விலைக்கு இருபதிலிருந்து முப்பதாயிரம் ரூபா வரையிலும் பணம் கிடைக்கக் கூடும். பேதுருப்பிள்ளை, குணசிங்கா பகுதியினரைஅறிமுகபடுத்திய போதே, ''வியாபார மென்பதால் நாணயத்தையும், நறுக்கையும் அப்படியே கைப்பிடிப்பவர்கள். நல்ல மனிதர்கள். இவர்களைக் கையுக்குள்ளை வைத்திருந்தால் நீ லட்சம் லட்சமாய் உழைக்கலாம். ஆனால் நேர்மை தப்பி நடவாதே...'' என்று கூறியிருந்தார். அது இப்பொழுதுதான் அர்த்தம் பெற்ற உண்மையாய் பட்டங் கட்டியருக்குப் புலப்படுகின்றது.

பின்னரும் ஒரு நாள் பேதுருப்பிள்ளை பட்டங்கட்டி சின்னையாவைக் கண்டபோது எல்லாவற்றையும் விசாரித்துவிட்டு, ''வியாபாரி யா ருக்கு நேர்மையில்லாமலிருந்தாலும் பரவாயில்லை. ஆனால் தன்னோடை தொடர்புள்ள மற்ற வியாபாரியோடை முழு நேர்மையாக இருக்கவேணும். அப்பதான் வியாபாரமும் செழிப்படையும்... நான் இன்றைக்கொரு பணக்காரனாயிருக்க சர்வேஸ்வரன் வழிதந்ததுக்கும் அதுதான் காரணம் என்ன, நான் சொல்லுறது விளங்கிச்சுதா பட்டங்கட்டி?...'' என்ற பொழுது, பொதுபொதுத்த தனது தேகத்தினைக் குறுக்கி வெகு பவ்வியமாகவே, ''அப்படியே'' என்று பதில் கூறினார் பட்டங்கட்டி சின்னையா.

பட்டங்கட்டி சின்னையாவின் தகப்பன் செல்லன் நல்ல கமக்காரனாயிருந்த்வன். சிறிய கிராமப்பகுதிகளுக்கு வருகின்ற அரசாங்க அதிகாரிகளுக்கு வேட்டைக்கு உதவி செய்வது, காய்கறி கொடுப்பது, தேனேடுத்துக் கொடுப்ப்து அவர்களின் நலங்களைக்

கவனிப்பது ஆகியனவற்றை அந்தக் கிராமத்திலே செல்லனே மேற்கொண்டு வந்ததால் எந்த அதிகாரி வந்தாலும் செல்லன் அங்கே கூப்பிடப்படுவான்.

ஒரு மந்தார நாளன்று, செல்லனின் குடிசையின் முன்னே சத்தம் கேளாமல் வந்து நின்ற ஜீப் வண்டியொன்று, பலத்த சத்தத்தோடு கோர்ண் ஒலியை எழுப்பிற்று. சத்தத்தைக் கேட்டதும் பிள்ளைகளெல்லாம் பயந்து ஒடுங்கி மஞ்சமுன்னாப் பற்றை களுக்குள்ளே ஒளிந்துவிட்டார்கள். ஒருவாறாக தன்னைச் சுதாரித்துக் கொண்டு செல்லன் வெளியே வந்தபோது முதலிலே உடையாரையே கண்டான். உடையாரின் பின்னாலே செம்பட்டை நிறத்தலை மயிரோடு உயர்ந்த தோற்றமுள்ள வெள்ளை மனிதனும், காற் சட்டை, சேர்ட்போட்ட வேறு இருவரும் நின்றனர். ஏதோ கசுபுசு என்று அவர்கள் விளங்காத மொழியிலே பேசிக் கொண்டிருக்க, உடையார் செல்லனைப் பார்த்து இடங்கிய குரலிலே "டே, செல்லா வந்திருக்கிறது ஆரெண்டு உனக்குத் தெரியுமோ? மணியகாரனும், ஏசண்டுத் துரையும் தானடா... உன்னட்டைத் தானடா வந்திருக்கினை...." என்றார். செல்லனுக்கு எதுவுமே விளங்க வில்லை. உடலெல்லாம் பதறி நடுங்கியது. உடையாரை விட மேலும் பதுக்கமான குரலிலே, "ஐயா, ஏசண்டுத் துரை ஆர்?" என்றுகேட்க, உடையார் அவனுக்கே விளங்கும் விதத்தினில் ஏஜண்டுத் துரையை அடையாளங் காட்டினார். பின்னர் அவனது காதிற்குள் ஏதோ குசுகுசுத்துவிட்டு ஒரு புறத்திலே ஒதுங்கி நிற்க, செல்லன் அந்த ஏஜண்டுத் துரையின் காலடியில் நெடுஞ்சாண் கிடையாக விழுந்தான். பறங்கியரான அந்த அரசாங்க அதிபர், இந்த மரியாதை முறையினை அறிவாராயினும் திடீரென்று அவன் தனது காலடியிலே விழுந்ததும் நன்றாகவே திகைத்துப் போய் விட்டார்.

பின்னர் தனது திகைப்பினைக் காண்பிக்காதவராய், உடை யாரைப் பார்த்து ஆங்கிலத்திலே எதையோ சொல்ல, உடையார் அதட்டலோடு, "செல்லா, நீ செய்தது ஐயாவுக்கு நல்ல சந்தோஷம்.

சரி, இனிப்போதும் எழுந்திரடா'' என்றதும் உடம்பில் படிந்த மண்ணையும் தட்டாமல், வெகு மரியாதையோடு கைகளைக் கட்டிக்கொண்டு ஒதுங்கி நின்றான் செல்லன். அரசாங்க அதிபர் அங்கு வந்ததற்கான காரணத்தை உடையார் செல்லனுக்கு விளக்கினார். இப்பகுதியினைப் பார்வையிட்டுப் போக அவர் மணியகாரனோடு இப்பகுதிக்கு இன்று வந்து, இரண்டு நாட்களுக்குத் தங்கியிருக்கப் போகின்றார். மக்கள் தங்களுக்கு ஏதேனும் கஷ்டங்கள் இருந்தால் உடையார் மூலமாக அதனை மணியகாரனுக்குத் தெரிவித்தால் மணியகாரன் ஏஜண்டுத்துரையின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வருவார். இவை ஒரு புறமிருக்க, ஏஜண்டுத்துரை தங்கியிருக்கிற இரு நாட்களுக்கும் அவருக்கு இறைச்சிக்குரிய எல்லா ஒழுங்களையும் செல்லனே செய்ய வேண்டும்.

செல்லனுக்கு மகிழ்ச்சியினால் கண்மண் தெரியவில்லை. எல்லை மீறிய புளுகத்தினால் இளித்துக்கொண்டு கைகளைப் பிசைந்தவாறிருந்தான்.

ஏஜண்டுத்துரை அங்கு நின்ற இரண்டு நாட்களாக அப்பகுதியின் அடர்காடுகள் கலங்கி அதிர்ந்தன. தோட்டாச் சத்தங்களில் அப் பகுதி முழுவதுமே உறக்கம் கலைந்தது. ஏஜண்டுத்துரை அங்கிருந்து மிகவும் மகிழ்ச்சியுடனே புறப்பட்டுச் சென்றார். செல்லனைத் தனிப்பட்ட முறையிலே அவர் பாராட்டினார். உடையாருக்குத் தனது அதிகாரத்திற்குட் பட்ட எல்லாப் பகுதிகளையும் பரிபாலிப்பதற்குப் போதிய நேரமின்மை யால் அவருக்கு உதவியாகச் செல்லனையே ஒரு 'பட்டங்கட்டி'யாக நியமிக்கலாம் என மணியக்காரன் ஆலோசனை கூறியபோது சந்தோஷத்தோடு ஏஜண்டுத்துரை அதனை ஏற்றுக் கொண்டார். அவ்விடத்திலேயே அந்த நியமனத்திற்கு அங்கீகாரமும் வழங்கி விட்டுப் புன்னுறுவலோடு செல்லனை அவர் பார்த்த போது, ஏஜண்டுத்துரை தன்னையும் பார்த்துவிடுவாரென்ற எண்ணத்திலே

வாடியிருந்த தனது முகத்தின் மேல் சிரிப்பு முகமூடியினை அணிந்து கொண்டார் உடையார்.

செல்லனுடைய மகன் சின்னையா ஐந்தாம் வகுப்போடு குழப்பிவிட்டு அதன் பின்னர் தகப்பனுக்குப் பின்னாலேயே திரியத் தொடங்கிவிட்டான். சின்னப் பையன்களுக்கிடையே அவர்களுக்கு அவன்தான் பட்டங்கட்டி. அவன் வைத்ததுவே சட்டம். செல்லன் இறந்த பின்னர் சின்னையாவே பட்டங்கட்டியானான்......

செல்லனைப் போலவே சின்னையா நடந்து கொள்வதைப் பார்த்து புன்னகை செய்வாள் ஐயை.

இவ்வளவு காலமும் பட்டங்கட்டியாயிருந்த போதிலும் இதுவரையும் நூறு, பத்து ரூபாய் நோட்டுக்களைத் தானும் ஒன்றாகவே கையில் வைத்துப் பார்த்திட வாய்ப்புக் கிடைக்காத தனக்கு இப்படியொரு ராஜயோகம் வாய்த்ததை எண்ணிப் பற்கள் தெரியச் சிரித்துக் கொண்டே சாராயப் போத்தல் ஒன்றை மூடி திறந்து, கிளாசினுள் சரித்தார் பட்டங்கட்டி. வாய் அவரையறியாமலே முணுமுணுத்தது:

"ஐயனை இனிமேல்தான் நல்லாக் கையுக்குள்ளை வைக்கவேணும். அவனை கவனித்து வைத்திருந்தால் தான் எல்லாக் காரியங்களும் சிக்கலில்லாமல் நடக்க முடியும். அவனுடைய குடும்பத்திலை உள்ள எல்லாருக்கும் நல்ல உடுபிடவைகளை இரண்டொரு நாளைக் குள்ளை வாங்கிக் கொடுக்கவேணும். எப்பிடியிருந்தாலும் அவங்களுக்குள்ளை யார்தான் காசுக்கு ஆசைப்படப் போறாங்கள்? காசை வைச்சு அவங்களாலை என்னதான் செய்யமுடியம்?"

13

இன்னமும் ஐயனைக் காணாதது கிட்டிக்கு அளவுக்கு மீறின கவலையைக் கொடுத்திருந்தது. நேற்று மாலையும் களைத்து விழுந்துதான் ஐயன் வீட்டுக்கு வந்தான். இப்பொழுது ஐயன் மூக்கு முட்டவே சாராயம் குடிக்கிறான் என்ற கவலையும் கிட்டியின் மனதினுள்ளே விதையூன்றி அவளைச் சஞ்சலப்படுத்தியது. தான் குடித்த சாராயப் போத்தல்களின் தொகையை பகிரங்கப்படுத்துவது போல வெற்றுப் போத்தல்களைக் கையிலே கொண்டு ஏதோதோ கதைத்தவாறு அவன் அங்கே வருவதும் அசட்டுத்தனமாகக் கிட்டியைப் பார்த்து இளிப்பதுவும் கிட்டிக்கு மனம் சிணுக்கம் கொள்ளவைக்கின்ற செயலாகிவிட்டது.

அடிவானத்திலே கோழி முட்டையின் சிவப்புக் கருவாக, நிலவு மெல்லவே எழுந்து கொண்டிருந்தது. காவற் கொட்டிற் பக்கமாக நின்றவாறு சுற்றுப்புறத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் கிட்டி. கண்ணாத்தை வயிற்றுவலி என்று கூறிவிட்டு உள்ளேபடுத் திருந்தாள். அவளுக்குக் கொங்சம் உள்ளியைத்தின்னக் கொடுத்து விட்டுத்தான் கிட்டி ஆறுதலாக வெளியே வந்திருக்கிறாள்.

சோளந் தானியத்தையும் இன்னும் புரையிலிருந்து எடுத்துத் துப்பரவாக்கவில்லை. நாளைக்கு எப்படியும் அந்த வேலையைச் செய்யத் தொடங்கிவிடவேண்டுமென்று தீர்மானித்துக் கொண்ட கிட்டி ஆராய்கின்ற கண்களினோடு காவற் கொட்டிலைப் பார்த்தாள்.

காவற் கொட்டிலின் ஓரத்து வளைந்த வேப்ப மரத்திலுள்ள சிறு கூண்டிற்குள் இருந்து கொண்டு மைனாக் குஞ்சுகள் கீச்சுமாச்சு என்று கத்திக் கொண்டிருந்தன. இது சம்பனின் வேலைதான். மைனாக் குஞ்சுகளுக்கு இசை சேகரிக்கத்தான் அவன் புல்வெளிப்பக்கமாகப் போயிருக்கிறான். நல்ல கொழுத்ததத்து

வெட்டிகளை உள்ளங்கையாற் பொத்தி தலையை நசுக்கிவிட்டு அவன் தன் பாட்டில் கதை சொல்லிச் சொல்லி மைனவுக்கு இரை தீத்துவான்.

நேற்று இரவு உதுரன் தனியாகத்தான் இறால் கடலுக்குப் போனான். அவன் கொண்டுவந்த இறாலைப் பொரித்து மிளகாய்த் தூளிலே புரட்டி கிரட்டைக்குள் பத்திரமாக ஐயனுக்காக வைத்திருக்கின்றாள் கிட்டி. ஆனால் பகல் பத்துமணிக்கு அங்கிருந்து பட்டங்கட்டி வீட்டுக்கு புறப்பட்டுப்போன ஐயன் இன்னமும்தான் வீட்டுக்குத் திரும்பவில்லை. கிட்டிக்கும் இப்போது பசி இல்லை. மனம் எரிச்சலுறக்கிடு கிடுவெனக் காவற் கொட்டிலின் மேல் ஏறினாள்.

சேனைக் காடு எரிகையில் பரவித் தெரிகிற புது நெருப்பின் மஞ்சள் ஒளியைப்போல நிலவு அப்பிரதேசம் முழுவதும் பெய்து கொண்டிருந்தது. மிக அமைதியாக அவ் வெளிச்சந் தனில் குளித்துக்கிடந்தது அப்பகுதி. கிட்டியின் ம்னதிலே இதுவரை காலமும் எண்ணற்ற கனவுகள் நிறைந்து கிடந்தன. அவளது ஒவ்வொரு கனவும் அவளது முயற்சியாலும், உற்சாகத்தினாலும் சித்திரித்திருக்கின்றன. ஆனால், கண்ணாத்தையைப் பற்றிய கனவுகளோ...?

பிச்சன் குளம் சிறியதொரு உருவிலே-பனிக்காலக் காட்சிபோலஅவளது கண்களிலே தெரிகின்றது. பிச்சன் குளத்திற்குப் பின்புறமுள்ள இலுப்பை மரத்தோப்பின் ஒற்றையடிப் பாதை வழியாகச் சென்று சிறிது மேலேறினால் கண்ணாத்தைக்கு ஐயன் பார்த்து வைத்துள்ள சேனை நிலத்தினை அடைந்து விடலாம். ஐயன், கிட்டிக்கு அந்தப் பகுதியைக் கூட்டிச் சென்று காட்டியபோது எல்லையில்லாத மகிழ்ச்சியினை அவள் எய்தினாள். என்ன நிம்மதியான சுற்றுப்புறப் பாதுகாப்புள்ள சேனை நிலம். இரு புறங்களுக்கு காட்டுத் தடிகளாலும் கிளாக் கொடியாலும் வேலி

அடைத்து விட்டால் பிறகு அந் நிலத்திற்கு நிகரென்ன. அந்த மண்ணைத் தொட்டுத் தடவி இலைகுளைகள் உக்கிக் கலந்த கலவையோடு கையிலே அள்ளிப் பார்த்து, கிட்டிக்கெதிரே நீட்டியபடி ''இதைப் போல மண் இந்தப் பகுதியில் எங்கேயுமில்லை. இதிலே என்ன போட்டாலும் பயிர் குவிஞ்சு விளையும்'' என்று மகிழ்வோடு சொன்னான். கிட்டியும் அந்த உண்மையை அறிவாள். அவன் வார்த்தையில் அவளை மீறிய பரவசம் கொண்ட கிட்டி ''நீ நல்ல மனிசனையா'' என்றாள். ஆசை பொங்க அவனது முதுகிலே இலேசாக அவள் தட்டிக் கொடுத்தாள்.

பழைய அந்த நினைவு, ஒரு மரக்கிளையிலிருந்து கீழிறங்கும் பாம்பினைப்போல நெஞ்சினுள்ளே ஊருகையில் பெரியானின் நினைவும் அரும்பிற்று. என்ன திடம் வாய்ந்த உழைப்பாளி பெரியான். வடிவுள்ள கண்ணாத்தையை அவனெடுத்தானென்றால் எல்லாருக்கும் தானே சந்தோசம். தானும் கிட்டியை பெண்ணெடுத்தபோது எல்லோரும் சந்தோசமடைந்தார்கள் என்பதை அந்தச் சடங்கே தீர்க்கமாகக் காட்டியது. நல்ல உழைப்பாளியான தனக்கு கட்டுறுதியும், சேனையைச் செழிக்கச் செய்பவளுமான கிட்டி எல்லா விதத்திலும் மிகவும் பொருத்தமானவள் என்பதனை இன்று வரை அத்தாட்சிப்படுத்திக் கொண்டு வருவதைப் போல கண்ணாத்தையைப் பெரியான் சேர்ந்து வாழ்ந்தால் தன்னுடைய பெருமை எவ்வளவு உயர்வடையும் என்பதை நினைத்துப் பார்க்கையிலே, ஐயனது நெஞ்சு விம்மிதமடைந்தது. எவ்வளவு சந்தோசமாகக் குரவைக் கூத்துகளோடும் பாட்டுகளோடும் அந்தச் சடங்கினை இரவு பகலாகக் கொண்டாடலாம். அத்தோடு ஐயனுக்கும் கிட்டிக்கும் இன்னுமின்னும் சிறப்பான பரம்பரையொன்று உண்டாகு மல்லவா? கண்ணாத்தை எப்படி வளர்ந்து விட்டாள். அவளுக்கு இனி எல்லாமே விளங்குகிற வயது. கிட்டி தன்னுடைய ஒரு வயதுக் குழந்தையை அவள் சீராட்டுவதை இரகசியமாக ஓரக்கண்ணாற்

பார்த்து இவளும் அடுத்த வருஷம் இப்படி ஒரு குழந்தையை வைத்து பால் கொடுப்பாள் என நினைத்து இறும்பூதெய்தினாள் கிட்டி.

பொன்னாளோடு பெரியான் சரசமாடுவதனைக் கண்டதைப் பற்றி கிட்டி எதுவுமே ஐயனுக்குக் கூறவில்லை. ஐயனே அதன்பிறகு இரண்டு முறைகள் பெரியானைப் பற்றிய கதையினைத் தொடங்கிய போது மனதினுள்ளே ஆத்திரத்தை விழுங்கிக்கொண்டு அந்தக் கதையினை மழுப்பி மாற்றிவிட்டாள் கிட்டி. உத்தியாக்களுக்கான சடங்கு முடிந்ததன் பிறகு கண்ணாத்தைக்குச் சோறு கொடுப்பதை வைத்துக் கொள்ளலாமென்று ஒரே முடிவாகச் சொல்லி விட்டாள். ஐயனோ கண்ணாத்தைக்கு இங்கே பெரியானொருவனைத் தவிர வேறு யாருமே பொருத்தமில்லையென்று மனதினுள்ளே உறுதியான முடிவொன்றினைக் கொண்டிருக்கின்றான்.

ஒரு கடுமையான உழைப்பாளி, வலிமை வாய்ந்த இளந்தாரி என்பதை விட ஒரு புருஷனுக்கு வேறு என்ன இருக்கவேண்டும் என்று கிட்டியின் தோளில் ஐயன் தட்டிக்கொண்டு கேட்ட வேளையில் கிட்டிக்கு உடனே பெரியானின் சரசம் நினைவினில் வந்து துருத்தியது. மனமும் சட்டென்று குமட்டியது.

கிட்டி பெரியானை இப்பொழுது மனசார வெறுக்கின்றாள். அந்த இடத்திலே கண்ணாத்தையின் வடிவை வியக்காதவர் யார்? அப்படியானவளைத் தேடிவ வருகிறதற்கு பதிலாக அவளுக்காக இரந்து போய் பெரியானைச் சம்மதம் கேட்பதா? அவ்வளவு துணிவாகப் பொன்னாளோடு சரசம் செய்த பெரியான் கண்ணாத்தையை அவளுக்காகத் துன்புறுத்த மாட்டானா? சேனாதியைப் போலப் பெரியானும் கெட்ட மனிதனாகவே கிட்டிக்குப் புலப்படுகிறான்.

சேனாதிக்கு வல்லியைப் பெண்ணாக்கி விட்ட போதிலும் அவளோடு அவன் சில மாதங்களுக்கே ஒன்றாக இருந்தான். நல்ல உழைப்பாளியான வல்லி அவனுடைய தொந்தரவு பொறுக்காமலேயே நோய் வாய்ப்பட்டு இறந்து போனாள். பின்னர்தான் தெரிந்தது சேனாதிக்கு ஏற்கனவே ஒரு தொடுப்பு இருந்த கதை. இதனால் எல்லோரும் சேனாதியைக் தங்களோடு ஒட்டுறவற்றவனாகவே மதித்து வர அவனுமொரு மாட்டுக்கள்ள னாகிச் சில வேளைகளில் மிகவும் பரிதாபத்திற்குரியவனாகவும், பல சந்தர்ப்பங்களில் தாங்க முடியாத வெறுப்புக்குரியவனாகவும் அங்கே கருதப்பட்டு வருகின்றான். இது போன்றதொரு பரிதாபகரமான நிலைமையினை எக்காரணம் கொண்டும் தனது மகள் கண்ணாத்தைக்கு வரவிடுவதில்லை என்ற உறுதியான முடிவெடுத்துக் கொண்டாள் கிட்டி.

நிலவு நட்சத்திரங்களோடு குஞ்சுகளின் நடுவே மெல்ல ஒரு பெட்டைக்கோழியாக வானிலே முகிற் குவைகளை மேய்ந்த படி மேலெழுந்து கொண்டிருந்தது. இன்னமும் ஐயனைக் காணவில்லை.

இராக்குருவியொன்று ஒரு நீளத்திற்கு கிர் என்று இரைந்தவாறு மாறி மாறி மரங்களில் உழன்று கொண்டிருந்தது. முண்டனின் குரைப்புச் சத்தம் திடீரென்று உச்சஸ்தாயியியல் எழுந்தது. கிட்டி வழியைக் கூர்ந்து பார்த்தாள். நிலவிலே உருவமொன்று சற்று வளைந்து நடையோடு வேகமாக வந்து கொண்டிருந்தது. காவற் கொட்டிலிலிருந்து கிட்டி கீழே இறங்க அவ்விடத்திற்கு முண்டனை ''பொபொபொ......பொறடா....'' என்று திக்கியவாறு அடக்கியபடி நீலன் வந்து கொண்டிருந்தான். கடவாய் வழியாக வழிகின்ற வெற்றிலைச் சாற்றினைத் துடைத்தவாறு அன்று இரவு பட்டங் கட்டியாருடன் ஐயன் வேட்டைக்குப் போவதனால் இங்கு படுக்க வரமாட்டான் என்ற செய்தியை நீண்ட நேரத்திற்குத் திக்கித் திக்கிச் சொல்லி முடித்தான் நீலன். நீங்கினாற்போல அப்போது பெருமூச்செறிந்தாள் கிட்டி.

பட்டங்கட்டியாரோடு ஐயன் போனால் காடு முழுதும் அலைந்து தான் திரும்புவான்.

14

பட்டங்கட்டி சின்னையா இன்று போல என்றுமே தன்னோடு இவ்வளவு பட்சமாகவும், நெருக்கமாகவும் கதைத்ததை ஐயன் அறியவில்லை.

தலைமயிரை ஒட்ட வெட்டி, கறுப்பு நிறமான நீளக்கை சுட்வெட்ருக்குள் பொதுபொதுத்த தேகத்தை அடக்கிய குண்டுக் கரடியாய் அவர் அட்டகாசமிட்டுச் சிரித்தார். பின்னர் ஐயனுக்கு சிகரெட் பக்கற் ஒன்றைக் கொடுத்து, ''எடே ஐயா, இதைக் கொண்டுபோய் அங்கை பத்தடா. மடக்கிப் போடாதை. சுருட்டை வாய்க்குள்ளை வைச்சுச் சூப்புறது போலை இதைச் செய்யப்படாது. இதெல்லாம் வெள்ளைக்காறன்ரை விளையாட்டடா..... இங்கைபார்.....'' என்று கூறியவராய் அதே சிகரெட் பக்கற்றிலிருந்து சிகரட் ஒன்றை உருவியெடுத்து, கறுத்துத் தடித்த தனது உதடுகளிடையே பொருத்திக் கொண்டு, வெகு அவதானத்தோடு நெருப்புக் குச்சியைப் பற்ற வைத்து இரு முறை உறிஞ்சி புகைவளையங்களை அவன் எதிரே ஊதி விட்டார் பட்டங் கட்டி. வளையங்கள்; புகைவளையங்கள்... மெல்லிய அந்த மணத் தினை ஏற்கனவே, நுகர்ந்து, பாலத்தடியிலே சிகரெட்டை வாயில் வைத்து உறிஞ்சி அடிபுறத்தை நனைத்து அதைப் புகைக்கத் தெரியாமல், அந்தத் தூளையே புகையிலைக்குள் சேர்த்து கஞ்சாவைப் போலச் சுருட்டோடு சேர்த்துக் குடித்து ஏற்கனவே அனுபவங் கண்டவன் ஐயன். எனவே பட்டங்கட்டியரின் செய்கை முறையினை வெகு

அவதானமாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் ஐயன்.

''ஐயா, இருந்து கொள்ளடா வாறன், ஒரு விசயமிருக்குது.....''

கதிரைக்குள் கிடந்த உருவத்தைத் தூக்கிச் சுமப்பவர் போன்ற பாவனையோடு எழுந்து உள்ளே போன பட்டங்கட்டி சின்னையா சில நிமிசங்களில் வெளியே ஒரு பார்சலோடு வந்தார். அதனை நீட்டியவராய் ''டே ஐயா சரையை விரித்துப் பாரடா?'' என்று கட்டளையிடும் குரலிலே கூற ஐயன் அதனை வாங்கிக் கொண்டான்.

புதுக் கடதாசிப் பை சரசரத்தது. பையினுள் மூன்று நாலுமுழ வேட்டிகள். இரண்டு சிவப்புச் சேலைகள். நீலம், பச்சை, மஞ்சளில் தடித்த துணிகள்.... ஐயனுக்கு வியப்புத் தாளவில்லை. ஆவென்று வாயைப் பிளந்து வெகுளித்தனமாகப் பட்டங்கட்டியைப் பார்த்தான். ஐயனின் பார்வையே குளறிக்குளறிப் பேசுவதைத் தனது சாமார்த்தியமான கண்களினால் கிரகித்துக் கொண்ட பட்டங்கட்டி அட்டகாசமிட்டுச் சிரித்தார்.

''டே ஐயா, இதெல்லாம் உனக்குத்தானடா..... கொண்டுபோய் கிட்டியிட்டைக் குடடா.''

''ஐயா...''

குந்திலே சம்மாளமிட்டவாறிந்த ஐயன், மன நெகிழ்வோடு எழுந்து அந்தப் பையினை மார்போடு அணைத்துக் கொண்டவனாய் பணிந்து குரலியே ''ஐயா, இதென்னையா இதெல்லாம். எனக்கு காட்டுக்குள்ளை வழி தெரியாமல் நிக்கிறது போலை.....'' என்று தளதளத்தவன் ''ஐயா, இதெல்லாம் நூறு, ஐந்நூறு

ரூபாய் பெறுமே....'' என அடங்கிய குரலினிற் கூறி முடித்தான்.

மீண்டும் அட்டாகசமிட்டுச் சிரித்தார் பட்டங்கட்டி.

''உனக்கென்னடா கணக்குத் தெரியும்? ஐயா' பத்து விரலுக்குள்ளை தானடா உனக்குக் கணக்கு. நீ கணக்கு வழக்குகளை என்னோட விட்டுட்டு காரியத்தைப் பாரடா. எல்லாம் நன்மைக்குத்தான்.

இப்படிப் பேசிக் கொண்டிருக்கையில் சற்று வளைந்தவாறு நடந்து அவ்விடத்திற்கு வந்தான் நீலன். கண்களைக் கூசிப்பார்க்கின்ற, எந்நேரமும் வெற்றிலை போட்டுக் கடவாய் வழியாக சாறு ஒழுகின்ற அவனும் இன்றைக்குப் புதிய நாலுமுழத்தினைக் கட்டியிருந் தான்.

பட்டங்கட்டி சின்னையா நீலனைப் பார்த்துவிட்டு பார்வையை இலேசாக ஐயனின் பக்கம் திருப்பி கண்ணைச் சிமிட்டினார்; வழமையாகத் தனது தரத்துக்குச் சமமானவரோடுதான் அவர் அப்படிக் கண் சிமிட்டுவது வழக்கமென்பதை அறிந்திருக்கிற ஐயனின் மனதிலே லேசான வியப்புணர்ச்சி சிறு நுரையாகி எழுந்தது.

''ஐயா, இவன் நீலனுக்கும் வயது போய்க் கொண்டிருக்குதடா.... ஒரு பொம்பிளை இவனுக்குத் தேவையில்லையாடா... இந்தக் காலத்தோடை அதைப் பார்த்து முடிச்சிட வேணும்.....''

பட்டங்கட்டி சொல்லிவிட்டு அட்டகாசமாகச் சிரித்தார்.

நீலன் வாயைத் துடைத்தவாறு நாணினான். பட்டங்கட்டி

சின்னையா, பின்னர் குரலை மாற்றியவராய் ''டே நீலா, இவன் ஐயனுக்கு அதைக் கொண்டுவந்து குடடா'' என்றார். நீலன் உள்ளே போய் கலயமொன்றோடு வெளியே வந்தான்.

''நல்ல சாமிப் பிட்டும், இறைச்சியும் குடவைக்குள்ளை இருக்குது. சாப்பிடப் போறியா அல்லது சேனைக்கு கொண்டு போகப் போறியா?'' எனத் தொடங்கிய பட்டங்கட்டி சின்னையா, ''வேணாம் இங்கேயே வைச்சு சாப்பிடு. உன்னோடை கொஞ்சக் கதையிருக்குது'' என்று கூறிமுடித்தார்.

ஐயன் தலையை ஆட்டியவாறு வெளியே போய் வேப்பமரத்தின் கீழ் உட்கார்ந்து சாப்பிடத் தொடங்கினான். அவனது மனம் தும்பியாய் அங்குமிங்கும் யோசனையோடு பறந்தது.

பட்டங்கட்டி சின்னையாவுக்கு மூன்று பிள்ளைகள். இரண்டு ஆண்கள். கடைசியாகப் பெண். மூவரையும் நகரத்திலேயே விடுதியிற் சேர்த்துப் படிக்கவைத்து வருகிறார் அவர். மனைவி இறந்ததன் பிறகு வீட்டிலே நீலன், பொன்னு என்ற இரண்டு பேருந்தான் எல்லா வேலைகளையும் செய்து வருகின்றார்கள். சில சமயங் களில் மட்டும் யாராவது விருந்தினர்கள் வந்துவிட்டால் நீலனுக்கும் பொன்னுவுக்கும் உதவியாக இரண்டொரு பெண்கள் அங்கு வேலே செய்ய வந்து நாட்கணக்கிற்கு தங்கியிருப்பார்கள்.

கணக்கு வழக்கற்ற வயல் நிலங்கள் அவருக்குச் சொந்தமாயுள்ளன. மேட்டு நிலப் பயிர் செய்வதற்காக நான்குபேரை முழு நேரப் பொறுப்பாக விட்டிருக்கிறார். பெரிய அறை நிறைய நெல் மூட்டைகளும், களஞ்சியத்தினுள் சோளமும் நிரம்பியுள்ளன. எந் நாளிலும் புத்தம் புது மரக்கறிகளும், இறைச்சிவகையும் சந்தோசமாகவே அவருக்கு வந்துகொண்டிருக்கும். தினசரி ஒரு போத்தல்

சாராயம் குடிக்காவிடில் உடம்பிலே நடுக்கம் தொட்டுவிடும் அவருக்கு. கைகள் படபடவென்று ஆடிக் கொண்டிருக்கும்.

அந்தப் பகுதியிலே வசதிகள் நிறைந்த ஒரே வீடு பட்டங்கட்டி சின்னையாவுக்கே சொந்தமாயுள்ளது. அவரது வீடு ஒன்று மட்டுமே அங்கு ஓடு வேயப்பட்டு அங்குள்ள எல்லோரிலிருந்தும் அவர் வித்தியாசமானவர் என்பதைக் கூறிக்கொண்டிருந்தது. ஓரிருவர் சிறிய அளவிலாயினும் கல்வீடு கட்டவேண்டுமென்று முயற்சிகளெடுத்த போதிலும், அந்த எத்தனத்திலே குறுக்கிட்டு அதனைத் தடுத்து விட்டார் சின்னையா.... ''அததுக்கும் தகுதி வேணுமடா. பட்டங் கட்டியைவிட இங்கே பெரிய வனாராவது இருக்கிறானோ? இந்தப் புத்தி கெட்ட எண்ணத்தைக் கைவிட்டுப் பார்க்கிற முயற்சியைப் பாருங்கடா.'' தன்னெதிரே பணிவாக நிற்கின்ற ஐயனின் உருவத்தைக் கண்டதும் சிந்தனை கலந்து பட்டங்கட்டி சின்னையா, ''ஐயா, அந்தக் குந்திலை கொஞ்சத்திற்கு இரடா'' ....என்றார்.

ஐயன் வெகு பவ்வியமாக சம்மாளமிட்டு உட்கார்ந்தான்.

''ஐயா, இந்தக் கிழமைக்குள்ளே சோளன் முழுவதையும் லொறியிலை ஏற்றி விட வேணுமடா. அதோடை ஆர் ஆருக்கு என்னென்ன விருப்பமோ, அதையெல்லாம் நீ கேட்டு வந்து என்னட்டை சொன்னால் அதெல்லாத்தையும் நான் வாங்கித் தந்திடுவேன்....''

ஐயன் தலையசைத்தான்.

கொஞ்சநேரம் கதிரைக்குள்ளே யோசனையோடு கிடந்த பட்டங் கட்டி பிறகு தயக்கம் குழைந்த குரலிலே,

''ஐயா, இந்தச் சோளன் வித்து, காசு தரவேணுமென்று யாராவது

கேட்கக்கூடியவங்கள் இருக்கிறாங்களாடா?....'' என்று கேட்டார்.

ஐயன் தன்னை மறந்து குபுக்கென்று சிரித்தான்: ''ஐயா இதென்னையா சொல்லிறீங்கள்? காசை வைச்சு நாங்கள் என்ன செய்யிறது. எங்களுக்கு என்ன செய்யத் தெரியும்? நாங்க முசுறுகள்....''

பட்டங்கட்டி சின்னையா திருப்தியோடு நிமிர்ந்து உட்கார்ந்து தலையினைத் தடவியவாறு சிரித்தார். கண்களிலே தீட்சண்யம் ஒளிர்ந்தது. மனதினுள்ளே இலக்கங்கள் ஒன்றையொன்று பெருக்கிக் கூட்டிக் கொண்டிருந்தன. நிம்மதியான பெருமூச்சினை, உறுதியான முடிவெடுத்தமைக்கு அடையாளமாக உதிர்த்தவாறே தலையைச் சொறிந்து கொண்டிருக்கிற ஐயனை உறுத்துப் பார்த்தார் பட்டங் கட்டி சின்னையா.

''ஐயன், குந்திலை இருக்கிற அந்த வெத்திலைத் தட்டத்தை இங்கே எடுத்து கொண்டு வாடா.....''

துளிர் வெற்றிலைகள் நிறைந்த பளபளவென்று மினுக்கப்பட்ட பித்தளைத் தட்டத்தை ஐயன் எடுத்துக் கொண்டு வந்து அவருக்குப் பக்கத்திலே மிக மரியாதையோடு வைத்தான். பட்டங்கட்டி சின்னையா ஒரு வெற்றிலையை எடுத்து காம்பையும் நுனியையும் கிள்ளி எறிந்துவிட்டு வெற்றிலையின் முதுகிலே சுண்ணாம்பைத் தடவிக்கொண்டே ''டே, ஐயா நீயும் வெற்றிலை போடடா...'' என்றார். ஐயன் மசிந்தவாறே அவரைப் பார்க்க மீண்டும் அதட்டு கின்ற குரலிலே ''ஐயா, நான் சொல்லுறன் பிறகென்னடா'' என்றார்.

ஐயன் அவருக்கு முன்னாலே சம்மாளமிட்டு உட்கார்ந்தவாறே, ஒரு வெற்றிலையையும் இரண்டொரு சீவற்பாக்கையும் எடுத்து வெற்றிலையினுள் வைத்து மூடிக் கொண்டு வாய்க்குள் போடப் போகையில் பட்டங்கட்டி சின்னையாவின் குரல் ஓங்கிற்று.

''ஐயா டே, கொஞ்சம் பொறடா...''

அந்தக் குரலால் ஐயன் அதிர்ந்துபோய் சுயநிலைக்கு வரமுன்னரே பட்டங்கட்டி சின்னையா ''எடே ஐயா, அந்த வெத்திலையைக் காட்டடா'' என்றார். ஐயன் கையை விரித்துக் காட்டியதும் கட்டளையிடுகின்ற குரலினிலே அவர் கூறினார்.

''அந்த வெத்திலையை வீசி எறிஞ்சு போட்டு நான் சொல்லுறதைக் கேளடா.... ஒரு நாளும் வெத்திலையின்ரை காம்பையும் நுனியையும் பிடுங்கி வீசாமல் வெத்திலை போடப் படாதடா, வெத்திலைக் காம்பிலையும் நுனியிலும் விசமிருக்தடா. உனக்குத் தெரியுமன்டல்லவோ நான் நினைச்சிருந்தேன்....''

ஐயனின் முகத்திலே பயபக்தி மூடிக் கவிந்தது: வெற்றிலையை முற்றப் பக்கமாகச் சென்று வீசி எறிந்து விட்டு வந்தான். வந்ததும் வெகு மரியாதையாக அவரைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்க பட்டங் கட்டி சின்னையா வெற்றிலை இந்தப் பூலோகத்திற்கு வந்த கதை யினைக் கூறத் தொடங்கினார்:

முன்னாளிலே பூலோகத்திலே வெற்றிலையே இருக்கவில்லை. நாக லோகத்திலேயே வெற்றிலைச் செடி காணப்பட்டது. நாலோகத் திலியே வெற்றிலைச் செடியைப் பூலோகத்திற்கு கொண்டு வருவதற்கு எண்ணிய பாம்புகளின் அரசனாகிய நாகராசன் நாக லோகத்திலேயிருந்த செடியிலிருந்து வெற்றிலையொன்றினைப் பறித்தது. நாகராஜன் வெற்றிலையை மடித்துக் காம்பையும் நுனியையும் பற்களினால் கவ்விக்கொண்டு நாகலோகத்திலிருந்து பூலோகத்திற்கு வந்து வெற்றிலையை நாட்டியது. இப்படியே வெற்றிலைக் கொடி பூலோகமெங்கும் பரவிப் படர்ந்து மானிடர்கள் சாப்பிடும் பொருளாகி விட்டது. ஆனாலும் ஒரு பிழை பாடு நடந்துவிட்டது. காம்பையும், நுனி இலையையும் நாகராஜன் தனது பற்களிலே அழுத்திக் கொண்டு வந்தமையால் நாகராஜனின் விஷப்பற்களில் இருந்த விஷம் சிறிதளவு அப்பகுதிகளில் ஊறிவிட்டது. எனவே வெற்றிலை போடுகின்ற மானிடர்கள் அந்த

விஷம் சேர்ந்த பகுதிகளைக் கிள்ளி எறிந்துவிட்டே வெற்றிலை போடவேண்டுமென நாகராஜன் விதித்திருக்கின்றான். அதைக் கடைப்பிடித்து வாழ்கிற மனிதர்கள் நாகராஜனின் கோபத்திற்காளாகாமலும், நீண்ட ஆயுளோடும் இவ்வுலகிலே சந்தோசமாக வாழ்ந்து வருகின்றார்கள்.

ஒரு நாள் விண்ணாங்குத் தோட்டத்திலே களைப்போடு உட்கார்ந்து ஐயன் வெற்றிலை போட்டுக் கொண்டு இருக்கையிலே தனக்கு எதிரே நாகபாம்பொன்று தலைவிரித்து ஆடிக் கொண்டிருந்தது இப்போது ஐயனின் நினைவில் வந்தது. நாகராஜன் தன்னை எச்சரிக்கை பண்ணத்தான் அப்படி வந்தானோ? இனிக் கவனமாயிருக்க வேண்டும்.

15

சேனாதியைப் பார்த்து விண்ணாங்கன் புன்முறுவல் பூத்ததை ஒரு அதிசயமாகவே மனங்கொண்டான் சேனாதி.

விண்ணாங்கன் மிகவும் கனிவாகவே சேனாதியை அணுகிவந்து சுமுகமான குரலிலே ''சேனாதி இந்தப் பகுதி மக்களுக்கு நல்ல காலம் வந்திட்டுது. நீயும் அங்கை இங்கையென்று போகாமல் பட்டங்கட்டியரோடை சேர்ந்தால் உனக்கொரு கரைச்சலும் வராது'' என்றான். சேனாதி புன்முறுவலும், ஆச்சரியமும் கலக்க ''என்ன நீ சொல்கிறாய்'' என்ற அர்த்தத்திலே விண்ணாங்கனை ஏறிட்டான். ஒல்லியான விண்ணாங்கன், பன்றி முள்ளாகக் குத்திட்டு நிற்கின்ற தலைமயிரைக் கையினால் அழுத்தியவாறு சேனாதியைப் பார்த்தான்.

''நீ அங்குமிங்குமெனத் திரி. உனக்கு இப்பக்கத்திலே என்னவும் தெரியாது. இம்முறை இங்கு விளைஞ்ச சோளமெல்லாம்

கட்டுப் படுகுது தெரியுமோ.... அதை அளந்து ஏத்திறதுக்கு ஆளுகளெல் லாம் தேவை சாராயப் போத்தல் நல்லாகத் தருவார் பட்டங் கட்டி.''

''அப்படியே?''

சேனாதி கண்களைக் கூசியவாறு எதையோ நினைத்தவனாய் எதிரே தெரிகின்ற சடைத்துப் பரந்து இலைகளைச் சுமந்து புளிய மரத்திலே தூங்கிக் கிடக்கின்ற காய்களைப் பார்வையினாற் தடவிக் கொண்டு முணுமுணுத்தான். பின்னர் முழங்கையைச் சலிப் போடு தடவி விறாண்டிக் கொண்டான்.

''என்ன மாதிரி ஏத்துப் படுகுது.''

விண்ணாங்கன் முழு விபரத்தையும் விஸ்தாரமாகக் கூறிவிட்டு ''சேனாதி நீ ஒன்றுக்கும் பயப்படாமல் என்னோடை வா. பட்டங் கட்டியருக்கு சடங்குக்கு நீ வந்தபிறகு உன்னிலை கோபமில்லை. சோளன் கட்டிலொறியிலை ஏத்திறதும் அவ்வளவுக்கு உடம்பு நோகிற வேலையில்லை. வா.'' அவனுடைய கரகரத்த குரலே சேனதியைக் கைகளாக மாறி பட்டங்கட்டி சின்னையா வீட்டுக்கு தரதரவென்று இழுத்துச் சென்றது.

புரையடியிலிருந்து எடுத்துவந்து சோளனை லொறிக்கார் எடுத்து வந்த பெரிய படங்குச் சாக்கிலே அளந்து கொட்டித் துப்பரவாக்கிக் கொண்டிருந்தவர்களை அதட்டியவாறு அடிக்கடி கண்களில் மேலே கைவிரல்களைக் குவித்து பிரதானவீதிப் பக்கமாகப் பார்த்தவாறிருந்தார் பட்டங்கட்டி சின்னையா.

இப்படியான நீண்ட சாக்குப் படங்கிலே சோளன் மணிகள் இவ்வளவு தொகையாகக் குவிந்து கிடப்பதை இப்பொழுதான் முதற்தடவையாக ஐயனே காணுகின்றான். எத்தனை வர்ணங்கள் குழைந்த பளீரிடுகின்ற தானியமணிகள்.... இவைகளெல்லாம் நமது மண்ணிலே விளைந்தவையென வெருமிதமுற்ற ஐயனின் மனதின்

ஒரு புறத்திலே அவனுக்கே தெரியாத சோகமென்று மெல்லவே பாதம் பதித்தது. இங்கே வெறுமையான புரைகள் என்பன என்றுமே இங்குள்ள மக்களால் அறியப் படாதிருந்தவை. எந்நேரமும் தானியங்கள் நிறைந்திருக்கின்ற குடிசைகளில் இனி அது சாத்தியமாகுமோ? இந்தத் தானியங்களும் தனது வாழ்வோடு ஒன்றியிருக்க இன்று ஏதோ ஒரு தந்திரத்தினால் தன்னையும் தனது மக்களையும் விட்டுப் பிரித்தெடுக்கப்படுவது போல வெற்றுணர்வொன்று அவன் மனதினை அழுத்தித் துன்புறுத்தியது.

ஒரு வெற்றாரவாரத்தோடு அங்குள்ள பலரும் சோளனைப் பட்டங்கட்டியர் வீட்டடிக்கு மூட்டை மூட்டையாகக் கொண்டு வந்தனர். சிலர் விதைக்குரிய சோளனையே போதியளவு கையிருப்பில் எடுத்து வைக்காமல் அவதியவதியாக கைவியளமாக வாங்கிய சாராயப் போத்தில்களை நினைத்துமுழுச் சோளனையும் கொண்டு வந்தபோது ஐயனுக்கு எல்லையில்லாத எரிச்சல் மனதினுள்ளே குமிழி வெடித்துக் கெட்ட சொற்களாகப் பிரபலித்தது. அவனது எந்த நியாயத்தையும் மறுதலிக்காமலே பட்டங்கட்டி சின்னையா ஐயனைப் பார்த்து ''ஐயா நீயே எல்லா வற்றையும் பொறுப்பெடுத்துச் சரியாகச் செய்துகொள்'' என்று நமுட்டுச் சிரிப்பு முகத்திலே மெல்லத் தெரியச் சொல்லிக் கொண்டார்.

சாக்குப் படங்கிலே சோளன் அள்ளித் தூற்றிக் கொண்டிருக்கையிலே நெட்டிகளும், கஞ்சல்களும் காற்றுவாக்கிலே பறந்தவாறிருந்தன. பெண்கள் சிறு சிறு குவியல்களாக சோளத் தானிய மணிகளை ஒதுக்க பறைகளில் தானிய மணிகளை நிரப்பி சாக்குகளிற் கொட்டி அளந்து கட்டிக் கொண்டிருந்தனர் ஆண்கள்.

பெரிய பாலைமரத்தின் கீழே உள்ள முதிரைக் குத்தியில் உட்கார்ந்து பட்டங்கட்டியர், பெயர் சொல்லச் சொல்ல அப் பெயரை எழுதி பெயருக்கு நேரே எவ்வளவு அவுணம் சோளனை ஒவ்வொருவரிடமிருந்து பெற்றுக் கொள்ளப்பட்டதென்பதனை

வல்லியன் அப்பியாசக் கொப்பியில் எழுதிக் கொண்டிருந்தான். அவனுக்குப் பக்கத்திலே உதுரன், வன்னன், கம்பான் ஆகியோர் கொவ்வம் பழங்களைத் தின்றபடி களைப்பாறிக் கொண்டிருந் தார்கள்.

கிட்டியும் இங்கே நிற்கின்றாள். சுளகொன்றை வீசிக்கொண்டே அங்குமிங்குமாகத் திரிகின்ற கிட்டி கண்ணாத்தை அங்கிருந்து போவதைப் பார்த்துவிட்டுப் பொன்னாளிருந்த இடத்திற்குச் சென்றாள். பொன்னாள் கலகலவென்று வேறு சில பெண்களோடு குலுங்கிச் சிரித்துக்கொண்டிருந்தவள் கிட்டியைக் கண்டதும் மௌன மாகி சோளன் தூற்றுவதிலே கவனமானாள். அலைந்து பறக்கின்ற செம்பரட்டைத் தலைமயிரும், சிறிது விரிந்த மூக்கும், ஒழுங்கில்லாத பல்வரிசையுமுடைய பொன்னாளையே ஒருகணம் வெறுப்போடு நோக்கினாள் கிட்டி.

அழுக்கடைந்த பாவாடையும், தோள்முட்டுக் கிழிந்த மேற் சட்டையும் பொன்னாளை எவ்வளவுக்கு அவலட்சணமாக்கு கின்றன. இவளிடம் எதனைக் கண்டு பெரியான் சரசம் செய்யப் பின்னாலே திரிகிறான். வெறிபிடித்ததொரு நாயினைப் போல. கட்டி அருவருப்போடு காறித் துப்பினாள்.

காற்று வெளியிலே மிதக்கின்ற நிறப்பூக்களாக வண்ணாத்திப் பூச்சிகளும், தும்பிகளும் அவ்விடத்திலே திரள் திரளாக பறந்து சுற்றின. சம்பன் காவிளாய்ச் செடியொன்றினை வேரோடு பிடுங்கி எடுத்து அங்குமிங்குமாய் விசிறியடித்துத் தும்பிகளை வீழ்த்திக் கொண்டிருந்தான். அப்பகுதியில் உற்பத்தியான சோளனின் மூன்றி லொரு பங்குவரை இதுவரை சாக்குப் படங்கினிற் போட்டுச் சுத்திரிகரிக்கப்பட்டு மூட்டையாகக் கட்டப்பட்டு விட்டது.

இன்று மாலை முதலாவது பகுதி சோளன் தானிய மூட்டைகள் லொறியினில் ஏற்றப்பட்டுவிடும். லொறியின் வருகையையே பட்டங் கட்டி சின்னையா மிகவும் அக்கறையோடும், ஆவலோடும்

எதிர் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார். பார்வையின் தீட்சண்யத்திலே அவசரம் சுடர்விடுகிறது. விண்ணாங்கனும், சேனாதிபதியும் அவ்விடத்திற்கு வந்த போது பட்டங்கட்டி சின்னையா வாய்க்குள் சிரித்தவாறு ''ஆ சேனாதியும் வந்திட்டுயோ வா வா'' என்று கூறியவராய்க் கையாட்டினார். அந்த வார்த்தைகளின் சுமுகமான அழைப்பு சேனாதியின் மனதினுள்ளே கவிந்திருந்த மூட்டத்தினைக் கலைந்துபோக வைத்துப் புன்னகையினையும், நம்பிக்கையினையும் முகத்திலே தோற்றுவித்தது.

''டே சேனாதி அங்கே இங்கே கள்ளத் தொழில் பார்க்கிறதை விட்டிட்டு இங்கே கொஞ்ச நாளைக்கு இரடா. சரியான வேலை இருக்குது. தங்க இடமில்லாட்டில் விண்ணாங்கனோடே நிண்டு கொள். தேவையானதை என்னெட்டைக் கேள். இண்டைக்கு இந்த மூட்டைகளெல்லாம் லொறிக்குப் போகவேணும்.'' கூறிக்கொண்டு போனவர் எதிரே வந்த நீலனைக் கண்டதும் அவனை அழைத்து விண்ணாங்கனையும், சேனாதியையும் கூட்டிக்கொண்டு போய் சாராயமும், சோறும் கொடுக்கும்படி உத்தரவிட்டார்.

லொறி இன்றைக்கு முதன்முறையாக இங்கிருந்து தானிய மூட்டைகளை ஏற்றிச் செல்வதை முன்னிட்டு ஒரு சடங்கொன்றும் வைக்க வேண்டுமென்று ஐயன் ஆர்வம் ததும்ப விருப்பம் தெரிவித்த போது பட்டங்கட்டி சின்னையா அதனை ஏற்றுக்கொண்டார். அத்தோடு தனது வீட்டின் முன்னாலேயே அன்று அங்கு வாழுகின்ற முழுப் பேரையும் கூடவேண்டுமென்றும், அவர்களுக்கு தான் சோறு கறியும் கொடுத்து வேறு சில பொருட்களும் வழங்க உள்ளதாய் அறிவித்தபோது எல்லோர் மனதிலும் பூரித்த மகிழ்வினை முகத்தின் மலர்ச்சி தெரியப்படுத்திற்று. நகரத்திலிருந்து வருகின்றபோது குணசிங்காவை சேலை, வேட்டி, சீத்தைத்துணி, வெற்றிலை, புகையிலை ஆகியனவற்றை அங்குள்ளவர்களுக்கு வாங்கி வரும்படி தானெல்லாவற்றையும் கணக்குப் பார்த்து அவற்றைச்

சரி செய்வதாகவும் பட்டங்கட்டி சின்னையா ஏற்கனவே கூறியிருக்கிறார்.

ஐயன் சோளன் அளக்கிற் வேலையை சிறிது நிறுத்திவிட்டு, சடங்குக் கான ஏற்பாடுகள் செய்வதிலே மும்முரமாய் ஈடுபட்டிருந்தான். கிட்டி அவனுக்குப் பின்னாலேயே சிற்றெறும்பின் சுறுசுறுப்போடு அலைந்து கொண்டிருந்தாள்

தொலைவிலே பார்வை தரித்த பட்டங்கட்டி சின்னையாவின் வாய் அவரின் ஆனந்த பரவசத்தை வெளிப்படுத்திற்று. ''லொறி வந்திட்டுது.''

16

சின்னைச்சின்ன மஞ்சள் நிறமான வட்டுக்கத்தரிக் காய்களை, மெள்ள மெள்ளப் பிடுங்கிக் கொண்டிருந்தான் சுணங்கன். வட்டுக்கத்திரிச் செடியின் முட்கள் கையிலே குத்தாத வாறு வெகு கவனமாக அவன் காய்களைப் பிடுங்கிக் கொண்டிருந் தான். அக்காள் கண்ணாத்தைக்கு வட்டுக்கத்திரிக்காய்ப் பொரியலென்றால் மிகவும் விருப்பம். சுணங்கனுக்கு கூட அதன் மெது மெதுப்பும், புளிப்பும் மிகவும் பிடிக்கும்.

வட்டுக்கத்தரிக்காய் பிடுங்கிக் கொண்டிருக்கையிலே சர்சர் ரென்று ஏதோ பெருமூச்செறியும் சத்தம் கேட்டதும் திடுக்கிட் டான் சுணங்கன். பார்வைக்கு ஒன்றுமே தெரியவில்லை. காய் களை மடியில் அள்ளிக் கொண்டு எழுந்து நெருஞ்சிப் பற்றைகளை விலக்கியவாறே முன்னே நடந்தான் சுணங்கன்.

ஊமத்தம் பூக்கள் கசங்கிய நாற்றம் மூக்கைத் துளைத்தது. அந்த நாற்றம் வந்த திக்கில் அவனது பார்வை போயிற்று.

ஊமத்தஞ் செடிப் பற்றைக்குள்ளிலிருந்துதான் அந்தச் சத்தம் வந்தது. அந்தப் பற்றைக்குள்ளே ஏதோ மிருகங்கள் மூர்க்கமாக சண்டை போட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன. அந்த மோதலில்தான் ஊமத்தைச் செடிகளும் பூக்களும் கசங்கி முறிந்து நாறுகின்றன.

சுணங்கன் ஊமத்தைச் செடிப் பற்றைக்கு அருகே கிடந்த முதிரைக் கம்பொன்றை சத்தமின்றி எடுத்தான். பதுங்கிப் பதுங்கி ஊமத்தஞ் செடியின் மறுபுறமாகச் சென்றான்.

மறுபுறத்தில் கீரியும், பாம்பொன்றும் ஒன்றோடொன்று கோபத்தோடு சண்டையிட்டுக் கொண்டிருந்தது. கீரியைச் சுற்றி கழுத்தில் வளைத்துக் கொள்ள நாகப்பாம்பு முயன்று போராடிற்று. கீரியின் உடலெங்கும் இரத்தம் வழிந்து கொண்டிருந்தது. பாம்பு சீறிச் சீறி தலையை உயர்த்தியபோது கீரி கால்களை உயர்த்தி அதனை பிறாண்டிற்று. சற்று பின்னே போய்விட்டு மீண்டும் வேகமாக பாம்பின் கழுத்தை நோக்கிப் பாய்ந்தது. பாம்பு வாலைச் சுழற்றியபடி, கழுத்தை உயர்த்தி சக்கென்று கீரியின் வயிற்றில் கொத்திற்று. அந்தக் கணத்தை பயன்படுத்தி, கீரி பாம்பின் கழுத்தை அழுத்தமாக கவ்வி, பாம்பை சடசடவென்று கால்களில் போட்டு அடித்தது. கால்கள் பாம்பைக் கீறிற்று பாம்பு வசமாக அகப்பட்டு தப்பிப்பதற்காக வாலைச் சுழற்றி எகிறிற்று. முடிய வில்லை. கீரி, பற்களை அழுத்தி பாம்பின் கழுத்தை நறுக்கிற்று. கொளகொளவென்று கீரியின் வாயிலிருந்து இரத்தம் பொங்கிற்று 'க்க்ய்ங்ங்' என்ற பாம்பின் வீரிடலுடன் அதன் துடிப்பு அடங்கிற்று. கீரியின் பிடியும் மெல்ல மெல்லத் தளர்ந்தது. வயிற்றில் பெருகிய ரத்தத்துடன் அது பரிதாபமாக கால்களை விலுக் விலுக்கென்று உலுப்பியவாறு ஊமத்தஞ்செடி இலைகளில் சரிந்தது. தலையை மெல்ல உலுப்ப முயன்ற கீரி, ஈனஸ்வரமாக முனகியவாறே சட்டென்று தலைசரிய இறந்து போயிற்று.

சுணங்கன் கண்கள் விரிய கீரியையும் பாம்பையும் பார்த்துக் கொண்டே நின்றான். கையில் வைத்திருந்த முதிரங்கம்பைத்

தன்னையறியாமலே கீழே போட்டான் அவன். மெல்ல மெல்ல அவனுக்கு மனதினுள் அச்சம் தோன்றுவதை உணர்ந்தபடி இரத்த வெள்ளத்திலே கிடந்த பாம்பின் அருகே சென்றான்.

பாம்புகிடந்த இடத்திற்கு சற்றுத்தள்ளி உடைந்து போன நிலையிலே ஒரு முட்டை கிடந்தது. அதை விரல்களால் தொட்டுத் தூக்கினான். கரு, வழிய ஓடு பிசுபிசுத்தது. முட்டையை உற்றுப் பார்த்தான். பாம்பு முட்டை.

அந்த முட்டையை அப்படியே கீழே வைத்தான். கை பிசுபிசுத்தது. தலையிலே கையைத் துடைத்துக் கொண்டு பரிதாபமாக இறந்த கிடந்த பாம்பையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். கண்களில் நீர் திரண்டது. அவனையறியாமலே பொல பொலவென்று கண்ணீர் வழிந்து கன்னங்களையும், நெஞ்சையும் நனைத்தது. விம்மி விம்மி அழத்தொடங்கினான்.

நாகசாமியை அவன் காப்பாற்றியிருக்கலாம். நிச்சயமாக காப்பாற்றியிருக்க வேண்டும். நாகசாமி தானே எல்லோரையும் பாதுகாக்கின்றவர். இந்த கொடியமிருகம் நாகசாமியின் முட்டைன்யயும் பாழ்படுத்தி அவரையும் கொன்று விட்டது. இதற்கு நிச்சயமாக நாகசாமி சுணங்கனைத் தண்டிக்கக் கூடும். மூக்கைச் சீறிக் கொண்டே விம்மிய சுணங்கன் கீழே போட்ட முதிரைக் கம்பை மீண்டும் கைகளில் தூக்கி இறந்து ரத்தவெள்ளத்திலே கிடந்த கீரியின் மீது சடசடவென்று ஆவேசமாக அடிக்கத் தொடங் கினான். வெகுநேரமாகியும் அவனது ஆவேசம் அடங்கவில்லை.

சுணங்கன் படுகின்ற அவஸ்தையைப் பாத்த கிட்டியின் கண்கள் கலங்கின. அவள் கண் கலங்குவதைப் பார்த்த பூவன் அவளின் அருகே வந்து பரிவோடு தோளிலே தொட்டான். கன்னத்தில் உருண்ட கண்ணீரைத் துடைத்துவிட்டு மௌனமாக அவளையே பார்த்தான் பூவன்.

''அண்ணைக்கு என்ன?''

மௌனத்தைக் கலைத்தவாறு கேட்டான் பூவன். பன்பாயில் குறங்கிக் கொண்டு படுத்திருந்த சுணங்கனைப் பார்த்தபடி யிருந்த கிட்டி, பூவனின் பிள்ளைப் பரிவில் மேலும் மனங்கசிந்தாள். அவனுடைய தோளில் கைவைத்தவாறு மெல்லிய குரலிலே பதில் சொன்னாள் கிட்டி.

''நாகசாமி உன் அண்ணையிலை கோபம் வைச்சிட்டாரய்யா...''

எட்டு வயதான பூவன் அதைக் கேட்டு திடுக்கிட்டான். அண்ணனின் அருகே போய் மெதுவாக உட்கார்ந்தான். சுணங்கனின் நெற்றியிலே கைவைத்தான். உடனேயே திடுக்கிட்டுத் தொட்ட கையால் மற்றக் கையைத் தொட்டு, ''நெருப்பாகச் சுடுகுது அண்ணையிலை'' என்றான் பூவன். ஸ்பரிசம் பட்டதும் கீழ் குரலிலே முனகியவாறு லேசாகவே கண்களைத் திறந்தான் சுணங்கன். கண்களிலிருந்து பொட்டென்று கண்ணீர் உதிர்ந்தது.

கிட்டி அவனது முகத்துக்கு நேராகக் குனிந்து, ''என்னய்யா தாறது?'' என்று கேட்டாள்.

''நாகசாமி என்னை என்னவோ செய்யிறார்.... உடம்பு நோகுது'' என்று நொந்த குரலிலே கூறியவாறு கையை உயர்த் தினான் சுணங்கன். கிட்டி அவனது கையைக் கருணையோடு பற்றிக் கொண்டு' ''ஒண்டுமே ஆகாதய்யா. நாகசாமிக்கு சடங்கு வைச்சிடலாம்'' என்றாள். பூவன், ''எப்போ?'' என்று உடனேயே கிட்டியிடம் கேட்டான்.

ஏணையில் படுத்திருந்த குழந்தை திடீரென்று வீரிட்டு அழுதது. உடனே கிட்டி, ஏணையிலே கிடந்த குழந்தையை எடுத்து அதற்கு பாலூட்டத் தொடங்கினாள். பாலூட்டிக் கொண்டிருந்தவள் திடீரென்று, ''பூவா, சேனையிலே போய் அக்காளை வரச் சொல்லு'' என்றாள்.

பூவன் ஏதோ யோசிப்பவனைப் போல அம்மாவை உற்றுப் பார்த்தான். பிறகு ஒன்றும் பேசாமல் அங்கிருந்து வெளியே

ஓட்டமும் நடையுமாகச் சென்றான்.

குழந்தைக்குப் பாலூட்டியவாறே நாகசாமிக்கு எப்படியான சடங்குவைக்கலாம் என்று யோசனை செய்து கொண்டிருந்தாள். கிட்டி. சாமிப்பிட்டு, பழங்கள், கோழிமுட்டைதான் நாகசாமிக்கு உகந்த பண்டங்கள். சோளமணிகளைக்கூட நாகசாமி விரும்பு வார்.

குழந்தை பாலைக்குடித்தவாறே உறங்கிப் போய் விட்டது. அதன் உடல் அலுங்காமல் மிருதுவாக தூக்கி ஏணையில் வளர்த்திவிட்டு மீண்டும் சுணங்கனுக்குப் பக்கத்திலே போய் உட்கார்ந்து கொண்டாள் கிட்டி வெளிலே யாரோ வருவது தெரிந்தது.

"ஆரது?"

அவளின் கேள்விக்கு உடனே பதில் வரவில்லை. கிட்டிக்கு ஆச்சரிய மாயிற்று. எழுந்து வெளியே போனாள்.

வெளியே கிட்டி தயங்கியபடி நின்றாள். கன்னங்கரேலென்ற குமரி, கண்ணாத்தையின் வயதுதான் அவளுக்கு. அதிகம் பேசமாட்டாள். தன் சேனையைவிட்டு அவள் வெளியே வருவது அபூர்வம்.

"என்ன பெட்டை?"

வட்டி நெற்றியைச் சுரண்டிக் கொண்டாள். பின்னர் பசித்த பூனையைப் போல கெஞ்சுகின்ற பார்வையோடு கிட்டியைப் பார்த்தாள்.

"என்னடி வட்டி.... என்ன சொல்லு...'

கிட்டியின் குரலில் லேசான அதட்டல், வட்டியின் முகத்தில்

பயமும், கெஞ்சுதலும் நிறைந்தன.

''வீட்ல யாருமில்லை. பசிக்குது அக்காள்....''

கிட்டியின் மனதுள் என்னவோ குத்திற்று. செஞ்சினில் வேதனை மெது மெதுவாக அடைந்தது. வாஞ்சையோடு வட்டியின் தோளில் கை வைத்து உள்ளே கூட்டிச் சென்றாள்.

மரவெள்ளிக்கிழங்கு அவித்துவைத்திருந்த மண்குண்டானைத் திறந்து பார்த்தாள் கிட்டி. நாலைந்து துண்டு கிழங்குகள் கிடந்தன. அதை மண்சட்டியில் போட்டு, இரண்டு பச்சை மிளகாயுடன் வட்டியிடம் கொடுத்தாள். அடுப்போரமாக வைக்கப்பட்டிருந்த நன்கு பழுத்த பப்பாளிப் பழமொன்றை எடுத்து, அதை மேல் புறத்தால் வட்டமாக வெட்டி பாலை அழுத்தித் துடைத்து, மேல் பகுதியை ஓர மாகப் போட்டு, பப்பாளிப் பழத்தை குறுக்காக நான்கு துண்டு களாக்கி, கத்திமுனையால் பப்பாளி விதைகளை அகற்றியபின் அந்தப் பழத்துண்டுகளை வட்டி வைத்திருந்த மண்சட்டியில் போட்டாள் கிட்டி.

வட்டி 'அவுக் அவுக்' கென்று மரவெள்ளிக்கிழங்கைத் தின்று கொண்டிருந்தாள்.

''உனக்கு இவ்வளவு பசியோ? ஏன் வீட்ல சோளம் பருப்புக் கூட இல்லையோ?'' என்று இரக்கமான குரலிலே வட்டியைப் பார்த்துக் கேட்டாள் கிட்டி.

பப்பாளிப் பழத்துண்டை கையில் எடுத்தபடி அவளைப் பார்த்தாள் வட்டி. ''ஒரு மணிசோளம்கூட இல்லாமல் லொக்காறங்களுக்கு வித்திட்டாங்க. அடுத்த பயிருக்கும் இல்லை...''

''விதைக்கும் எடுத்து வைக்கலையா?''

''இல்லை...''

''அப்போ மாரிக்கு என்ன செய்வாங்க...''

''தெரியல்லை அக்காள்....''

சட்டியைக் கழுவிவைத்துவிட்டு, ''நான் போறன்'' என்று வட்டியிடம், ''இந்தா இதையும் கொண்டு போ.....'' என்று ஒரு பெரிய பப்பாளிப் பழத்தைக் கொடுத்தாள் கிட்டி.

வட்டி சந்தோஷமாக அதை வாங்கிக் கொண்டு வெளியே போனாள்.

சுணங்கனுக்கு பக்கத்திலே வந்து உட்கார்ந்து கிட்டி, அவன் அமைதி யாகத் தூங்குவதைப் பார்த்து நிம்மதியடைந்தாள்.

அப்போது கண்ணாத்தை உதுரனுடன் அங்கே வந்தாள்.

17

கிட்டியின் மனதினுள்ளே பொங்கிய ஆனந்தத்திற்கு அளவு கணக்கே இல்லை. கண்ணாத்தை அந்தப் புதிய ஆடைகளினுள் சூரிய காந்திப் பூவைப் போல மலர்ந்து சிரித்தாள். அவளது எல்லாப் பிள்ளைகளும் ஒரே நேரத்தில் புத்தம்புதிய ஆடைகளணிந்து தோன்றியது இன்றைக்குத்தான் முதற்தடவை. புத்தாடைகளை அணிந்து அவர்கள் ஆனந்தமாக நாகசாமி கல்லடிக்குப் புறப்பட்டுப் போனதை பூரிப்போடு பார்த்தபடி நின்றான் ஐயன். கிட்டியும் அவன் பின்னே நின்றாள்.

புதிய சேலையையும், மேற்சட்டையும் அணியும்படி ஐயன் தன்னை வற்புறுத்தின வேளை தன்னையறியாத நாணத்தோடு கிட்டி மறுத்த போது, சுற்றுமுற்றும் பார்த்துவிட்டு ஐயன் அவளது சேலையைப் பற்றி இழுத்து நிர்வாணமாக்க முயன்றபோது...

ஏணையில் கிடந்த ஒரு வயதுக் குழந்தை நித்திரை குலைந்து ''ம்ம்மா...'' என்று அழத்தொடங்கிய போது வெளியேபோன கண்ணாத்தை திடுமென உள்ளே வர ஐயன் காட்டுக்கத்தியை எடுத்துக்கொண்டு வெளியே போனான். சேலையைச் சரி செய்த வாறு கிட்டி சுரைக்குடுவையை எடுத்து ஓரத்தில் வைத்துவிட்டு ஏணையிலிருந்த குழந்தையைத் தூக்கி மார்போடு அணைத்துக் கொண்டாள்.

இப்பகுதியிலுள்ள எல்லாப் பையன்களும் வாயினாற் சத்தமிட்டு இரு கைகளையும் லொறியின் ஸ்ரியறிங் வீலை அசைப்பதுபோல பாவனை செய்து ஓடித்திரிகின்றார்கள்.... எங்குமே லொறிகள்.

அவர்களைப் பார்த்தவாறே அவர்களைப் பார்வையிலிருந்து நழுவ விட்டவளாய் தன்னை மறந்து நினைவுகளிலே தோய்ந்து கொண்டிருந்தாள், கண்ணாத்தை....

எல்லா மூட்டைகளையும் லொறியில் ஏற்றுவதற்கு முன் சடங்கு ஒன்றை மிகவும் பயபக்தியோடு நடத்திக் கொண்டிருந்தான் ஐயன். முதன் முறையாகக் குருவிக்கல்லின் எல்லா மக்களும் பட்டங் கட்டிச் சின்னையாவின் வீட்டின் முன்னாலே இன்றுதான் குழுமி நிற் கின்றார்கள். லொறிக்கும் மூட்டைகளுக்கும் இடையே மடை பரப்பி பழங்கள் அடுக்கப்பட்டிருந்தன. பெரிய பெரிய பானைகள் மூன்றிலே அரிசிப் புக்கை பொங்கப்பட்டிருந்தது. சோளன் தானியத்திற் செய்யப்பட்ட அப்பங்கள் வாழையிலைகளில் நிரம்பி யிருந்தது. சடங்கிலேயே மனமொன்றிப் போயிருந்த கண்ணாத்தைக்கு மனதினுள்ளூர திடீரென்றுத் தன்னை யாரோ உற்று

நோக்குவது போன்ற மனப்பிரமை ஏற்பட்டது. எதேச்சை யாக நேரேதிரே உற்றுப் பார்த்தாள். அவளது பார்வையினை திடீரென எதிர்கொள்ள முடியாத குணசிங்கா திணறித் தத்தளித்து விட்டு சமாளித்துப் புன்னகையினை உதிர்த்தினான்.

அவனைப் பார்த்த அவளின் மனதிலே அவன் இவ்வளவு நேரமும் தன்னையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் என்ற முடிவிற்கு வருவதிலே அவ்வளவு சிரமம் இருக்கவில்லை. என்னவென்று தெரியாமல் மனம் தடுமாறித் தத்தளித்தது. அவனைப் பார்க்க நினைத்த முகம் நிமிர்ந்தபோது பார்த்துக்கொண்டிருந்த அவன் வேறெங்கோ பார்ப்பதுபோலப் பார்க்கவும்...... கடைசியில் இருவர் பார்வையும் சந்தித்தபோது சடங்கும் முடிவுற்றது.

கிட்டி அன்று உலுப்பியதுபோல இன்றும் உலுப்பிய போதுதான் கண்ணாத்தை சுயநினைவுக்கு வந்தாள். பிரமையில் இருந்து விடுபட்ட கண்ணாத்தை சுறுசுறுப்போடு சாமித் தானியத்தை சிறு குட்டானில் அள்ளிக் கொண்டு உரலிருந்த பக்கமாகச் சென்றாள். ஐயனே முதிரை மரத்தைக் குடைந்து தயாரித்த பெரிய உரலினுள் சாமித் தானியத்தைக் கொட்டிவிட்டு உலக்கையை எடுத்துக் குற்றத்தொடங்கினாள் கண்ணாத்தை. இம்முறை குற்றுகின்ற சாமித் தானியம் உமி குறைந்ததாய் மாத்தன்னை நினைந்திருப் பதை அள்ளிப் பார்த்துத் தெரிந்து கொண்ட அவள் இன்றைக்கு ஐயன் சந்தோஷமாகச் சாப்பிடுவான் என்பதை மனதினுள்ளே சித்தரமாகக் கண்டு புன்னகைத்தாள்.

இன்று நல்ல மானிறைச்சி வந்திருக்கின்றது. ஐயன் இறைச்சியையும், சாமிப்பிட்டையும் மிகவும் விரும்புவான். காலையில் புறப்படுகின்ற போது இன்று கொஞ்சம் தாமதமாகவே திரும்பிவருவதாகவும் சொல்லிப் போயிருக்கின்றான். இப்போது மிகவும் உற்சாகத் தோடும் கலகலப்போடும் திரிகின்ற ஐயனைப் பார்த்து மனதினுள்ளே பூரிப்புக் கொண்டிருக்கிறாள் கிட்டி.

திடீரென்று முண்டனின் குரைப்புச் சத்தம் ஓங்கிக் கேட்டது. கிட்டி நெடும்பரண் பக்கமாகப் பார்த்து அவ்விடத்தை நோக்கிச் சென்று நெடும்பரணில் ஏறி நின்று எதிரே விரிந்து கிடக்கின்ற வழியைப் பார்த்தாள்.

நெட்டி துருத்தியுள்ள சோளஞ் சேனைகள், மொட்டை மரங்கள், கொடிகள் ஆகியவற்றிலே பார்வை விழுந்தது. பூக்கள் மூடிய வில்வ மரத்தின் அருகாக ஐயன் இன்னுமிருவரோடு நடந்து வந்து கொண்டிருந்தான். ஐயனுக்குப் பக்கத்தில் வளைந்து வளைந்து அவசரமாக வருபவன் நீலன். நீலனுக்கு அருகாக சுற்றுப்புறத்தினை வேடிக்கை பார்த்தவாறு வருபவனை கண்களை இடுக்கி உற்றுப் பார்க்கிறாள் கிட்டி. அந்த முகத்திற்குரியவன் குணசிங்கா.

வெள்ளை உடையோடு ஐயனோடு வருகின்ற குணசிங்காவைக் கண்டதும் கிட்டியின் மனம் அந்தரமடைந்து பரபரத்தது. இந்தப் பெரியமனிதன் எங்கள் பகுதிக்கு வந்த பின்னர்தான் எவ்வளவு மாற்றங்கள் வந்துவிட்டன. பட்டங்கட்டி சின்னையாவின் வீட்டிலே சேகரிக்கப்பட்ட சோளந்தானியம் மூன்று தடவைகளாக லொறி மூலம் ஏற்றி அனுப்பப்பட்டு விட்டது. இந்தப் பகுதியின் வாழ்க்கை முறையிலே வித்தியாசங்கள் பூக்கத் தொடங்கியதைக் கண்முன்னாலேயே காணமுடிகின்றது.

''இங்கேயுள்ள எல்லாருக்கும் சேலை சட்டைகளை அள்ளியள்ளி சாமி மாதிரிக் கொடுத்திருக்கின்றார்..... நல்ல வெள்ளையான ஆள். இவரெதுக்காக இந்தப் பக்கமாக வரவேணும்!'' மனம் துணுக்குற்றது. 'ஒருவேளை இங்கைதான் வருகிறாரோ.'

நெடும்பரணில் நின்ற கிட்டி இப்பொழுது அவர்கள் தனது குடிசைக்கே வருகிறார்கள் என்பதனை உணர்ந்து கொண்டு விறுவிறுவென்று கீழே இறங்கிக் குடிசைக்குள்ளே சென்றாள். மனம் பரபரத்தது அவளுக்கு.

18

குணசிங்கா தலையை வாரிவிட்டு தன்னை யாரோ பார்க்கின்ற உணர்விலே பின்னே திரும்பிய பொழுது ஐயன் நிற்பதனைக் கண்டு பரபரப்புற்றவனாக' என்ன விஷயம் வந்து நிற்கிறது' என்று கேட்டான்.

நேற்று மாலையில் ஐயனின் குடிசைக்குச் சென்ற போது ஐயனின் மனைவியும், பிள்ளைகளும் அவன் மீது காட்டிய மரியாதை குணசிங்காவின் மனதினை பெரிதும் கவர்ந்திருந்தது. ஆயினும், கண்ணாத்தை தன் பாட்டிற்கு சின்னக் குழந்தையினைத் தூக்கிக் கொண்டு தன்னைக் கண்டதும் வெளியே போனது ஏதோ ஒரு ஏமாற்றத்தினை அவனது நெஞ்சினுள்ளே திடீரென நிறைவித்தது. ஆயினும் சமாளித்துக் கொண்டு சரளமாக அவர்களோடு பேசிவிட்டு கிட்டி மிகவும் வற்புறுத்திக் கொடுத்ததேன் போத்தலையும் வாங்கிக் கொண்டு பட்டங்கட்டி சின்னையா வீட்டிற்குத் திரும்பினான் குணசிங்கா.

''நேற்றுச் சொன்ன விசயமாக வந்தனான். பட்டங்கட்டி ஐயாவும் வெளியிலை போயிட்டாங்க. அதுதான் வந்திருக்கிறென்.'

தன்னைச் சுதாரித்துக் கொண்டே குணசிங்கா ஐயனைப் பார்த்தான்: ''என்ன சொல்லுங்கோ?''

குணசிங்கா பேசுவது வித்தியாசமான உச்சரிப்பாயிருந்தது.

ஐயன் சொன்னான்:

''என்னோடு சின்னவன் சம்பன் உங்க லொறிலை வேலைக்கு வரவேணுமென்று அழுகிறான்....'' ஐயா அவனைச் சேர்க்க முடியுமோ..... எனக்கு காசெல்லாம் தரத் தேவையில்லை.... உங்களோடையே அவன் நிண்டிடட்டும்.....''

குணசிங்கா கொஞ்ச நேரம் யோசித்தான்.

''இதைப் பற்றி நம்ம முதலாளியோடை கதைச் சுத்தாங் சொல்ல முடியுங். அடுத்த கிழமை சொல்லுறது....''

''நல்லது ஐயா...''

குணசிங்கா சிகரட் பாக்கட் ஒன்றை எடுத்தான். ஐயனை பார்த்துப் புன்னகை செய்தான்.

''இது உங்களுக்குத்தான்....''

ஐயன் கூச்சப்பட்டு நெளிந்தான்.

''எனக்கு இதெல்லாம் எதுக்கு? ''

''இல்லை.... நீங்க கொண்டு போங்க....''

ஐயன் சிகரெட் பாக்கட்டை வாங்கிக் கொண்டான். பிறகு பணிவாக குரலிலே குணசிங்காவைப் பார்த்துக் கூறினான்.

''ஐயா, சம்பனை நான் இங்கை அனுப்பிவைக்கட்டுமா?''

குணசிங்கா சற்று நேரம் எதையோ சிந்தித்துவிட்டு இலேசான முகமலர்ச்சியுடன் அவனைப் பார்த்தான்.

''சரி அனுப்பி வையுங்க.....

மூன்று நான்கு முறை சம்பன் குணசிங்காவிடம் வந்து போய் விட்டான். உருண்டு திரண்ட தேகக்கட்டுடைய அவனைக் கண்டால் குணசிங்காவுக்கு ஒரே சிரிப்பாயிருக்கும். சம்பனோடு குணசிங்கா அதிகமாகப் பேசுவதெல்லாம் கண்ணாத்தையைப் பற்றித்தான். கண்ணாத்தையைப் பற்றி அவன் பேசத் தொடங்கிவிட்டானென்றால் இலேசிலே நிறுத்திக் கொள்ளமாட்டான். கனவுலகில் சஞ்சரிப்பவன்போல முகம் தோற்றங் கொடுக்கும். ஆனால் குணசிங்கா பேசுகிற கொச்சைத் தமிழில் பாதியை சம்பன் விளங்கிக்

கொள்ளாமலே தலையைச் சொறிவான். ஆனாலும் அதை பற்றி எதுவும் பேசவே மாட்டான் சம்பன்.

சம்பனுக்கு என்ன பிடிக்குமென்று ஒரு நாள் குணசிங்கா அவனிடம் கேட்டான். சம்பனுக்கு என்ன சொல்வதென்று தெரியவில்லை. தலையைச் சொறிந்தான். அடுத்தமுறை அங்கு வந்தபோது சம்பனுக்கு குணசிங்கா விசில் ஒன்றை வாங்கிக் கொண்டு வந்து கொடுத்தான். அந்த விசில் மிகவும் அதிசயப் பொருளாக குருவிக்கல்லுக் கிராமத்தவரால் வியந்து புகழப்பட்டது.

''கண்ணாத்தா என்னைப்பற்றி எதுவுங் பேசுறதில்லையோ?''

சம்பனின் உருண்ட முகத்திலே பிரகாசம் மலர்ந்தது. சிரித்துக் கொண்டே சொன்னான்: ''அவ பேச மாட்டா. ஆனால் என்ன சொன்னாலும் கேட்டுக் கொண்டிருப்பா. அதுவும் நான் சொன்னா அவவுக்கு கேட்டுக் கொண்டிருக்க நல்ல விருப்பம்...''

''எனக்கு ஒரு காரியங்செய்வியா சம்பா?''

சம்பன் வியப்போடு அவனை ஏறிட்டான்.

''சொல்லுங்க ஐயா...''

''சம்பா... கண்ணாத்தைக்கு கொஞ்சங் சாமான் தருவன் கொடுத்து விடுவியா...''

''சரி ஐயா...''

''ஆருக்குத் தெரியாமல்...''

''சரி ஐயா.... '' தயக்கத்தோடு சொன்னான் சம்பன்.

''சம்பனுக்கு நாங்இதைவிடப் பெரிய விசிலாகத் தருவன்...''

சம்பனின் முகம் சந்தோஷத்தால் பூரித்தது.

''சரி ஐயா....''

உள்ளேயிருந்து பெரிய பார்சலொன்றைக் கொண்டு வந்தான் குணசிங்கா.

''சம்பா உனக்கு வேறை என்ன வேணும்?''

தலையைச் சொறிந்து கொண்டான் சம்பன்.

''எனக்குத் தெரியாது... நீங்க வாங்கி வாருங்கய்யா''

பார்சலை சம்பனிடம் மிகக்கவனமாகக் கொடுத்தான் குணசிங்கா.

''ஆருக்கும் தெரியக்கூடாது எனக்கு திரும்பிவந்து. சொல்ல வேணுங்...''

''சரி ஐயா... நான் அவுக்கெண வந்திடுவேன்.''

காட்டுப் பன்றி போலபோய்க் கொண்டிருக்கிற சம்பனைப் பார்த்துச் சிரித்தான் குணசிங்கா. அவனது மனம் இப்போது கனத்துப் போய் பரபரப்புற்றிருந்தது.

கொஞ்ச நேரம்தான் ஆகியிருக்கும். சரசரப்புக் கேட்டது. குணசிங்கா வெளியே வந்தான். சம்பன் குணசிங்கா கொடுத்து விட்ட பார்ஸலோடு நின்றிருந்தான். மனம் பகீரென, வார்த்தைகள் குளறின குணசிங்காவுக்கு.

''என்ன சம்பா?''

பார்சலை நிலத்திலே வைந்தான் சம்பன், விழியில் வெறுப்போடு வார்த்தைகள் உறுமின.

''இதெல்லாம் வேணாமாம்....''

வியர்வையைத் துடைத்துக் கொண்டான் குணசிங்கா.

''யார் சொன்னது?''

''அக்காள்.....''

திடுக்கிட்டு விட்டான் குணசிங்கா. சிறிது நேர மௌனத்தின் பின் அ வனை பரிதாபமாகப் பார்த்தான். சம்பனின் முகம் பயந்து அதைத்து கண்ணீரால் நனைந்திருந்தது. பயந்த முகத்திலே எரிச்சலும்.

''ஆருங் காணவில்லையோ?''

''கண்டது......''

''ஆர்?''

''எல்லோரும்....''

சம்பனை ஓங்கி அறைய வேண்டும் போலிருந்தது குணசிங்காவுக்கு. எரிச்சலும் ஆத்திரமும் ஏறிட அவனைப் பார்த்தான்.

''ஆராவது என்னைத் திட்டினாங்களா?''

''திட்டினாங்கள்...''

''ஆரு?''

''எல்லோரும்...''

''எப்படி?''

சம்பன் அவனை நிமிர்ந்து பார்த்தான். வெறுப்பும் கவலையும் தொனிந்தன கண்களில். தன்னுள் எதையோ நினைத்துக் கொண்டு திடுமென்று சொன்னான் அவன்.

''இனி நான் உன்னட்டை ஒரு நாளும் வரமாட்டேன். நீ கெட்டஆள்...''

கைக்குள் பொத்திவைத்திருந்த விசிலை அவன் காலடியிலே வேகமாக வீசி எறிந்தான் சம்பன்.

"உன்னை ஆடு அடிச்சுக் கொல்லுகிறது மாதிரிக் கொல்ல வேணுமடா.."

சம்பன் சொல்லி முடித்ததும் குழிமுயலாய் அங்கிருந்து பறந்து போய் விட்டான்.

ஸ்தம்பித்துப் போய் நின்றான் குணசிங்கா. நெடு நேரமாயிற்று அவன் சுயநினைவுக்கு வர.

19

காயான் மரத்தினைத் தாண்டிப் போய்க் கொண்டிருக் கையிலே ஐயனுக்கு திடீரென்று வித்தியாசமான மோப்பம் மணத்தது. நின்றான். அப்படியே பதுங்கிப் போய் வைரித்த தேக்கமரத்திற்கருகேயுள்ள அடர்ந்த கும்முனைச் செடிப் பற்றைக்குப் பின்னாலே பதுங்கிக் கொண்டான்.

அவனுக்கு நேரெதிரே ஆளளவு உயரத்திலே புடைத்து நின்றது கறையான் புற்று. அதனருகே நன்றாக பருத்த கரடியொன்று தேக்கங்கரிக் கறுப்பில்.

தூரத்திலுள்ள மலைக் குகையிலிருந்துதான் அது வந்திருக்க வேண்டும். அந்த மலையருகிலேதான் சிவபெருமானும், பார்வதி தேவியும் கொஞ்சக் காலமிருந்ததாக பட்டங்கட்டி சொல்லிருந்தார். அந்த மலைக் குகைக்குப் பக்கத்திலுள்ள நீர்ச்சுனையை பார்வதிதேவி நீராடுவதற்காக சிவபெருமானே உண்டாக்கிக் கொடுத்தாராம். நீர்ச்சுனைக்குப் பக்கத்திலே பெரிதாக வளர்ந்த எந்நேரமும் பூச்சொரிந்து கொண்டிருக்கிற நாகலிங்க மரம். அதற்குக்

கீழேதான் சிவபெருமானும், பார்வதிதேவியும் சொக்கட்டான் விளையாடிக் கொண்டிருப்பார்களாம். அந்த இடத்திலே இதனால் ஒவ்வொரு பௌர்ணமியன்றும் குருவிக்கல்லுமக்கள் சடங்கு வைப்பதுண்டு.

கரடி மிக அபாயகரமான பிராணி. மனித மணத்தை நுட்பமாக உணர்ந்து கொண்டுவிடும். மனிதனைக் கண்டால் அவனைத் தள்ளி வீழ்த்திக் கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டு கடித்துவிடும். நகங்களால் பிறாண்டிக் கிழிக்கும். உர் உர்ரென்று உறுமியவாறு கால்களால் அறைந்தே கொன்றுவிடும். மலையனை அப்படித்தான் தொட்டாற் சிணுங்கிப் பற்றையடியினால் ஒரு நாள் கரடியொன்று அடித்துக் கொன்று விட்டது அவன் துண்டு துண்டாக கிழிந்து போய்க்கிடந்தான்.

கரடி இப்போது கறையான் புற்றிலேயே கவனமாயிருந்தது. கால்களால் கறையான் புற்றினைத் தட்டிப் பார்த்தது. பின்னர் தனது பலங்கொண்ட மட்டும் காலால் அறைந்து புற்றினைத் தகர்த்தது. அதன் வாய்ப் புறம் நல்ல வெள்ளையாய்த் தெரிந்தது, கறையான் புற்றின் மேற்புறமாய் தனது அகன்று பருத்த உதடுகளைக் கோளிப் பிதுக்கியவாறு வைத்து கரடி உறிஞ்சத் தொடங்கியது. கறகறவென்ற சத்தம் மட்டும் இப்போது கேட்டுக் கொண்டிருந்தது.

மனதுள் சிரிப்பு பொங்கியது ஐயனுக்கு. நாயுருவிக்காயின் அளவிலா ன எறும்புகளும், கறையான்களும் வயிற்றினுள்ளே போய் கரடிக்கு அவதி கொடுக்காதா என அவன் நினைத்தான். மீண்டும் சிரிப்புச் சுழித்தது. வாயைப் பொத்திக் கொண்டே குனிந்தான்.

கையளவு தூரத்திலே ஓணான் ஒன்று அவனைப் பார்த்தபடியிருந்தது. ஏனோ தெரியாது. இவனுக்கு ஓணானைக் கண்டால் பிடிக்காது. கல்லால் குத்தி தலையைச் சப்பளித்து விடுவான். இப்போது எதுவுமே செய்ய முடியாது. அவன் மீண்டும்

நிமிர்ந்தான்.

புற்றிலிருந்த வாயை எடுத்து கொண்டு கரடி இப்போது நிமிர்ந்தது. அதன் வாய்ப் புறமும், நெஞ்சுப் பகுதியும் வெள்ளையாயிருந்தன. வாயிலே முன்னங்காலை வைத்து, வாயில் படிந்திருந்த புற்றுமண்ணைத் தட்டிவிட்டு ஆயாசமுற்றாற் போல உட்கார்ந்து ஒருக்களித்து மரத்தோடு சாய்ந்து கொண்டது.

தான் நல்லாக மாட்டிக் கொண்டதை உணர்ந்து கொண்டே தலையில் கையை வைத்தான் ஐயன்.

கரடி பயங்கரமான பிராணி மட்டுமல்ல. வேடிக்கையான பிராணியும். புத்திசாலியான ஜீவனும். மிருகங்களிலேயே பார்த்தாலே சிரிப்பு வருவது கரடியைத் தான். அது சாதாரண வேளையிலேயே போதை மயக்கமுற்றவனைப் போலவே துவண்டு ஆடி ஆடி அங்குமிங்குமாய் அசைந்து நடந்து போகும். நல்ல கள்ளு வெறியேறினால் ஐயனும் ஒரு பொழுத்த கரடி போலஎன்றுதான் கிட்டி சொல்லுவாள். ஐயன் மோக வெறியோடு அவளை இறுக்கிக் கட்டிக்கொண்டு அணைகையில் வெறியேறிய குரலிலே,''நீ சரியான ஒரு கரடி... அப்பப்பா...'' என்று கிசு கிசுப்பாள் கிட்டி. அப்போது அவனுக்கு மேலும் ஆவேசம் வந்துவிடும்.

அவளோ அதற்கே எதிர்பார்த்திருப்பவள்போல அவனுள்ளே ஐக்கியமாகிக் கரைந்து போய்விடுவாள் முனுகல் ஒலிகளோடு.

ஐயன் ஓணானைப் பார்த்தான். அதைக் காணவில்லை. ஆனால் கும்முனை இலையொன்றில் அடர்ந்த மயிருள்ள கொழுத்த சிலந்தி கால்களைப் பரப்பிக் கொண்டிருந்தது. என்ன கஷ்டம் வந்தாலும் சிலந்தியையும், பசுவையும் கொல்லவோ கஷ்டப்படுத்தவோ கூடாது. சிலந்தி தன் பாட்டிலேயே போய் விடக் கூடிய அற்பப் பிராணி. அதைக் கண்டால் நன்மையே வரும்.

நிமிர்ந்தான்.

கரடி இப்போது கறையான் புற்றினை மீண்டும் உறிஞ்சத் தொடங் கியிருந்தது. ஐயனுக்கு அலுப்பாய் வந்தது. சின்னக் கரடியாய் இருந்தால் ஏதாவது செய்து கலைத்துவிடலாம். இதுவோ மூன்று மனிதனுக்கு சமமான கரடி.

கரடிக்கும் தனக்கும் ஒரு போதும் சண்டை எதுவும் ஏற்படாமல் போனதற்கு கரடியைப் பற்றி தான் நன்றாக அறிந்திருந்ததே காரணம் என்பதையிட்டு தனிப் பெருமையிருந்தது ஐயனுக்கு. ஐயனுக்கு கரடியைப் பற்றி சின்ன வயதிலேயே சொல்லிக் கொடுத்த உன் அக்கலி.

அக்கலிக்கு சதாநேரமும் கரடிகளைப் பற்றித் தான் பேச்சு. அதனாலே அவனுக்கு கரடியன் என்ற பெயருமூண்டு

அக்கலியன் நன்றாகப் பழங்கள் சாப்பிடுவான். அதற்கும் கரடிகள் தான் அவனுக்கு உதவி, காட்டில் எங்கே பழம் பழுத்திருந்தாலும் கரடிக்கு அது தெரியும். முகர்ந்து முகர்ந்து அந்த இடத்திற்கு போய் விடும். அடர்காட்டுக்குள்ளே போனால் அக்கலிக்கு கரடிகளின் அடிச்சுவடு தேடி அலைவதுதான் வேலை கரடியை மணந்தே பிடித்து விடுவான் அவன்,

இரண்டு நாளாய் இரவு பகலாய் நடந்து காடு மாறிய கரடியைப் பின் தொடர்ந்திருக்கின்றான் அக்கலி. அப்போது தான் கரடியைப் பற்றி தான் மேலும் பல புதிய விஷயங்களைத் தெரிந்து கொண்ட தாக ஐயனிடம் சொல்லியிருக்கின்றான்.

கரடிக்கு மரத்தில் ஏறத் தெரியும். இறங்கத் தெரியாதாம். தொப்பென்றுதான் கீழே குதிக்குமாம்.

''உனக்குத் தெரியுமாடா, குருவியன் காட்டுக் குள்ளாலைஉடும்பு தேடி வர்றபோது, மரத்திலை இருந்த கரடி திடுமென அவனுக்கு மேலை பாய்ஞ்சு ஆளையே முடிச்சுப் போட்டுது...''

''பாவம்......

''கரடியைக் கிட்டக் க்ண்டு விட்டால் என்ன செய்ய வேணும் உனக்கு தெரியுமோ?''

''தெரியாதண்ணே.....

அக்கலி சிரித்தான்.

''பேசாமல் குப்புற அப்படியே கிடந்திடவேணும் அது உன்னை மணந்து பாத்திட்டு நீ செத்துப் போய் விட்டாய் என்று நினைத்து விட்டு உன்னை சாக்காட்டாமல் விட்டிட்டு போயிடும்....''

சிறிது நேரம் யோசித்துவிட்டு தொடர்ந்து கூறினான் அக்கலி:

''ஆனால் எப்படியிருந்தாலும் கரடி தன்னை ஏமாத்திறதெண்டு நினைச்சால் பிறகு ஆரையும் விட்டு விடாது. சரியான வெறிபிடிச்ச மிருகம்....''

''அடேயப்பா......

''தேனேடுக்கிறது எப்படி என்றதை நாங்க கரடியிட்டை யிருந்துதான் தெரிஞ்சு கொள்ள வேணும்......''

எந்தத் தேன் கூட்டையும் கரடி முரட்டுத்தனமாக அடித்துப் பிடுங்கிக் குடித்து விடும். கொட்டிட வருகிற தேனீக்கள், கரடியின் ரோமத்துள்ளை எதுவும் போய் என்னவும் செய்ய முடியாது. தேனீக்கள் எவ்வளவு கொட்டினாலும் உசுப்பிவிட்டு தேனடைகளை உறிஞ்சிக் குடித்து விடும் கரடி. அதற்கு எதிலுமே திகட்டுமளவிற்குத்தான் குடிக்க வேண்டும்.

பல வேளைகளிலும் அதற்குப் போதை தலைக்கேறிவிட மரக்கொம்பரிலிருந்த தலை கீழாக குப்புறவாக விழுந்து அப்படியே கொஞ்ச நேரத்திற்குக் கிடக்குமாம் கரடி. அப்படிக் கிடந்த கரடியொன்றின் கடவாய்ப் பல் ஒன்றினை தான் பிடுங்கி வந்ததாக

ஒரு பல்லினை நெடு நாட்களாக காட்டி வந்திருக்கிறான் அக்கலி. பின்னர் அதை தனது மனைவியின் கழுத்திலே நாரில்கட்டி அணிவித்து விட்டான். அதிலே அவளுக்கு தனிப்பெருமை.

......கரடி இப்போதுமெல்ல உறுமிக்கொண்டே காலால் கறையான் புற்றின் அடிப்புறத்தைத் தட்டுவதைக் கண்டான் ஐயன். இனி எல்லாம் முடிந்து விட்டது என்பது அந்த அடியின் அர்த்தம். அந்த அடிச்சத்தம் ஓய குழி முயல் ஒன்று கும்முனைச் செடியைத் தாண்டிக் கொண்டு பாய்ந்து சென்றது.

கரடி அங்குமிங்கும் கால்களை ஊன்றிக்கொண்டே குர்குர் ரென்று சத்தத்துடன் அங்கிருந்து போகத் தொடங்கிற்று.

ஐயன் கும்முனைச் செடிப் பற்றைக்குள்ளிருந்து ஒற்றையடிப் பாதையோரமாக நடக்க ஆரம்பித்தான்.

கிளாக் கும்முனைச் செடிப் பற்றைக்குள்ளிருந்து ஒற்றையடிப் பாதையோரமாக நடக்க ஆரம்பித்தான்.

கிளாக் கொடியிலே மெதுவாக வயிற்றில் கவ்விய குட்டியோடு தாவிப்போய்க் கொண்டிருந்தது கருங்குரங்கு. அந்த அதிரிவிலே கானாக் கோழிகள் வீரிட்டுக் கொண்டு சிதறிப் பறந்தன. ஓணா னொன்று சட்டென்று சருகுக்குள் போய்ப் பதுங்கிற்று.

காட்டுப் பூக்கள் தேக்க மரத்தோடு சொரிந்து கிடந்தன. அந்த மணத்தின் கமகமப்பிலே சிறிது நேரம் லயித்துப்போய் நின்றான் ஐயன். திடீரென-எட்டி எட்டிப் பார்ப்பது போல மஞ்சள் வண்ணத்திலே செழுமையாக தலையாட்டிக் கொண்டிருக்கின்ற காட்டுச் செவ்வந்திப் பூக்கள்-ஐயனின் மனதினிலே நினை வொன்றைப் பளீச்சிடவைத்தன....

சோளன் மணிகளையும், தேனையும் மட்டுமல்ல குருவிக் கல்லுக்கு வந்திருந்தோர் விரும்பிக்கேட்டது. சூரியகாந்திப் பூ விதைகளையும் தேவையென்று கேட்டிருந்தனர். அதைப்பற்றி

அப்போது எவரும் ஓ எவரும் அக்கறையாகக் கேட்கவில்லை.

ஐயன் விறுவிறுவென்று அந்தப் பூக்களின் பக்கமாகச் சென்றான். அவனுக்கே அதிசயம் தாளமுடியவில்லை. மஞ்சளும் பச்சையுமாய் நெடுந்தூரம் சிதறியிருந்தன.

எத்தனை சூரிய காந்திப் பூக்கள். ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு குழந்தையின் தலையளவு பரிமாணத்தில். மஞ்சள் வண்ணம் கண்ணைப் பறித்தது. அவற்றின் நடுவே விழுந்து உருண்டு புரள வேண்டும் போல ஐயனின் மனதினுள்ளே சந்தோஷம் ஊறிப் பெருகிற்று. ஒரு பெரிய பூவைப் பறித்து அதை கையினால் சுழற்றிக் கொண்டே உரத்த குரலிலே பாடத் தொடங்கினான். தலையும் பாட்டுக்கேற்ப ஆடிற்று. தாளம் போட்டு பாடினான் அ வன்.

"அக்கலையோ அக்கலையோ பூவு பாரு பூவு பார்

அடுத்த மரப் பக்கமாடு பூவு பாரு பூ பார்

இக்கலையோ இக்கலையோ இந்தப் பூவு பார்

இசும்பி மாரு போலப்போல இந்தப் பூவு பார்

இசும்பி மாரு போலவல்லவா இந்தப் பூவு பார்

இசும்பி அடீ இந்தப் பூவை மாரில்போடு வா

இசும்பி அடி இந்தப் பூவை மாரில் போட வா

இசும்பி உனக்கு நாகலிங்கப் பூவுதரலாம்

இசும்பி மாரில் நாகலிங்கம் பூவு தரவா

இசும்பி வாடி இசும்பிவாடி இந்தப் பூவு பார்

இசும்பி வந்தா இந்தப் பூவு... இந்தப் பூவு தா...."

சூரியகாந்திப் பூவினை சுழற்றுவதை நிறுத்திவிட்டு, ஐயன் அந்த இடத்திலிருந்த இருகுறிஞ்சா மரங்களினை தொடுத்து கிளாக்

கொடியை நீளவாக்கில் மூன்று பட்டாக அடையாளம் கட்டி விட்டு அங்கிருந்து குருவிக்கல்லுப் பக்கமாக நடக்க ஆரம்பித்தான். அவன் மனம் எல்லையில்லாத சந்தோஷத்தில் தளும்பிக் கொண்டிருந்தது.

20

கண்ணாத்தை தன் தாயை வினோதமாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். ஒரு நாளும் தாய் அப்படியிருந்ததை அவள் கண்டதில்லை.

கிட்டி கவலையோடு உட்கார்ந்திருந்தாள். குணசிங்கா சிலவேலைகளில் தங்களிடமிருந்து சோளன் வாங்குவதை நிறுத்திக் கொண்டு விடுவானோ என்ற அச்சம் மனதினுள் கனத்துக் கொண்டிருந்தது கண்ணாத்தைக்கு சீக்கிரமே சோறு கொடுத்திட வேண்டுமென்றுதான் சதா அவள் சிந்தனை. அவளுக்காகப் பார்த்து ஒதுக்கிய காணி நிலமும், இன்னும் கன்னியாகவே இருக்கின்றது. சோளன் விதையை ஊன்றுமுன் கண்ணாத்தைக்கு சோறு கொடுத்து சடங்கை முடித்து விடவேண்டும்.

சுரைக் குடுவைகளின் திடுமுடென்ற உரசல் சத்தம் கேட்டதும் காலைக்குற்றியிலிருந்து கிட்டி எழுந்தாள் எதிரே கண்ணாத்தை சுரைக்குடுவைகளுடன் வந்து, கொண்டிருந்தாள். அவளின் பின்னாலே தலையில் பெரிய பூசணிக்காயோடு சம்பன். அவனுக்கு இரண்டு புறங்களிலும் வாலைக்குலைத்துக் கொண்டே முண்டனும், சுணங்கனும். இன்னும் பின்னால் உதுரனும் சுண்டனும் துள்ளிக் கொண்டு வந்தனர்.

கண்ணாத்தை அடர்ந்து கருத்த புருவப் பக்கத்துக்கு மேலாக கையை உயர்த்தி பெருவிரலால் வியர்வையைச் சுண்டியெறிந்தாள்.

முகத்திலே கவலை மிதந்திருந்தது. சுரைக் குடுவைகளை பாலைக் குற்றி ஓரமாக ஒதுக்கமாக வைத்து விட்டு கிட்டிக்கு அருகாக வந்தாள்.

கண்ணாத்தை தயக்கத்தோடு கூறினாள்:

''......புளியடிப் பக்கமா அனித்தையும், கசுவம் அக்காவும் ஓடுறாங்க.... பொன்னாளக்கா சாகக் கிடக்கிறாளாம். புளியடிமுனி பிடிச்சு அவளை உலுப்பிக் கொண்டிருக்குதாம்....''

''என்ன?'' அதிர்ந்து போய்க் கேட்டாள் கிட்டி. அவளின் முகம் பூசணிப்பூவாய் சுருங்கிற்று. தன்னை யறியாமல் பெருமூச்சு விட்டாள்:''பாவம், தாயில்லாதவள். நானொருக்கால் பார்த்துக் கொண்டு வாறன்..... சடங்கு வைச்சால் பேயெல்லாம் ஓடிப் போயிடும். கண்ணாத்தா.... நீ பிள்ளையைப் பார்த்துக் கொள்....''

பதிலுக்கு நில்லாமல் விறுவிறுவென்று அங்கிருந்து விரைந்து போனாள் கிட்டி.

ஐயனும் இன்னும் ஐந்துபேரும் காட்டினுள்ளே பதுங்கிப் பதுங்கி அலைந்து திரிந்தனர். அவர்களின் பின்னே மோப்பம் பிடித்தவாறே சென்று கொண்டிருக்கிற எட்டு வேட்டை நாய்கள்.

''ஐயா... நல்ல பதமான காட்டுப் பன்றி வேணுமெண்டு ஏஜண்டுத் துரை ஆளனுப்பியிருக்கிறாரடா... இந்த ம்றை அவர் கட்டாயமாக உனக்குத் துவக்குத் தந்திடுவார்... நல்ல பன்றியாய் விடியற்காலமை கொண்டு வந்திடடா....''

பட்டங்கட்டி சின்னையரின் கட்டளையை அப்படியே ஏற்றுத் தலையசைத்தாள் ஐயன். பட்டங்கட்டியர் நீலனைப் பார்த்து அதட்டுகிறாற் போல ''எடே நீலா, ஐயனுக்கு ரெண்டு சாராயப் போத்தல்கள் கொண்டுவந்து கொடடா'' என்று சொல்லி விட்டு, ''சாராயத்தைக்குடிச்சுவிட்டு வீட்டிலையே படுத்திருக்கிற தில்லை. காட்டிலைதான் குடிக்க வேணும்... அதுவும் கொஞ்சங் கொஞ்சமாய்...

பிறகு காட்டிலை வெறி போட்டிட்டுப் படுத்தால் அலியுன் யானைகளோ, கரடியோ மிதிச்சுக் கொன்று போடும்....'' எனச் சொல்லி முடித்தார்.

ஐயனுக்கு குபுக்கென்று சிரிப்பு வந்தது. சிரிப்பை அமுக்கிக் கொண்டே, ''சரி ஐயா'' என்றான்.

பிறகு தன்னுள் தானே நினைத்துக் கொண்டே கூறினான்.

''ஐயா.... பன்றி வேட்டை என்றால் கொஞ்சம்லாம் பெண்ணையும், சீலைத் துணிகளும் கொண்டு போறது நல்லது....''

''என்ன வேணுமோ அதெல்லாம் தந்திடுவன்.. நீ காலமை பன்றியைக் கொண்டு வந்தால் சரி. அல்லாமல் இந்தப் பக்கம் நீ வரக் கூடாது...''

''சரி ஐயா....''

ஐயன் கிட்டியிடம் சொல்லிவிட்டுப் புறப்பட்டான்.

புறப்படுகையில் குழிமுயலின் காலடையாளங்கள் குளக்கரைச் சேற்றடிப் பக்கமாகச் சிதறியிருந்தன.

குழிமுயலின் காலடையாளங்கள் கண்டு போனால் போகிற காரியம் அனேகமாக நிறைவேறிவிடுமென்பது குருவிக்கல்லின் ம்ரபானதால் ஐயனுக்கு அளவற்ற சந்தோஷம் உண்டாயிற்று.

''நாகசாமியே... எனக்கு பன்றி கிட்ட வேணும்... அப்பத்தான் எனக்கு துவக்கு வரும் சாமி துவக்கு வந்தால் கட்டாயமாக சாமிக்கு நான் சடங்கு வைச்சுத் தருவன். இரங்கு சாமி... ஒருதுவக்கு வேணுமெண்டு நான் உன்னட்டை எவளவு காலமாக மன்றாடுகிறன...''

ஆகாயத்தைப் பார்த்துக் கை கூப்பினான் ஐயன்.

...வனத்தான் ஐயனை மெதுவாகச் சுரண்டினான். கிழக்குப்

பக்கமாகத் தெரிகின்ற அரிகண்ட மரத்தினருகில் உள்ள குளத்திலே ஏழெட்டு பன்றிகள் தண்ணீர் குடித்துக் கொண்டிருந்தன. கொழுத்த, ஒன்றுக் கொன்று இளமையான காட்டுப் பன்றிகள்.

ஐயன், அவை நிற்கின்ற இடத்தின் பின்னணியினை நோட்டம் விட்டான். கிழக்குப் பக்கம் குளம். தெற்குப் பக்கம் பரவியிருக்கின்ற புல்வெளி. மேற்குப் புறம் நாகதாளிச் செடிகளும், வீழ்ந்து கிடக்கின்ற பாலை மரங்களும். தெற்குப் புறம் மெதுவாக உயர்ந்து இரண்டொரு பாறைகள் குறை வடிவமிட்டிருந்தன. அவற்றை மூடி பன்னா மரங்களும், கிளாக் கொடிகளும் பிணைந்தபடியே. காட்டுச் சூரியகாந்திப் பூக்கள் பாறைவாயிலில் பற்றையாய்ப் பூத்திருந்தன.

காட்டுப் பன்றிகளை நேருக்கு நேராக மோதிக் கொல்ல முடியாது. மூர்க்கமான மிருகம். வேட்டையாடுபவர்களைக் கண்டால் பயங்கரமாக உறுமியபடி கலைக்கத் தொடங்கிவிடும். திடீரென பின்னாலிருந்து கலைத்தால்தான், அவை கதிகலங்கிப் போய் பயந்து ஓடத் தொடங்கும்.

அணியனின் காதுக்குள் ஐயன் கிசுகிசுத்தான்.

''தண்ணியிருக்கிற பக்கமும், மேய்ச்சல் தரையாலும் பன்றிகள் ஒருநாளும் ஓடமாட்டுது.... பாலை மரப் பக்கத்தாலை அடைப்பு வைச்சது போலையிருக்குது அதுவும் தடையாயிருக்கும். கல்லுக் குகைப் பக்கமாகத் தான் கலைக்க வேணும்... குகைக்குள்ளை நுழைஞ்சிட்டால் பிறகு பன்றி பிடிக்கிறது லேசானதடா... நீயும் குமுக்கணும் ஒருபக்கமும், வனத்தானும் சின்னவனும் குளப்பக்கமு மாய் போய் சத்தம் போடுங்க... அரவஞ் சத்தமில்லாமல் போக வேணும்.... நானும் பாலயனும் பின்னாலை போய் குகைப் பக்கமாய் கலைக்கிறம்....''

மெதுவாக அவர்கள் பதுங்கிப்போய் இடம் பெயர்ந்து சென்றதும், ஐயன் உரத்த குரலில் சத்தமிட்டுக் குளப்பக்கமாக ஓடத் தொடங்கினான்.

''டே முண்டா எட்டிப் பிடியடா''

ஐயன் அதிர்ந்து கத்தினான்.

தன்னைப் பின் தொடர்கிற வேட்டை நாய்களோடு அதேவேகத்திலே ஓடிக்கொண்டு பன்றிகளை மேல் குகைப் பக்கமாக விரட்டினான் ஐயன்.

பன்றிகள் கதிகெட்டு ஒன்றோடு ஒன்று மோதிக் கொண்டே உறுமலோடு ஓடிப்போய் பாறைக் குறையினுள் புகுந்து கொண்டன. அவை நுழைந்த வேகத்தில் காட்டுச் செவ்வந்தி பூக்கள் இழுவுண்டு நசிந்து சின்னா பின்னமாயின. அதன் மணம் குப்பென்று அவ்விடமெங்கும் பரவிற்று.

ஐயனின் முகத்திலே பெருமிதம் மலர்ந்தது.

''நினைச்சபடியே நடந்திட்டுதடா.. கற்பாரைச் சுற்றிய நாயளை விடடா. பன்றிக் குட்டியை விட்டிட்டு கொழுத்ததாக இரண்டை மட்டும் பிடிச்சிடுவம்.....''

நாய்கள் கற்பாறையினை வளைந்து வளைந்து ஊளையிட்டபடி மோப்பம் பிடித்தன. அணியனும் குமுக்கனும் பாறைகளைச் சுற்றிப் பார்க்கப் போயினர். இந்த கற்பாற்குகைக்கு வேறு வாசலிருந்தால் அதை மூடிவிடவேண்டும். அல்லது விழிப்பாக காவல் நிற்க வேண்டும். பன்றிகள் மூர்க்கமாக ஓடி எப்படியும் வெளியேறப் பார்க்கும்.

பாறையின் இருபுறங்களிலேயூம் வழிகளிருந்தன. ஒன்று சிறியது மற்றது சூரியகாந்திப் பூப் பற்றைகள் செறிந்த வழி. எப்போதும் அடைத்து மூடிவிட்டு, பெரிய வழியை முக்கால் வாசிக்கு தீயைக் கொளுத்தி உட்பக்கமாகப் போட்டு விடவேண்டும். இடைவிடாமல் அதனை எரித்துக் கொண்டேயிருந்தால் புகை, கற்குகைக்குள் மண்டிப் போய், மெலிதான கற்குகை நீக்கல்களால் வெளியேறிக் கொண்டிருக்கும். அந்த இடங்களைக் கண்டுபிடித்து

அவற்றுக்குள்ளும் நெருப்பைக் கொளுத்தி விடவேண்டும். புகையின் நமைச்சல் பொறுக்க முடியாமல், பன்றிகள் வெளியே வருவதற்கு முயற்சி செய்து விழதேடித் தெரியும். அந்தவழி, சின்ன வாசலாக இருக்கும். சின்ன வாசலிலே வேட்டை நாய்களோடு, ஐயன் ஆறுபேரோடு கொஞ்சம் கல்லின் துருத்தலான மேற்புறத்தில் உட்கார்ந்திருந்தான். கண்களை அகல விரித்தவாறு எச்சரிக்கையோடிருந்தான் அவன்.

''பெரிய வாசல் பக்கமாக இன்னும் கொஞ்சம்லாம் பெண்ணையை ஊத்தின சீலையையும், தேக்கஞ் சுள்ளிகளையும் அள்ளிப் போட்டு நெருப்பைக் கொளுத்திப் போடு... குப்பை கஞ்சல்களையும் வாரி அதுக்கு மேலை அள்ளிப் போடு குமுக்கா, முதலிலே குட்டிப் பன்றிகள் தான் வரும். அதையெல்லாம் காட்டுக் கத்தியாலை வெட்டிப் போடாதை நல்ல கொழுத்ததாய், சினைப் படாததாய் பார்த்து இரண்டுக்கு விலாவிலை குத்து. அல்லது கழுத்துப்புறமாக காயம் உண்டாக்கு....''

நாய்கள் திடீரென்றி குரைத்தன. முகத்தை நீட்டி முகர்ந்தபடி உரத்துக் குரைத்தன. எதிரியைக் கண்டு ஆக்ரோஷக் குரல்.

நீண்ட கிளாத் தடியிலே கூரான இரு கத்திகள் உறுதியோடு பிணைத்துக் கட்டப்பட்டிருந்தன. கற்பாரின் ஓரப்பக்கமாயிருந்த பாறையில் உட்கார்ந்திருந்த வனத்தான் அந்தக் கத்தி பொருத்திய கம்பினைச் சரியாக பன்றி, வாசலுக்கு வந்தால் அந்தக் கத்திகள் கண்க்காக பன்றியின் மேற் கழுத்தில் அப்படியே ஏறி கீழ் கழுத்து வழியாக நிலத்திலே இறங்கி ஊன்றிக் கொண்டுவிடும். அது நடைபெறுகின்ற, அதே நேரத்தில் இருமருங்கிலும் நிற்கிறவர்கள் கழுத்துப் பக்கத்திலும், கால்களிலும் வளைகத்திகளால் ஓங்கி வெட்டிவிட வேண்டும். கண் விழித்து மூடிட முன் நடைபெற வேண்டிய துரித அதிர்தாக்குதல் இது. மயிரிழையில் தவறிருந்தாலும் தாக்குதல் வீணாகி, மிருகம் சாதுரியமாக தப்பி எளிதாக ஜெயித்து விடும்.

உள்ளே நிறைந்த புகை மண்டலம், சிறிய வாசல் வழியாக இப்போது வெளியே வழியத் தொடங்கலாயிற்று.

ஐயன் உரத்துக் குரலிட்டான்.

''பன்றி வருகுதடா.....''

'சர் சர்'ரென்ற உறுமல் வாசனை அதிர்த்திற்று

''பன்றி வந்திட்டுதடா...''

நாய்கள் உஷாராயின.

''வனத்தான் கத்தியை இறக்கடா.....''

''சரி... காலை வெட்டு.... கழித்திலை அப்படியே நீளப்பாடாக இறுக்கி குத்தி இழு... ஆ.... கவனம். சரியான கொழுத்த பன்றி மூஞ்சையாலை இடிக்கப் பார்க்குது. பயப்படாமல் மூஞ்சையும் வெட்டடா...''

கொழுத்த பன்றி சினத்தோடு எகிறி உருண்டது. குள்ளக் கால்களை அறைகிறாற் போல எற்றியது. உடலைச் சிதறிமூர்க்கத் தோடு சீறிற்று. ஐயன் கணக்காக அதன் கழுத்துப் புறத்திலே காட்டுக் கத்தியினை வீச்சாச குத்தி இறுக்கி அமுக்கிப் பிடித்துக் கொண்டான். பன்றியில் பிடி தவறினால் நிச்சயமாக அது தன் கூரான மூஞ்சையால் குத்தி ஐயனின் நெஞ்சைக் கிழித்து விட்டுத் தான் அடுத்த வேலை பார்க்கும். உண்மையில் இது இரண்டு உயிர்களுக்கான ஜீவமரணப் போராட்டந்தான்.

கத்திப் பிடியை விடாமல், பன்றியின் எகிறலைக் கட்டுக்குள் கொண்டு வர முயன்று கொண்டிருந்த ஐயனுக்கு மூச்சிரைத்தது. பன்றியை அணைந்து தள்ளி பன்றியோ முட்களைச் சிதறி, முதுகை எவ்வி எவ்வி உயர்த்தி பின்னங்க கால்களால் தாக்க முயற்சி செய்து கொண்டிருக்கிறது. ஆக்ரோஷமாக உறுமியவாறே அவனை நோக்கி முகத்தைத் திருப்ப முயற்சித்துக் கொண்டிருந்தது அந்தக்

காட்டுப் பன்றி இப்போது.

''டே..... ஆராவது கத்தியைக் கொண்டு வாருங்கடா...''

சொல்லி முடிக்க முன் பன்றி எவ்வி உதறியது. கத்தியின் கைப்பிடியில் இறுகியிருந்த ஐயனின் கை, பிடிமானத்தை இழுந்துபோக அவன் கற்பார் ஓரமாக முதுகு அடியுண வீழ்ந்தான். வீழ்ந்தவனால் உடனே எழுந்திருக்க முடியவில்லை. நாரியைக் கைகளால் பிடித்துக் கொண்டே கெட்ட வார்த்தையால் வைது மற்றவர்களை அவசரமாகக் கூப்பிட்டான். அவனும் ஒரு மிருகத்தைப் போல சினத்தோடு சத்தமிட்டான்.

கழுத்திலே காட்டுக் கத்தி இறுக்கி ஆழப் பதிந்து போனதால் துன்பமும் ஆத்திரமும் கொண்ட பன்றி பலத்த உறுமலுடன் தலையைச் சரித்துக் கொண்டே விழுந்து கிடந்த ஐயனை நோக்கி வேகமாகப் போயிற்று. கொஞ்சந் தூரந்தான் இடைவெளி. ஐயன் ''நாகசாமி'' என்று காடே அதிரும்படி உரத்து தீனமான குரலிலே கத்தினான். அவனது வீரிடலில் பறவைகள் சிதறிப் பறந்தன.

வேகத்தோடு போன பன்றி திடீரென்ற மரண அவஸ்தையோடு கத்தியவாறே பின்னங் கால்கள் இரண்டும் இரத்தம் சீறி நிலத்திலே தனித்தனியே விழ, புரண்டு உடலைத் துடித்தவாறு முன்னங் கால்களை மட்டும் பிறாண்டுகிறாற் போல ஆட்டிக் கொண்டிருந்தது. வனத்தானின் காட்டுக் கத்திதான் அப்படி வீச்சோடு வெட்டியது.

''வனத்தான் நல்ல வேலை செய்தாயாடா... பொல்லாத மிறுகமடா... என்றை கையாலைதான் இது சாகவேணுமடா...''

பன்றி இரத்தச் சேற்றினுள் உலுப்பிக் கொண்டே கடைசிப் பிரயத்தனம் செய்து கொண்டிருந்தது. அதனால் எதையுமே நகர்த்திட முடியவில்லை. உர்உர் என்றபடியே உருண்டுருண்டு திமிறிற்று.

ஐயன் அதன் அருகே சென்றான். பன்றி முன்னங்காலினை

உலுப்பிக் கொண்டே உறுமிற்று. ஐயன் குபுக்கென்று பாய்ந்து அதன் கழுத்திலே பதித்திருந்த கத்திப் பிடியைப் பிடித்து பலங்கொண்ட மட்டும் இழுத்தான். இரத்தம் சுர்ரென்று சீறியடித்தது. பன்றி விலுக் விலுக்கென்று உடம்பை உலுப்பிக் கொண்டே அதிர்ந்து உறுமிற்று. கடைசித் தடவையாய் ஐயன் பிடியை அசைத்துவிட்டு ஒரே இழுவையாக இழுத்தான். கத்தி வெளியே வந்து விட்டது.

பன்றி 'ஊர்ர்ர்' என்றவாறே மூச்சிழந்து போறிற்று.

எல்லாமாக மூன்று பன்றிகளை அவர்கள் வேட்டையாடி விட்டனர். இருவருக்கும் உடலெல்லாம் நல்ல சிராய்ப்பு. முண்டனுக்கு இடது கண்ணில் பன்றி முள்ளு ஏறி, அது அனுங்கிக் கொண்டிருந்தது. ஐயனுக்கு முதுகெங்கும் இலேசான சிராய்ப்பு. நாரியும் விண்விண்ணென வலித்துக் கொண்டிருந்தது.

21

விடிகாலையில் திடீரென்று தூக்கத்திலிருந்து திடுக்கிட்டெழுந் தாள் கிட்டி, மயில் ஒன்று அடிக்குரலில் அகவும் சத்தம் பக்கத்திலேயே கேட்டது. எழுந்து வெளியே வந்தாள். வானம் கருத்துக் கிடந்தது குளிர் காற்று ஜில்லென்று வீசிற்று. ஈரம் உடலில் பூசினாற் போன்ற குளிர் காற்று, குருத்தெலும்புகளும் நடுங்கின. மயிலின் அகவுதலோடு குயிலின் கூவலும் இப்போது சேர்ந்து விட்டது. கிட்டி முந்தானையை தோளில் நன்றாகச் சுற்றி இறுக்கிக் கொண்டாள். ''மயிலும் குயிலும் கத்துது, மழை வரப் போகுது'' என்று தனக்குள்ளே சொன்னவள், யாருக்கோ பதில் கூறுபவளைப் போல, ''இப்போதைக்கு மழை பெய்யிறது நல்லதுக்குதான்'' என்றாள். சற்றுத் தள்ளி நின்ற முல்லைமரத்தடியிலிருந்து பூ வாசனை குளிர் காற்றோடு கமழ்ந்து வந்தது. மரத்தடியில் நின்ற படியே மையாய் மூடிய இருளினுள் கலங்கலாகத் தெரிந்த தனது

சேனையையே பார்த்துக் கொண்டு நின்றாள் கிட்டி. இந்தச் சேனைக்கு பின்புறமாக உள்ள நிலத்தில் கொஞ்சத்தை வெட்டிச் சரிப்பண்ண வேண்டும் என்று ஐயன் சொல்லிக் கொண்டிருந்தான். நல்ல கருமண் அது. கையில் அள்ளிப் பார்க்கிறபோது அதன் மணத்திலேயே செழிப்புத் தெரிந்து விடுகிறது. ஐயைக் கிழவிகூட அந்நிலத்தைப் பற்றி கிட்டியிடம் கதை கதையாகச் சொல்லி இருக்கிறாள்.

அந்த மண்மேட்டிலே பழைய காலத்திலே அழகிய நந்தவனம் ஒன்று இருந்ததாம். விதம் விதமான பூக்களும் அழகிய குளமும் அந்த நந்தவனத்தை கண்கொள்ளா அழகோடு வைத்திருந்தனவாம். அதைக் கண்டு ஒருநாள் அந்த நந்தவனத்துக்கு வந்தார்களாம். அப்போது நல்ல நிலவு காலம். நந்தவனத்தில் உட்கார்ந்து அவர்கள் இருவரும் சொக்கட்டான் விளையாடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். பார்வதிதேவி தான் நன்றாக விளையாடினாள். சிவபெருமானுக்கும் அது சந்தோஷமாயிற்று. அந்த சந்தோஷத்திலே தாங்கள் இருந்து விளையாடிய அந்த நந்தவனம் எப்போதும் செழிப்புடன் இருக்கும் என்று சொன்னாராம் சிவபெருமான்.

''சிவபெருமான் எப்படி இருப்பார்?'' என்று கிட்டி ஒரு நாள் ஐயைக் கிழவியிடம் கேட்டாள், ஐயைக்கிழவி''சிவபெருமான் எங்க ஜாதிதான், வேட்டையிலை அவர் சிங்கம். எப்பவும் சந்தோஷமாயிருப்பார். பெண்சாதியிலை அவரை மர்திரி ஆசையுள்ள ஆம்பிளை வேறை ஆரும் இல்லையாம்.'' என்று சொன்னாள். சொல்லிவிட்டு முகம் மலர, ''ஐயனைப் போலைதான் சிவபெருமானும் இருப்பார்'' என்றாள்.

அதைக் கேட்ட கிட்டிக்கு உடலெல்லாம் சிலிர்த்தது. பரவசத்தால் முகம் முல்லைப் பூவாய் மலர்ந்தது. மௌனமாக ஐயைக்கிழவியையோ அவள் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

''ஐயனைப்போலமனுஷன் குருவிக்கல்லிலை வேறை ஆரு.

மாடுமாதிரி வேலை செய்வான். உடும்பு ம்ாதிரி வலுவான ஆள். உனக்கு அவன் என்ன குறையை வைச்சான், சொல்லு?''

ஐயைக் கிழவி சொல்லியவாறே, கிட்டியின் தோளைத் தொட்டாள். கிட்டியின் கண்கள் சட்டென்று பனித்தன. ஆனால் அவளால் எதுவுமே பேச முடியவில்லை. மனம் தளதளத்தது. தொண்டையை அடைத்தது. ஐயைக் கிழவி சொல்வதில் கொஞ்சமும் பொய்யில்லை. ஐயனைப் பற்றி அவள் சொல்வதெல்லொம் உண்மை. ஐயன் சிங்கம் மட்டுமல்ல. உடும்பு மட்டுமல்ல, பிடிவாதமுள்ள கரடியும் கூட.

கிட்டி தன்னை மீறிச் சிரித்தாள்.

ஐயைக் கிழவி, கிட்டியின் கன்னத்தில் கிள்ளினாள்: ''என்னடி அது கள்ளச் சிரிப்பு?''

கிட்டி ஒன்றும் பேசாமல், ''உனக்கு போயிலை வேணுமா?'' என்று ஐயைக் கிழவிடம் கேட்டாள்.

ஐயைக் கிழவி அவளது தோளில் இடித்தபடி, ''கேட்டதுக்கு மறுமொழி சொல்லடி'' என்றாள். பின்னர், தானே ''புருஷனை நினைச்சியோடி பூசணிக்காய் கட்டி'' என்று கனிவாகவே சொன்னாள் ஐயை.

திடீரென்று சேனையின் ஒற்றையடி வழியில் ஏதோ சத்தம் கேட்டது. கிட்டி பழைய நினைவுகளிலிருந்து தன்னை உதறி யெறிந்தவாறு ஒற்றையடி வழிப் பக்கமாக விரைந்தாள்.

யாரோ அவசரமாக ஓடுவது தெரிந்தது. மெல்லிய வெளிச் சத்தில் இரண்டு பேர் ஓடுவது தெரிந்தது. ஆணும் பெண்ணுமாக.

கிட்டியின் மனதில் சட்டென்று சந்தேகம் பொறியாக விழுந்தது. தாமதியாமல் அவர்களைப் பின் தொடர்ந்து ஓடினாள் கிட்டி.

முன்னாலே போனவர்கள் அரவங் கேட்டதும் மேலும் வேகமாக ஓடினார்கள். நாகலிங்க மரத்தடியில் இரட்டை வழி

இருந்தது. அதில் அவர்கள் இருவரும் பிரிந்துபோய் ஓடினார்கள். கிட்டி திகைத்துப் போனாள். மறுகணம் அந்தப் பெண்ணைத் தொடர்ந்தாள்.

கொஞ்ச நேரத்தில் அந்தப் பெண்ணின் தலைமுடியில் எட்டிப் பிடித்தாள் கிட்டி.

அது கனகி, மூத்தானின் மகள்.

கிட்டி, கனகியின் முடியை உலுப்பினபடி கேட்டாள் ''ஆரடி அவன்?''

கனகி அதிர்ந்து போய் நின்றாள்.

''ஆரடி..... சொல்லு....?''

கனகி மௌனமாய் அழுதாள்.

''கொழுத்த பண்டி அலையிற் மாதிரி இந்த வயதிலை புருஷனைத் தேடி அலையிறியோடி.....''

''ஆரு. சொல்லாட்டில் கோழி உரிக்கிற மாதிரி உரிச்சிடுவேன்.''

சத்தமாகக் கத்தினாள் கிட்டி. கனகி பரிதாபமாக அழுதாள். பார்க்க கிட்டிக்கு இரக்கமாயிற்று. முடியில் பிடித்திருந்த பிடியைத் தளர்த்தியவாறு பரிவோடு கனகியின் தோளில் கைவைத்தாள். கனகிக்கும் கண்ணாத்தைக்கும் ஒரு வயதுதான் இருக்கும். கனகி தினவெடுத்த காட்டுக் கோழி போல இருப்பாளென்று யாரும் நம்பமாட்டார்கள்.

''சொல்லு ஆரவன்? அவனுக்கு உன்னை நானே சோறு கொடுக்க சொல்லுறன்....'' என்று இரக்கம் மேலிடக் கேட்டாள் கிட்டி.

கனகி அச்சத்தோடு அவளைப் பார்த்தவாறு நாக்குழற ''முத்தன்'' என்று கூறி, விட்டு தலையைக் குனிந்து கொண்டாள்.

"எந்த முத்தன்? கருவாட்டுக் காட்டனுடைய தம்பியோ?" என்றாள் பரபரப்பாக கிட்டி.

கனகி குனிந்தபடி தலையை அசைத்தாள்.

"நாகசாமி" என்று ஆகாயத்தைப் பார்த்துக் கும்பிட்டாள் கிட்டி: "அவனுக்கு பிள்ளை குட்டி நாலு இருக்குதடி. இதை அறிங்சா அவன்ரை பெஞ்சாதியே உன்னை அடிச்சுக் கொலை செய்திடுவாள்..."

நடுங்கிக்கொண்டே நின்ற அவளை அணைத்தபடி கேட்டாள் கிட்டி: "என்னவேன் செய்தவனோடி...."

கனகி மிரண்டவாறு தலையை அசைத்தாள். கிட்டி திகைப்பிலிருந்து மீளாமலே நின்றாள்.

22

வெள்ளவால் கந்தனின் மகள் பொன்னாள் மூச்சிரைத்துக் கொண்டிருந்தாள். நேற்றிலிருந்து இரத்த வாந்தியெடுக்கிறாள். முனிச்சேட்டையாயிருக்கலாம் என்பதே எல்லோரது அபிப்பிராயமும். பரிதாபமாக எல்லோரும் அவளைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர்.

கிட்டி அவளைக் கட்டிக் கொண்டு அழுதாள். எவ்வளவு இருந்தாலும் அவள் தாயில்லாத பெண். பொன்னாள் மீதிருந்த வெறுப்பெல்லாம் இப்போது கிட்டியின் மனதிலிருந்து கரைந்து போயிருந்தது. "நாகசாமி நாகசாமி" என்று புலம்பிக் கொண்டிருந்தவள் திடீரென்று வெளியே ஓடினாள்.

சிறிது நேரத்தின் பிறகு கையிலே கொஞ்சம் அலரிப் பூக்களோடு அங்கே களைக்கக் களைக்க விரைந்து வந்தாள் கிட்டி. மூச்சு வாங்கிற்று.

''மயிலக்காள் கொஞ்சம் பச்சைத் தண்ணி எடுத்து கொண்டு வா. நல்ல ஏன மாயிருக்க வேணும்.''

பூக்களை பொன்னாளின் நெற்றியிலே வைத்து, ''நாகசாமி நாகசாமி...'' என்று கொஞ்சம் நேரம் கண்களை மூடிக் கொண்டு முணுமுணுத்தாள் கிட்டி. அவளை யறியாமல் கண்களிலிருந்து நீர் பெருகிற்று.

மயிலக்காள் புதிய சிரட்டை ஒன்றினைக்கொண்டு வந்து கிட்டிக்கு அருகே பயபக்தியோடு வைத்தாள். கிட்டி கைக்குள்ளே இதுவரை பொத்தி வைத்திருந்த மண்ணை அப்படியே அந்தச் சிரட்டை நீரினுள் கொட்டினாள். பின்னர் இரண்டு பூவிதழ்களையும் அதனுள் போட்டு ''நாகசாமி நாகசாமி..... வாருமையா-'' என்று பயபக்தியோடு கூறினாள். பின்னர் அந்தத் தண்ணீரை பொன்னாளின் வாய்க்குள் ஊற்ற முயன்றாள். வெகு பரிவோடு பொன்னாளின் தலையை அவள் தாங்கியிருந்தாள்.

பொன்னாள் மூச்சுவிடக் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருந்தாள். நெஞ்சு ஏறி இறங்கிக் கொண்டிருந்தது. வாயை மெதுவாக திறக்க வைத்து, சிரட்டை நீரை ஊற்றினாள் கிட்டி. பாதி நீர் வெளியே வழிந்து ஓடிற்று.

கடிவாயில் இருந்தோடிய நீரை, தன் முந்தானையால் ஒற்றித் துடைத்தாள் கிட்டி, மிகவும் பக்குவமாக.

பொன்னாள் மெல்லச் மெல்ல சோர்ந்து கொண்டு போனாள். உதடுகள் துடித்து நடுங்கின.

பின்னர் சில கணங்கள் கால்களை விலுக் விலுக்கென்று உதைத்துக் கொண்டாள் அவள். மெல்ல அவளின் மூச்சு அடங்கி உறுப்புகள் செயலிழந்து போக, கிட்டி ''நாகசாமீ.....'' என்று பரிதாபகரமாகக் கூவி அழுதாள். அவளது அழுகை மற்றவரைத் தொட நெஞ்சைக் கசிய வைக்கும் குரல் அங்கே எழுந்தது.

இனியென்ன; காட்டுக்குப் போன ஆண்களெல்லாம் திரும்பி வந்ததும் பொன்னாளைக் குளிப்பாட்டி பாயிலே வளர்த்தி அந்தக் குடிசைக்கு தீயை வைத்து விடவேண்டும். பின்னர் சின்னதாக ஒரு சடங்கு: அல்லாவிட்டால் சூரிப்பேயும் கொத்திப்பேயும் பொன்னாளையும் கூட்டிக்கொண்டு குருவிக் கல்லுப் பக்கம் இரவிரவாகச் சிரித்துக் கொண்டு திரிவார்கள். பிறகு குமரான பெண்களெல்லாம் அந்த பக்கத்திலே திடீர் திடீரென்று செத்துப் போகத் தொடங்கி விடுவார்கள். அதைத் தடுக்க வேண்டுமென்றால் சடங்கு செய்தே ஆகவேண்டும். பொன்னாளிடம் கொஞ்சச் சோளந் தானியம் மட்டுமே சேமிப்பாயிருந்தது. அதை வைத்து மட்டும் சடங்கு செய்து விட முடியுமா? குறைந்தது இரண்டு கோழிச் சேவலாவது வேண்டும். பிறகு வாழைப்பழம், ஒரு கலயம் கள்ளு. சாமிப் பிட்டு. சோளன் பொத்தி அவியல்.

மயிலக்காள் கவலையோடு இதைப் பற்றி கிட்டியிடம் கேட்ட போது கிட்டி அமைதியாகவே கூறினாள்:

''அதெல்லாம் கஷ்டமில்லை. நானே எல்லாம் தருவன். எனக்கு அவளை ஒரு மோளா நினைச்சுக் கொள்ளுறன்.... குற்றங் குறையெதுவுமில்லாமல் பொன்னாளின்ரை சடங்கு செய்ய வேணுமக்காள்....''

23

சம்பரனும் உதுரனும் சுள்ளியனும் சின்னஞ் சிறியமான் குட்டியோடு துள்ளித் துள்ளி விளையாடிக் கொண்டிருந்தனர். கிட்டியால் காட்டிலிருந்து தாயிழந்ததாய் கூட்டிவரப்பட்ட அந்தமான் குட்டிக்கு சம்பரனும் உதுரனும் ஒவ்வொரு நாளும் தளிர்கள் பறித்துக் கொண்டு வந்து கொடுப்பார்கள். வந்த புதிதில் ஏக்கம் பிடித்தது போலிருந்த அந்த மான், நாளடைவில்

அங்கிருந்த எல்லோருக்கும் பழக்கமாகிவிட்டது. முண்டனும் கறுவலுங்கூட அந்தமான் குட்டியைச் சுற்றி வந்து விளையாடிக் கொண்டிருந்தன.

மான்குட்டிக்கு அறுகம் புல்லைன்றால் நன்றாகப் பிடிக்கும். பிச்சன் குளத்தின் மேற்குப் பக்கம் கொய்யாப் பற்றைகளை அடுத்து நீண்ட தரையிலே செறிந்திருந்தது அந்தப் பெரிய நீண்ட பசுமையான புல்தரை. அந்தப் புல்தரைப்பக்கம் சென்றால் அறுகம்புற்களின் மெல்லிய நறுமணம் மூக்கைத் துளைக்கும். இனந் தெரியாத சந்தோஷத்தில் மனதினைத் திளைக்கச் செய்யும். அந்த இடத்தின் எளிமையூம், அமைதியும் எந்தச் சஞ்சலமடைந்த மனிதனையும் குணந் தெளிவு பெறச் செய்யும். புத்துணர்வைக் கொடுக்கும். உற்சாகத்தை அளிக்கும். அவர்கள் விளையாடிக் கொண்டிருந்த இடத்திற்கு மானியையும் தூக்கிக் கொண்டு வந்தாள் கண்ணாத்தை.

குடிசையுள்ளே கிட்டி, ஐயனுக்கு தொண்டையில் மருந்து பூசிக் கொண்டிருந்தாள். ஐயனுக்கு ஒரு வாரமாக தொண்டை அடைத்து நன்றாகப் பேச முடியாமல் அவதிப் பட்டுக் கொண்டிருந்தான். மாரியான் அதற்கு ஒரு வைத்தியம் சொன்னான். ''அக்காள், வேட்டைக்காரனுக்கு இது ஒரு நோயே இல்லை. முருக்க மிலையிலை கொஞ்சத்தை எடுத்து சாறு பிழிஞ்சு கொள். சாற்றுலை இல்லிப் போலை சுண்ணாம்பை கலந்து அந்தச் சாறை அண்ணை யின்ரை நெஞ்சிலையும் தொண்டைப்பக்கமாகவும் பூசி விடு. பிறகு பார். எல்லாம் மாறிப் போய்விடும்.'' மாரியான் மிகவும் உறுதியான குரலிலே அவளுக்கு கூறினான். பரம்பரை பரம்பரையாக வைத்தியத்தில் பேர் போனவர் மாரியானின் தந்தை. குளம்புகள், மருந்துகள், செய்வினை, சூனியம் எல்லாம் செய்வதிலே வல்லவர். தண்ணீரும் ஓதிக்கொடுத்து மந்திரத்தால் ஆட்களை நோய் மாற்றியவார். இப்போது அவருக்கு வயதாகி விட்டது. அவர் சொல்லச்சொல்ல மாரியன் மருந்துகள் தயாரிப்பான்.

''நல்லா நிமிர்ந்து கிட'' என்றாள் கிட்டி ஐயனைப் பார்த்து.

ஐயன் நிமிர்ந்தபடி பன்பாயில் கிடந்தவாறே கூரையைப் பார்த்தான். கிட்டி சுண்ணாம்பு கலந்த முருங்கஞ்சாற்றை அவன் தொண்டையிலும் மார்பிலும் அழுத்திப் பூசினாள். ''நாகசாமி இந்த நோயெல்லாத்தையும் சீக்கிரமாக மாத்தி விடய்யா.'' என்றாள் அவள் கொஞ்சுகின்ற குரலில்.

ஐயன் தனது பார்வையை அவள் பக்கமாகச் சரித்தான். முருங்கஞ்சாற்றைப் பிழிந்த கையைத்துடைத்துக் கொண்டிருந்த அவளையே விழுங்கிற்று ஐயனது பார்வை. மனதுள் எத்தனையோ எண்ணங்கள் வண்ணத்துப் பூச்சிகளாக மொய்த்தன. அவளின் பரிவும் அன்பும் பொறுப்பும் நிறைந்த ஒவ்வொரு செய்கையும் நினைவிலே தோன்றின. நெஞ்சிலே பரவசமும் நெகிழ்வும் ஊற்றாகப் பொங்கின. அவள் அருகில் இல்லாத தன் வாழ்வைப் பற்றி அவன் யோசித்தான். இவையெல்லாம் மரங்கொத்திப் பறவைகள் போல அடிக்கடி அவனது நெஞ்சை வந்து கொத்திக் கொண்டிருக்கின்றன. அவன் கண்கள் லேசாகப் பனிந்தன.

கையைத் துடைத்தவாறே, ''கொஞ்ச நேரம் இதிலையே படுத்திரு. அப்போதான் சாறு தேகத்திலை சுவறும்'' என்ற கிட்டி, கடைக்கண்ணால் கண்ணீர் வழிய மௌனமாவே மல்லாந்து கிடக்கிற அவனை ஆச்சரியத்தோடு பார்த்தாள்.

''என்ன இது? கண்ணாலை ஏன் கண்ணீர் ஓடுது''

அவனருகே நெருங்கி உட்கார்ந்தவாறு அவனது கண்களைத் துடைத்தாள் கிட்டி.

அவன் எதையோ நினைத்து அழுகிறானென்பதை சட்டென்று தெரிந்து கொண்டாள் அவள்.

அவளின் குரல் நெகிழ்ந்தது;

''ஏனய்யா அழுகிறாய்?'' கிட்டி அவனது நெற்றியில் கைவைத்து மெல்ல வருடினாள்.

''ஏனய்யா?''

அந்த வார்த்தையின் பரிவு தனது இதயத்தை சூரியகாந்திப் பூக் கொண்டு வருடினாற் போல உணர்ந்த ஐயன், மறுகணமே தளதளத்தான்; ''கிட்டி, உனக்கு முந்தி நான் சாக வேணும்.''

கிட்டி அவனது நெற்றியைப் பிடித்து உலுக்கினாள். முகம் மலர்ந்த புன்னகையோடு, ''ஏனய்யா குழந்தை போலை இப்பிடி அடிக்கடி பேசிறாய்.'' என்றாள் கடிந்த குரலிலே

''சாகிறது நம்முடைய கையிலையை இருக்கு. அது நாகசாமியோட வேலை'' என்றாள் வெளியே பார்த்தபடியே கிட்டி. பின்னர் தணிந்த குரலில், ''பாரையா, மானிக்கு சோறு குடுக்கிற வரை நீயும் நானும் சாகாம இருக்கவேணும். ஐயைக் கிழவி இருக்கிறா. நாங்க ரெண்டு பேரும் இருக்கவா மாட்டம்? சொல்லு....'' என்றாள் கிட்டி.

ஐயன் மௌனமாக அவளைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

''சொல்ல மாட்டியா?''

அவள் அதட்டுகிற குரலிலே கேட்டாள்.

ஐயனின் குரல் தயங்கிற்று.

''ரெண்டு பேருமே இருப்பம்'' என்றான் ஐயன் அடங்கிய குரலில்.

''ம்ம்ம்மா...'' என்று அழுதுகொண்டிருந்த மானியை உள்ளே கொண்டு வந்தாள் கண்ணாத்தை. கிட்டி எழுந்து குழந்தையை வாங்கிக் கொண்டாள். பிறகு ஐயனுக்கு அருகே உட்கார்ந்து மானிக்குப் பாலூட்டத் தொடங்கினாள்.

24

கிட்டி பாலூட்டுகிறபோது எதையாவது சொல்லிப் பாடுவாள். அவள் பாடிக்கொண்டிருக்கும் போது மெல்லக் கண்ணயர்ந்து போனான் ஐயன்.

இம்முறை குணசிங்கா லொறியிலே குருவிக்கல்லுப் பக்கம் வராதது பட்டங்கட்டி சின்னையாவுக்கு மிகுந்த கவலையைக் கொடுத்தது. நல்ல சுறுசுறுப்பான அவன், என்ன விஷயம் சொன்னாலும் அதனை உடனேயே புரிந்து கொள்ளக் கூடியவனென்பதால் அவன் மீது இன்னும் பிரியமிருந்தது பட்டங்கட்டி சின்னையாவுக்கு. பட்டங்கட்டி ஐயனுக்குக் கூறியதை அவன் கிட்டிக்கும் சொன்னான்.

கிட்டி இதனை ஐயன் சொல்லக் கேட்டதும் உடனே முகம் மாறிப் போனாள். மனதினுள்ளே கவலை வந்து தத்தளிக்க மௌனமானாள். அன்றைக்கு நடந்த சம்பவத்தை ஐயனுக்கு அவள் சொல்லவில்லை. ஆனால் ஐயனுக்கு தெரியுமென்று குணசிங்காவிற்குச் சொல்லும்படி அவள் சம்பனிடம் கூறிவிட்டிருந்தாள்.

ஐயனுக்கு அது தெரிந்திருந்ததால்?

கிட்டிக்கு மனம் பதைபதைத்தது.

உடனேயே ஐயன் காட்டுக் கத்தியைத் தூக்கிக் கொண்டு போய் ஆடுவெட்டுகிறாற்போல குணசிங்காவின் கழுத்தினைச் சீவி கொண்டு, தனியாக அவனின் தலையைக் கையிலே உருவி வந்திருப்பான். அந்தக் காட்சியை நினைத்ததும் கண்ணை மூடிக் கொண்டாள் கிட்டி. உடம்பின் ரோமங்களெல்லாம் சிலிர்த்தன.

குணசிங்கா வராமற்போனதும் நன்மைக்குத்தான். அவன் வந்தால் இந்தச் சம்பவமும் நினைவிலே தோன்றி மனதை ஓயாமல்

கஷ்டப் படுத்திக் கொண்டிருக்கும். எப்படியும் சோளன் விதை எறிய முதலே கண்ணாத்தைக்கு 'சோறு கொடுத்து' முடித்து விடவேண்டும். இது தவறிப் போனால் சோளன் அடித்த பிறகு தான் 'சோறு கொடு'ப்பதைப் பற்றி பேசமுடியும்.

கிட்டி, தேக்கங்குற்றியில் உட்கார்ந்து யோசனையில் ஆழ்ந்திருந்த போது, திடீரென்று தன்னை இரண்டு கைகள் பின்னாலிருந்து சுற்றிவளைத்ததும் திடுக்கிட்டுப் போனாள். பின்னர் அந்தப் பழக்கப்பட்ட ஸ்பரித்தை உணர்ந்தவாறே, ஐயனின் கைகளை தன்னிலிருந்து பிரித்துக் கொண்டே, கோபிக்கிற பாவனைக் குரலிலே, "என்ன இது, தேன்குடிச்ச கரடியாட்டம் சந்தோஷ மாய் வந்திருக்கிறாய், காரியத்தைச் சொல்லு" என்றாள்.

ஐயன் கைகளை அவளிடமிருந்து எடுக்காமல் அவள் கழுத்தினுள்ளே தன் முகத்தை அழுத்திக் கொண்டான். ஒன்றும் பேசாமல் மௌன மாக கழுத்திலிருந்து முகத்தை எடுக்காதிருந்தான்.

"என்னென்று சொல்லு?"

மகிழ்ச்சிபொங்க ஐயன் அவளைப் பார்த்தான். அவனது உற்சாகம் நிறைந்த முகத்தில் இப்போது பரவசம் தளும்பிற்று.

"எனக்கு நாளைக்குத் துவக்கு வருமென்று பட்டங்கட்டியர் சொல்லியிருக்கிறார்".

அதைக் கேட்ட கிட்டியின் கண்கள் மின்னின.

"அப்படியா?"

மிகுந்த பெருமையோடு கிட்டி வியந்தாள். பின்னாள் நின்ற அவளி லிருந்து விலகிப் பக்கத்திலே வந்து உட்கார்ந்து கொண்டான் இப்போது. அதே பரவசம் மாறாத முகத்தோடு அவளைப் பார்த்தான் ஐயன்.

"என்னட சோளன் காசிலை இருந்ததுதான் இதை

வாங்கியிருக்காம். துவக்குக் கிடைச்சால் எவ்வளவு நல்லது. சேனை காக்கலாம். மிருகஞ் சுடலாம்...''

''இந்தத் துவக்காலை பயமில்லையோ?''

ஐயன் சிரித்தான். அவளது தோளிலே மெதுவாகத் தட்டினான்.

''எதுக்கடி பயம்? இனி இந்த இடத்திலை என்னை ஆரும் அசைக்க முடியாது.... கொத்தி, முனிப்பேய் எல்லாத்தையும் இந்தத் துவக்காலை ஓடஓடக் கலைக்கப் போகிறன் பார்.....''

அவனது உறுதி நிறைந்த வார்த்தையைக் கேட்ட கிட்டியின் முகத்திலே மிக வியப்பு. எல்லையில்லாத சந்தோஷம் மனதினுள்ளே பரவிற்று. தனது கணவனின் பிரமிக்கத்தக்க புதிய வலிமையினை எண்ணி அளவேயில்லாத பெருமையடைந்தவளாய் உணர்ச்சி வயப்பட்டு அவனது பரந்த தோளிலே சாய்ந்து கொண்டாள். கொஞ்ச நேரம் மௌனமாயிருந்துவிட்டு கிட்டி சொன்னாள் குரலிலே கழிவிருக்கமாய்:

''உனக்கு முதலிலே துவக்கு வந்திருந்தால் பொன்னாள் அநியாயமாகச் செத்திருக்க மாட்டாள்தானே''

''என்னத்துக்காக அப்பிடிக் கேட்கிறாய்....?'

ஆச்சரியமாகக் கேட்டான் ஐயன்.

''இல்லை.... நீ தானே சொன்னாய், துவக்குகையிலே இருந்தால் எந்தப் பேயையும் கலைச்சிடலாமெண்டு. அதுதான் சொன்னேன். நீ துவக்கு, கையிலை கிடைச்சதும் இந்தப் பக்கத்திலையுள்ள பேய்களையல்லாம் ஓடப் பண்ணிவிடு.... ஒரு பேய்கூட இந்தப் பக்கத்திலை இருக்கக் கூடாது...''

ஐயன் பெருமையோடு மனைவியைப் பார்த்தான். துப்பாக்கி ஒன்றைப் பிடித்திருப்பது போல பாவனை செய்துவிட்டுச் சிரித்தான்.

''ஏஜண்டுத்துரை ஒவ்வொரு முறையும் இந்தப் பக்கம் துவக்

கோடை வாறபோது அதைப் பார்த்துப் பார்த்து நான் ஏங்காத ஏக்கமில்லை. பட்டங்கட்டியருடையதோ பார்க்கக் கூட விடமாட்டார்..... நாகசாமி உதவியாலை இப்ப துவக்குக் கிடைக்கப் போகுது.... இதாலை என்ன சுட்டாலும், அதை முதலிலை நீதானடி சாப்பிட வேணும்... எப்ப ஆனாலும் வேட்டைக்குப் போறபோது நீதான் எனக்கு துவக்கை கையிலை எடுத்துத் தரவேணும். திரும்பி வாறபோதும் நீதான் வாங்கி உள்ளுக்குள்ளை வைக்க வேணும்.

ஐயன் கிட்டியின் தோள்களில் மீண்டும் கை போட்டான்.

அவன் தன்னைப் பார்க்கின்ற பார்வையின் அர்த்தத்தை உணர்ந்து கொண்டு சுற்றுமுற்றும் நோக்கினாள் கிட்டி. அவனிட மிருந்து விடு படுவதற்காய் எழுந்தாள். அவன் விடவில்லை.

கானாங் குருவியொன்று புன்னை மரத்தின் கீழே அங்குமிங்குமாய்ப் பரவி பறந்து இரை தேடிக் கொண்டிருந்தது. அண்டங்காகம் சோம்பலோடு கழுத்தைச் சரித்து கானாங் குருவியையே பார்த்தவாறிருந்தது வெகு தொலைவிலிருந்து கன்றைத் தேடுகின்ற தாய்ப் பசுவின் உருக்கமான அழைப்பாக ''ம்ம்ம்பா....'' யாரு மற்ற தனிமை அங்கு விரிந்திருந்தது.

அவன் கைகளின் சேஷ்டை எதில் போய் முடியுமென்பதனை கிட்டி அறிவாள். உடலில் வருடிய அவனது கைகளை சரியாகக் கட்டிக் கொண்டே அவனை குளிர்மையாகப் பார்த்தாள். அவனோடு முரட்டுத்தனமாக நடந்து கொண்டால் மிக மூர்க்கமான கரடியாகி விடுவானென்பதை நன்றாக அறிவாள் அவள்.

''அதெல்லாம் பிறகு.... இப்ப வேணாம்.... கண்ணாத்தைக்கு சோறு குடுக்கிறதை எப்ப வைக்கிறது? போயொக்கால் நாலைஞ்சு பேரோடை பெரியானைக் கேட்டுக் கொண்டு வந்திடு.... அப்பதான் கண்ணாத்தாவின்னர சேனையையும் பார்க்கலாம் எங்க சேனையையும் பார்க்கலாம்....''

அவளின் குரலில் நிறைந்த பொறுப்பு.

கிட்டி சொன்ன வார்த்தைகளை அவதானமாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த ஐயன், ''இப்போ வளர்பிறையோ?'' என்றான்.

கிட்டி சொன்னாள், சந்தோஷம் பொங்குகிற குரலில்:

''ஆ.... இன்றைக்கு ஏழாம் பிறையாயிருக்கவேணும். கன்னட்டி சொன்னவன். பட்டங்கட்டியர் அவனுக்கு சொன்னவராம்''

''ஆ.... அப்ப நாளைக்கே நான் பெரியானைக் கேட்டிடுவன். அவன் நான் கேட்டா தட்டிச் சொல்ல மாட்டான். கண்ணாத்தை யிடை கலியாணத்துக்கு நல்ல சடங்கு வைக்க வேணும். காடெல்லாம் துளாவி அவளுக்கு நான் பழம், தேன், இறைச்சி எல்லாங் கொண்டு வருவன் பார்''

ஆகாயத்தைப் பார்த்தவாறு உறுதியான குரலிலே சொன்னான் ஐயன். முகத்திலே ஆனந்தம் குறையாமல் உறைந்திருந்தது.

அவனது சந்தோஷம் கிட்டியை மிகவும் பரவசப்படுத்திற்று. இவ்வளவு காலமாக அவள் கேட்ட எதையுமே ஐயன் நிறைவேற்றி வைக்கத் தவறியதில்லை. சந்தோஷமாக அவன் ஒப்புக்கொண்டு விடுவான். சில வேளைகளில் குடித்தானென்றால்தான் முரடாகி விடுவான். அதுவும் அவளது மோகாவேச அணைப்பினில் தணிந்து போய்விடும். அவளது மனதினுள்ளே சிரிப்புச் சுழித்தது இப்போது. விழுங்குகிறாற்போல தன்னை அறியாமலே ஐயனைப் பார்த்தாள் கிட்டி.

''என்னடி அப்பிடி ஒரு மாதிரிப் பார்க்கிறாய்?''

கிட்டி அதே பார்வையோடு மௌனமாயிருந்தாள்.

ஐயனின் குரல் தளத்தளத்தது. அவளது தோளிலே

கையைப்படர விட்டான்.

"......... "

"என்னடி, என்னென்று சொல்லு...."

"ஒன்றுமில்லை...."

"சொல்லு?"

"நீயொரு நல்ல மனுஷன் என்று நினைச்சன்.....'

"ஓ.... அது மட்டுமாடி.... வேறை ஏதும் இல்லையாடீ

"நீ நல்ல கரடியும்....."

சொல்லிவிட்டு அவள் வெட்கப்பட்டுச் சிரிக்க அவன் மூர்க்கம் வாய்ந்த கரடியாக மாறிப் போனான் அவ்விடத்திலேயே... கிட்டி கீரியைப்போல சுறுசுறுப்பாக புரண்டெழுந்தாள். ஐயன் மௌன மாக அவளைப் பார்த்தபடி உட்கார்ந்திருந்தான்.

25

கிட்டிக்கு ஐயன் சொன்னதைக் கேட்டதும் சந்தோஷம் தாங்க முடியவில்லை. கையிலிருந்த குழந்தையை இனம்புரியாத சந்தோஷத்தோடு கட்டிக் கொண்டு கொஞ்சினாள். "கண்ணாள்" என்று சத்தம் போட்டுக் கூப்பிட்டாள்.

கிட்டி பத்துப் பதினைந்து வயது குறைந்தவள் போல குதூகலத் தோடு நின்றாள். உடம்பு பரபரப்பில் திமிறிற்று.

கண்ணாத்தை மான் குட்டிபோல உள்ளேயிருந்து துள்ளிக் கொண்டு வெளியே வந்தாள். அவளைப் பார்க்க கிட்டிக்கு பெருமிதமாயிருந்தது. 'கரப்புக்குள் நிற்கின்ற கன்னிக் கோழி'யைப்

போல என்ன செழிப்பாயிருக்கிறாள் இவள். கருகருத்து அடர்ந்த இவளுக்குள்ள புருவங்கள் மாதிரி குருவிக் கல்லிலே வேறு யாருக்கு இருக்கிறது?... இவள் பெரியானுக்குப் பொருந்திற நல்ல பொம்பிளை. அவனும் ஒரு பொலிகாளை மாதிரி நல்ல உழைப்பாளி. இரண்டு பேரும் சேர்ந்தால், எங்களைப் போல நல்லாயுமிருக்கலாம். பத்துப் பன்னிரெண்டு பிள்ளைகளும் பெற்று சந்தோஷமாயுமிருக்கலாம்.

''என்னம்மா?''

அருகே வந்து தாயைப் பார்த்தாள் கண்ணாத்தை.

''இந்தா பிள்ளையைப் பிடி. நித்திரையாக்கி வளர்த்து''

''சரீ....

கண்ணாத்தை குழந்தையை வாங்கிக்கொண்டு உள்ளே போக, எதையோ நினைத்துக்கொண்டு மீண்டும் அவளைக் கூப்பிட்டாள் கிட்டி.

''கண்ணாத்தா....''

''என்னம்மா...''

வாஞ்சையோடு மகளுக்கு கூறினாள் கிட்டி:

''கண்ணாள்.... உனக்குச் சோறு குடுக்கப் போறம்....

கிட்டி மகளைப் பார்த்தாள்.

லேசான வெட்கம் முகத்தில் படர, அவள் மௌனமாய் நின்றாள். மகளின் மௌனம் தாயின் மனதை மேலும் சந்தோஷங் கொள்ள வைத்தது.

''என்ன பேசாமல் நிற்கிறாய்?''

''சரியம்மா...''

''பெரியான்தான் உனக்குப் புருஷன்.....''

''சரியம்மா''

சின்னப் பறவைபோல இருந்த தனது பெண் பெரிய மயில் போல நிற்பனை இப்போதுதான் பார்ப்பதுபோன்று தாளாத வியப்போடு நோக்கினாள் கிட்டி.

''சரி. நீ போய் குழந்தையை நித்திரையாக்கி வளர்த்து....''

''சரியம்மா....''

கண்ணாத்தை குழந்தையோடு உள்ளே போனாள்.

கிட்டி, பாலைக் குற்றியில் உட்கார்ந்து யோசனையிலே ஆழ்ந்து போனாள். சோறு கொடுத்து - சடங்கு வைப்பதென்பது சாதாரண மான விஷயமல்ல. இறைச்சி, தானியங்கள், பழவகை, கள்ளு..... அதுவும் தனது மகளின் சடங்கை இரண்டு நாட்களுக்காவது கொண்டாட வேண்டுமென்று ஐயனின் மனதிலே கனத்த ஆசையிருந்தது. இனிமேல் அவன் குழி முயலாகி விடுவான். ஆளை ஓரிடத்தில் பிடிக்கவே முடியாமற் போய்விடும். அவனை அந்த அவசர கோலத்தில் மனதில் கண்டு புன்னகை செய்தாள் கிட்டி.

26

குழந்தையோடிருந்த கண்ணாத்தை தனது மூத்த தங்கச்சியான உம்மிணியைப் புதிதாகவே பார்ப்பவள் போல நோக்கினாள். உம்மிணிதான் எவ்வளவு வளர்ந்து விட்டாள். நன்றாக முற்றிக் கொழுத்த சோளன் பொத்திபோல. கன்னங்கள் பளபளக்க அழகாயிருந்தாள் உம்மிணி.

சுருட்டைத் தலைமயிரை வாரி இழுத்தள்ளி, உச்சிக் கொண்டை யாகக் கட்டியிருந்தாள் உம்மிணி. நெடுங்கழுத்துக்கு அது அழகா

யிருந்தது. அவளுக்கும் சிறிது பிளந்த செவ்வுதடுகள். சிரிக்கையில் பளீச்சென்று தெரிகிற பற்கள், சிறு கடுகுப் பூக்கள்போல் பளபளப்பதனை கண்ணாத்தை பெருமையோடு பார்த்தாள்.

''என்ன அக்காள் வெளிப்பனாப் பார்க்கிறாய்?''

கணீரெனக் கேட்டாள் உம்மிணி.

''இல்லையடி... நீ பார்த்திருக்கவே பூசணிப் பழம் போலை வளர்ந்திட்டாய்..... பெண் வளர்த்தி என்றால் பேய் வளர்த்தி என்று சேனாதி சொல்லுறது எவ்வளவு மெய்யெண்டு பார்....''

கண்ணாத்தை வியப்போடு கூறியவாறு, தனது தம்பியின் தலையை வருடி விட்டாள். குழந்தை சுகமாகத் தூங்கிக் கொண்டிருந்தது.

''இனி நான் செய்த வேலையெல்லாம் நீதான் செய்ய வேணும். தான் உனக்கு வேலைகள் சொல்லித் தந்தது மாதிரி, நீ இளையவை யளுக்கு எல்லாம் சொல்லிக் கொடுக்க வேணும்....''

''சரி அக்காள்....''

''நான் உனக்கு புதிசாய் ஒரு சுரைக் குடுவை செய்து தருவன். இதுக்காக பெரிய சுரைக்காயொன்றை சேனையிலே விட்டு வைச்சிருக்கிறன். எவ்வளவு தேனும் அந்தக் குடுவைக்குள்ளை எடுக்கும்.....''

''சரி அக்காள்...''

''சாம்பன் இப்பவெல்லாம் நல்லா வேட்டையாடுகிறான். உதுரனும், விண்ணனும் நல்லாகத் தேனெடுப்பாங்கள். எந்தக் காட்டுக்குள்ளை போனாலும் நீ இவங்களோடைதான் போ. கறுவலும் முண்டனும் காடெல்லாம் தெரிஞ்ச நாய்கள். ஆனால் இரண்டுக்கும் வயதாகிப்போச்சு. வல்லியரிட்டை இரண்டு நாய்க் குட்டி வாங்கவேணஉம். வல்லியருக்கு குழிமுயல் பிடிச்சுக்குடுத்தா

நாய்க் குட்டியள் தந்திடுவார்....''

''நான் நாளைக்கே குழிமுயல் பிடிச்சிடுவன் அக்காள்....''

உற்சாகம் மேலிடக் கூறினாள் உம்மிணி.

கண்ணாத்தை அலட்சியமாகச் சிரித்தாள்.

''என்ன அக்காள் ஏன் சிரிக்கிறாய்?

ஆர்வமும் தயக்கமும் நிறைந்த குரலிலே கேட்டாள் உம்மிணி. உம்மிணியின் தலையை செல்லமாக உலுப்பினாள் கண்ணாத்தை.

''யோசிக்காமல் பேசாதையடி. காட்டுப் பூனை மாதிரி நீ வளர்ந்தாலும் எலிக்குஞ்சு மாதிரிப் பேசுகிறாய்''

''ஏன் அக்காள்?'' -உம்மிணியின் குரலில் கெஞ்சுதல்.

''நிலவு காலத்திலை எங்கையாவது குழிமுயல் பிடிக்கலாமாடி?''

உம்மிணி நாக்கைக் கடித்துக் கொண்டாள்.

''சரிதான் அக்காள்.'

''குழிமுயலைப் பிடிக்கிறது இடக்கலானதடி. அதுக்கு காது சரியான கூர்மை. சருகு விழுகிறது கூட அதுக்குத் தெரியும். பற்றைப் பக்கமாய் அதை ஒரு நாளுங்கலைச்சுப் பிடிக்கேலாது... அதை மேட்டிலையிருந்து பள்ளத்துக்கு நாயைவிட்டுக் கலைக்க வேணும் வேகமான மிருகம்''

கண்ணாத்தையின் கண்களிலே, இப்போது அவளை அறியாத பரவசம். வேட்டையைப் பற்றி நினைக்கின்ற போது மிதமிஞ்சிய சந்தோஷம். அவளினுள்ளே பொங்கிப் பிரவசிக்கும். அவளே காட்டுக்கத்தியோடு நிற்கிறாற் போல களிப்போடு நிற்பாள்.

''ஆனால் எந்தப் பொழுதாயினும் சினைப்பட்ட மிருகத்தைக்

கொன்றிடாதை. பிறகு உனக்கு பிள்ளை பிறக்காது. வயிறழிஞ்சு போவாய்...''

எச்சரிக்கை குரலை அழுத்திற்று.

''ஒரு நாளும் நான் அப்பிடிச் செய்ய மாட்டன் அக்காள். பிறகு நாகசாமியே கோபங்கொண்டிடுவார்.''

''அது சரிதானடி நாங்க அம்மாவைப் போலை நிறையப் பிள்ளை பெத்தால்தான் நல்லது. சேனைக்கும், வேட்டைக்கும் உதவி''

பிச்சன் குளத்துள் மூழ்கித் துழாவி நீந்திக் கொண்டிருந்த உதுரனும், விண்ணனும் கரையில் நின்ற பட்டிமாடுகளை இடையிடையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். இரண்டு பசுக்கள் அந்த மாடு களிடையே சினைப்பட்டிருந்தன. அவை இந்த நிலவுகாலத்துள் எப்போதாவது ஒரு நாள் கன்று ஈன்டுவிடும். கன்று ஈனுகிற போது எப்போதும் பசுவுக்குப் பக்கத்திலே ஒரு ஆள் நினஅறு அதன் இளங் கொடிடை வெட்டி எடுக்க வேண்டும். அல்லாவிடில் பிரசவ எரிச்சலில் பசு அதைத் தானே தின்று விடும். அப்படித் தின்ற தென்றால் உச்சிச் சூரியன் படுகிற நேரத்திலே பசுவும் செத்துப் போய்விடும். பட்டியொன்றிலே உள்ள நிறைகன்றுத்தாய்ச்சி செத்துப் போவதென்றால் எவ்வளவு பெரிய இழப்பாகிவிடும்.

''டே அண்ணன் நேற்று விண்ணாக்கன் வாய்க்கால் பக்கம் போய்க் கொண்டிருந்தன். பரவைக் கடல் பக்கமாக ஒற்றை வெளவால் பறந்து போச்சுது. எங்கையோ நல்ல பழம் பழுத் திருக்க வேணும்.... அந்தப் பக்கம் நல்ல மாமரங்களிருக்கு.... அந்திக்கு அந்தப் பக்கத்திலை போய்ப் பார்ப்பமா?''

குமுக்கென்று தண்ணீரினுள் அமுங்கி எழுந்து, வாய்க்குள்ளிருந்த நீரைச் சீறி உமிழ்ந்து விட்டுப் பதில் சொன்னான் உதுரன்.

''போய்ப் பார்ப்பமடா... ஆனா நீ கண்டபடி விண்ணாக்கன் வாய்க்கால் பக்கம் போகாதை சரியான தாட்டான் முதலை யொன்று அங்கை அடிக்கடி தட்டுப் படுகுதாம். உன்னைப் பிறகு இழுத்துக் கொண்டு போய் தாழிக்குள்ளை வைச்சு கொஞ்சங் கொஞ்சமா சப்பித்தின்டிடும்.''

''நான் ஒரு நாளும் அங்கை போகமாட்டன்''

மீண்டும் குமுக்கென்று தண்ணீரினுள் அமுங்கி எழுந்த உதுரன் கரையோரப் பக்கமாகப் பார்த்தான். பட்டிமாடுகள் எவ்வித சலனமுன்றி அசை போட்டவாறு கிடந்தன. பொட்டல் மரங்களெல்லாம் சோம்பலோடு கிடந்தன அமுங்கிய கிளைகளோடு. கண்ணெட்டும் வரை மரங்கள். மரங்கள் பச்சை பச்சையான மரங்கள். மெலிந்த மரங்கள். நெட்டை மரங்கள்.

''சரி இனிப் போதும், போவம் வா....''

கோவணத்தைக் கழற்றிப் பிழிந்து உதறியவாறே புன்னை மரத்தின் பின்னே பற்றையாய்க் கிடந்த நாயுருவிச் செடிகளிலிருந்து பச்சைக் காய்களையும், சிவப்புப் பழங்களையும் ஒன்றாய்ப் பிடுங்கி வாய்க்குள்ளே போட்டுக் கொண்டான் உதுரன். அவற்றின் ருசி நன்றாக இல்லை, காறித் துப்பினான் அந்தச் சக்கையை.

அப்போதுதான் தற்செயலாக அந்தக் காலடிச் சுவடுகளைக் கண்ணுற்றான் உதுரன். நன்றாக அவற்றை உற்றுப் பார்த்தான்.

மெதுவாக அமுந்தியும், இன்னுஞ் சில வெகு அழுத்தமாயும் பதிந்துள்ள மரைகளின் கால் அடையாளங்கள். தெளிவான காற்குளம்பு அடையாளங்கள்.

''மரைகள் இந்தப் பக்கம் வரத் தொடங்கியிருக்குது. தாயும் குட்டிகளும் மேய்ச்சலுக்கு வருகுதுகள் போலை. காலடையாளம் அப்படித்தான் சொல்லுது. நிண்டு நிதானமாக மேஞ்சிட்டுப் போய் இருக்கினை.''

முணுமுணுத்துக் கூறிய உதுரன் பின்னர் உரத்துச் சத்தமிட்டு விண்ணனை அழைத்தான்.

கோவணத்தை இறுக்கிக் கட்டியவாறே அவன் நின்ற பக்கமாக வந்த விண்ணன். உதுரனைக் கேள்வியான முகத்தோடு ஏறிட்டான். உதுரன் தலையைச் சரித்தவாறு கூறினான்.

''விண்ணா, இந்தப் பக்கம் நல்லாக மரை மேயுதடா....''

விண்ணனின் முகத்தில் சந்தோஷம் பூத்தது. குரலில் உற்சாகம்!

''அண்ணா டே. அக்காளுக்கு மரைவத்தல் என்றால் நல்ல விருப்பமடா. ஒரு மரைப் பிள்ளையரை பிடிப்பமா?....''

உதுரன் தலையைச் சொறிந்தவாறு யோசித்தான். பின்னர் மூக்கைச் சுரண்டியபடியே எதிரே நின்ற கும்மிழாக்குச் செடியைப் பார்த்து விட்டு கையை ஒரு மாதிரி வீசினான்.

''நீ சொல்லுறது சரிதான். ஆனால் நானும் நீயும் சம்பன் அண்ணனும் சேர்ந்து மரைவேட்டையாடுவமடா. மரை வேட்டைக்கு நல்ல பலப்பான கயிறும் காட்டுக் கத்தியும் அல்லவோ தேவைப் படும்? அதை உடனை தேட வேணுமடா. ஆனால் குட்டியோடை வாற மரையை ஒண்டும் செய்யப்படாது, அது பாவம்.''

விண்ணன் பதிலேதும் கூறாமலே தலையை அசைத்தான். ஏதாவது சொல்லிவிட்டால் போதும் அவனுக்கு அதைத் தவிர வேறெந்த நினைவும் இல்லாது போய்விடும்.

''உனக்கு மரை பிடிக்கும் வரையிலும் இனிப் பசியும் வராது'' என்று சொல்லி விட்டுச் சிரித்தான் உதுரன்.

''அக்காளுக்கு வேறையும் என்ன வெண்டாலும் செய்ய வேணும்.''

சொல்லியவாறே அவனைப் பார்த்தான் விண்ணன்.

''என்ன செய்யலாமெண்டு யோசி.''

''அடிக்காட்டுக்குள்ளை வெள்ளாப்போடை எழுப்பு போய்ப் பார்க்க வேணும். நாளைக்கு ஆகட்டும்.''

''நானும் வாறன்....''

''ஆருக்கும் பறையாமல் போக வேணும்....''

''அது நல்லதுதான்''

27

இலுப்பைப் பூக்கள் இம்முறை மரத்தை மூடிக்கிடந்தது கண்ணாத்தைக்கும் கிட்டிக்கும் தாங்க முடியாத சந்தோஷத் தினை அளித்தது. இலுப்பைப் பூக்களைச் சமைத்துச் சாப்பிடுவதில் கிட்டிக்கு மிகவும் பிரியம். அந்த ருசியை அவள் அடிக்கடி சப்புக் கொட்டிக் கொள்வாள்.

நெருப்பெரியும் கோடையில் இலுப்பை மரம் பூக்கத் தொடங்கி விடும். இலுப்பை மரத்தை இவ்வேளையில் பூக்க வைப்பவர் நாக சாமியே என்று ஐயை அடிக்கடி கூறுவாள். இலுப்பை, பூத்துச் சொரியத் தொடங்கியதும் பின்னங்காடெங்கும் குருவிக் கல்லுக் கிராமமே திரண்டு போய்விடும்.

பூக்களை இலகுவில் பொறுக்குவதற்காக கிட்டி இலுப்பை மரத்தின் அடிப்புறத்தைச் சுற்றிய வட்டமான பிரதேசத்தில் நெருப்பு வைத்துக் கொழுத்திவிட்டாள். இக்கீரி, நெருஞ்சி போன்ற சிறு முட் களும் சுக்கான் என்று பெரிய விஷ முட்களும் இந்தத் தீயிலே கருகிப் பொசுங்கி சாம்பலாகப் போய்விடும். அந்தச் சாம்பல் முழுவதையும் உதுரனே கூட்டிப் பெருக்கி ஒதுக்கி விட்டான்.

இலுப்பை மரம் வழமை போலவே பதினைந்து நாட்களுக்குப் பூவாய்ச் சொரிந்து தள்ளிற்று. வெள்ளை வெளேரென்று நறுமணங் கமழும் இனிய சுவை கொண்டவை அந்தப் பூக்கள். இலுப்பை மரம் உள்ள இடத்தைச் சுற்றிலும் மனதை மயக்கியவாறு வீசும் அந்த வாசனை; அதை நெடுநேரமாக நின்று அனுபவிக்க யாருக்குத்தான் மனம் வராது போய்விடும்?

இலுப்பை மரப் பூக்களின் வாசனை மனிதரை மட்டுந்தானா மயக்குகிறது?

கரடிக்கும் இலுப்பைப் பூ என்றால் கொள்ளை விருப்பம். தேன் கூட்டைப் போலவே முகர்ந்து முகர்ந்து அது இலுப்பைப் பூக்களைத் தேடி அலையும். இரவிலேயே இலுப்பைப் பூக்களை பூக்கத் தொடங்கிவிடும். அப்போதே வாசனை காடெங்கும் கமகமக்கத் தொடங்கிவிடும். கரடி உடனேயே சுறுசுறுப்பாகிவிடும். வாசனையை முகர்ந்து கொண்டே இலுப்பை மரத்தின் அடிப்புறத்திலே போய் மனிதரைப் போலவே சாய்ந்து உட்கார்ந்து கொள்ளும்.

விடியும் போது இலுப்பைப் பூக்கள் கொத்துக் கொத்தாகச் சொரியும். கொஞ்சப் பூக்கள் சொரியும் வரை கரடி அவற்றைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும். பின்னர் பூக்களை அள்ளி அள்ளி வாய்க்குள் அதக்கிக் கொண்டே கரடி தின்னத் தொடங்கிவிடும்.

கிட்டிக்கு அந்தக் காட்சியை நினைத்ததும் சிரிப்புப் பொங்கிக் கொண்டு வந்தது. கனவுக்கும் நனைவிற்கும் இடைப்பட்ட நிலையிலே அவள் சடக்கென்று திடுக்கிட்டெழுந்தாள்.

இலுப்பை மரங்களைச் சுற்றி தீப்பந்தங்கள் இப்போதும் எரிந்து கொண்டிருந்தன. மரங்களின் அடியிலும், ஒதுக்குகளிலும் ஆண்களும் பெண்களும் குழந்தைகளும் தன்னிலை மறந்து தூங்கிக் கொண்டிருந்தனர். பொழுது விடிந்ததும் குழந்தைகள் இந்தப் பூக்களையெல்லாம் கூட்டிப் பெருக்கி அள்ளி கோணிச்சாக்கு களிலும் கூடைகளிலும் நிறைத்துவிடுவார்கள்.

அடிவானத்தில் கோதுமை மஞ்சள், வரிவரியாகப் பூசியிருந்தது.

கிட்டி உற்றுப்பார்த்தாள். கிழக்கு மூலைவெளிச்சத்தில் கன்னங் கரேலென்று உருவமொன்று விண்ணாங்கள் தடியில் கட்டப் பட்டிருந்த தீப்பந்தத்தை மெல்ல மெல்ல உசுப்பித்தள்ளிக் கொண்டிருந்தது.

கிட்டி அந்தப் பொதபொதத்த உருவத்தை உற்று நோக்கினாள். அது நன்றாகக் கொழுத்துப்போன முழுக்கரடி. இப்போது அந்தக் கரடி தீப்பந்தத்தைப் பிடுங்கிக் கொண்டு மெல்ல மெல்ல முன்னே வந்து கொண்டிருந்தது.

கரடிக்கு விஷமம் உண்டானால் அது மிகக் கொடூரமாகச் சண்டை போடும். வெய்யிற்கால வெம்மை பொதுவாகவே கரடிகளுக்கு விஷமத்தை உண்டாக்கிக் கிளர்ச்சியையூட்டுமென்று கிளியன் கூறி யிருக்கிறான். கிளியன் என்பவன் ஓயாமலே காடலைபவன்.

கிட்டி கொஞ்சமும் தாமதிக்கவில்லை. மறுகணமே ''அடடே கரடி வந்திட்டுது எழும்புங்கோடா எழும்புங்கோடா.'' என்று அவள் உரத்த குரலிலே சத்தம் போடத் தொடங்கினாள். அவளின் சத்தம் அந்தக் காட்டையே அதிர வைத்தது. உலுப்பி உதறிற்று.

வைரவன்தான் முதலிலே நித்திரையிலிருந்து திடுக்கிட்டு எழுந்தான். திடுக்கிட்டெழுந்தவனின் கண்களில் எதிரே ஆக்ரோஷமாக நின்றது அந்தக் கரடி.

''ம்ம்றுறுறாறு'' என்று பெரிய தீப்பந்தை சுழற்றியவாறு உறுமிற்று அது.

வைரவன் கண்ணிமைக்கும்பொழுதிலே தனக்குப் பக்கத்திலிருந்து காட்டுக் கத்தியை லாவகமாக எடுத்துக் கொண்டான். அதே வேகத்தில் உறுதியாகக் கால்களை நிலத்தில் ஊன்றியபடி கரடியின் கழுத்துப் பக்கமாகப் பாய்ந்தான் அவன்.

பாய்ந்த வேகத்தில் கரடியின் கழுத்துப் பக்கத்தில் சதக்கென்று கத்தியை அழுத்தினான். ரத்தம் புது ஊற்றாய் வேகமாய்ச் சீறியடித்தது. கத்தியை அதே வேகத்தில் வெளியே இழுத்தான். இதை எதிர்பாராத கரடி வலியும் கோபமும் தாங்காமல் காலை உதறியவாறு அவனை நோக்கி மேலும் வலுவோடு பாய்ந்தது. கையை அடித்துக்கொண்டு ஓங்கி உறுமிற்று. முன் காலால் அவனை அறைந்தது. மின்னலாய் அவன் இடப்புறமாய் நழுவிக் கீழே சரிந்து அதன் அடிவயிற்றில் சக்கென்று மீண்டும் கத்தியின் கூர்முனையைக் குத்திப் பாய்ச்சினான். பொறி கலங்கிய கரடி செய்வதறியாமல் மல்லாக்காகச் சரிந்தது. சரிந்து விழ்ந்தது. வீழ்ந்த அதிர்ச்சியும் கால்களின் வலியும் அதனை நிமிர்ந்தெழவிடவில்லை. எனினும் ஒற்றைக் காலை உதறிக் கொண்டு அது எழுந்தது. உடலெங்கும் இரத்தம் பசபசத்து வழிந்தது. 'ம்ம்றூறூ' என்று உறுமியபடி அவனை அறைவதற்காக அது எகிறிப் பாய்ந்தது. மூக்கும் கண்களும் சிவந்து துடித்தன அதற்கு.

வைரவன் கொஞ்சம் பின்வாங்கினான். காட்டுக் கத்தியை இறுக்க மாகப் பிடித்தபடி மூச்சுவாங்க மறுதாக்குதலுக்கு அவன் தயாரானான்.

எல்லாரும் நித்தரையிலிருந்து எழுந்து விட்டார்கள். மங்கிய தீப்பந்த ஒளியில் அச்சத்தோடு உறைந்து போய் நின்றார்கள் அவர்கள்.

கிட்டியின் மனதுள் மின்னல் அறைந்தது. கரடியோடு சண்டைக்குப் போனாள் அது கடைசி மூச்சை விடும்வரை தாக்குப் பிடித்து மூர்க்கமாகத் தாக்குமென்பதை அவள் நன்றாக அறிந்திருக்கிறாள்.

தனது இடது கைப்புறமாகக் கிடந்த காட்டுக் கத்தியை அவள் எடுத்தாள். நன்றாகச் சாணை தீட்டிய கத்தி. உறுதியோடு கத்தியைப் பிடித்து தூக்கி ஓங்கியவாறு யாரும் எதிர்பாராத விதமாக கரடியின்

பின்புறமாக அவள் பாய்ந்தாள். பாய்ந்த வேகத்தில் கரடியின் பின்கழுத்தில் அவளது கத்தி பளீரெனக் கொத்தி சதையுள் அழுந்திற்று. அழுந்திய கத்தியை கணங்களில் வெளியே இழுக்க ரத்தம் பீய்ச்சி அவளது முகத்தில் சீறி நனைத்தது. அதை கவனியாமலே கழுத்தின் மறுபக்கத்திலே அவள் கத்தியை அழுத்திப் பாய்ச்சினாள். நன்கு உள்ளே இடுக்கினாள்.

''வைரவா, நடுநெஞ்சிலை குத்தடா'' என்றாள் கிட்டி பலத்த சத்தமாக.

வைரவன் நிலைதடுமாறிச் சரிந்த கரடியின் நடுநெஞ்சில், தன் முழுப் பலத்தையும் திரட்டி கத்தியைச் செருகினான். செருகிய கத்தியை மேலும் உள்ளே தள்ளினான். சதை சளசளத்தது.

தீனமாக அலறிய கரடி மல்லாக்காகச் சரிந்தது. கால்களை விலுக்விலுக்கென்று உதைத்தது. எழ முயன்றது. இரத்தம் அதன் உடலெங்கும் சர்சர்ரெனஅறு ஊற்றாய் சீறிச் சிதறிற்று. தன் கடைசிப் பிரயத்தனத்திலும் தோற்றுப் போன கரடி மூச்சிழுத்த படியே அடங்கத் தொடங்கிற்று. மெல்ல மெல்ல அதன் இயக்கம் ஒய்ந்து கரைந்துகொள்ள, அதன் நெஞ்சில் இருந்த கத்தியை உருவி இழுத்தான் வைரவன். கொளகொளத்த சதை, துணுக்குகளாய் வழிந்தது. கொட்டிற்று. இரத்தம் கட்டியாய் வெடித்துச் சீறி ஓய்ந்தது, 'வ்வ்க்...' என்ற அவலமான சத்தத்தோடு கரடி தனது இறுதி மூச்சை விட்டது.....

காட்டுக்குள் வேட்டை தேடிப் போன முண்டன் உதுரன், சுல்லியன் என்ற நாய்கள் சத்தத்தோடு அங்கே வந்து கரடியின் மீது பாய்ந்தன. அந்தத் சத்தத்தில் ஏனைய நாய்களும் திமுதிமுவென அங்கு கூடின.

கிட்டி தன் முகத்திலும் தோளிலும் சிதறியிருந்த கரடி இரத்தத்தை வழித்தெறிந்துவிட்டு, 'பூவெல்லாம் இரந்தச் சேறாப் போச்சு. கழுவித்தான் எடுக்க வேணும்,'' என்றாள், இன்னும்

திகைப்பு மாறாமல் அவளைப் பார்த்தபடி நின்று கொண்டிருந்த வல்லியனிடம்.

28

கிட்டி அந்த மணிப்புறாவையே பார்த்துக்கொண்டிருந் தாள். மெலிந்த உடலும் தவிட்டு நிறத்தில் வெள்ளை நிறப் புள்ளிகள் நிறைந்த மேற்பாகமும் கொண்ட மணிப்புறாவைக் கண்டால் கிட்டிக்கு தனது கடைக்குட்டிப் பெண்ணான மானிதான் நினைவிலே வருவாள். மானியும் இந்த மணிப்புறாவைப் போலதான் மெலிவும், மங்கல் நிறமும் உடையவள்.

–'க்ரு க்ரூக், க்ரூக், க்ரூ க்ரூ. க்ரூ. க்ரூ.' என்று தொடர்ச்சியாகச் சத்தமிட்டுக் கொண்டிருந்தது மணிப்புறா. அது யாரையோ சோகத்தோடு கூப்பிடுவதைப் போலிருந்தது.

என்ன நினைத்ததோ அது தன் கருநிறப் பின் கழுத்தைத் திருப்பிப் பார்த்து விட்டு ஜிவ்வென அங்கிருந்து பறந்தது. அது பறந்து போன திக்கையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் கிட்டி.

உதுரன் அவருக்குப் பின்னே வந்து நின்றான். ''மழையடிக்கப் போகுதோ?'' என்றான்.

கிட்டி நினைவு கலைந்தாள்.

''மழை வராது''

''வானம் கறுக்குது''

''கலைஞ்சு போயிலும்.''

''அந்தரக் குருவி சத்தம் போடுதே!''

''எங்கை?''

''விண்ணாங்கன் பள்ளத்திலை.''

''அங்கை ஏன் போனனி....?''

''வெண்காடை முட்டை எடுக்க...''

கோபமாக அவனைப் பார்த்தாள் கிட்டி. அதட்டுகிற குரலிலே, ''அந்தப் பக்கம் நீ இனி ஒரு நாளும் போகக் குடாது'' என்றாள்.

உதுரனின் முகஞ் சுருங்கிற்று.

கிட்டி அவனை அன்போடு பார்த்தாள். பின்னர் பரிவோடு அவனது தலையைத் தொட்டு உலுப்பினாள்.

''அங்கே முதலை நிக்குது. தாட்டான் முதலை. தாழிக்கு கொண்டு போயிடும்.''

உதரனின் முகத்தில் மீண்டும் சிரிப்பு.

''நான் முதலையரைப் பார்த்தனான்.''

''எங்கே?''

''வெள்ளைச்சாரையடியிலை. சருகுக்குள்ளை அரைஞ் சரைஞ்சு போனவர்.''

''சிறிசோ பெரிசோ?''

''தாட்டான்.''

''ஆடுமாடைத் தின்னிப் போகுது...

''என்ன செய்யிறது?''

''துவக்கிருந்தா சுட்டுக்கலைக்கலாம்.''

''அதுதான் கிடைக்கேல்லையே...''

''இம்முறை கிடைக்கும்....''

மைனா ஒன்று லாவகமாக வந்து எதிரே நின்ற ஆடாதொடை மரத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டது.

'அரசம்பழமும், அத்திப் பழமும் பழுத்திட்டா மைனாவும் வந்திடு வார்' என்றான் உதுரன் கண்களில் நட்புணர்வு சுடர்விட.

'கிக்கீக்.... கீக்கீக்.... கோக்...குர்...குர்' என்றவாறு வேடிக்கை யாகத் தலையை ஆட்டிற்று மைனா.

''என்னவோ உன்னிட்டை மைனா கேக்குது.'' என்றாள் கிட்டி.

கருநிறமான தலையுச்சியும், மஞ்சள் நிறக் கால்களும் அலகும் கொண்டிருந்த அந்தச் சின்னஞ்சிறு குருவியைப் பார்த்து உதரன் கேட்டான்.

''தத்துவெட்டி வேணுமோ?''

''கீக் கீக்.' என்றது மைனா.

''வேணுமாமடா' என்றாள் கிட்டி புன்னகையோடு.

''எனக்கு நீர் என்ந தருவீர்?'' என்றான் உதரன் தலையை ஆட்டிக் கொண்டு.

'கிக்கீ கிக்கீ கிர்' என்றது மைனா.

கிட்டி ஏதோ சொல்ல வாயெடுத்தவள் தொலைவில் கேட்ட சத்தத்தால் அதிர்ந்து போய் எழுந்தாள்.

''ஆரவோ சத்தம் போடுறாங்க....''

''ஆரு?''

''ஐயையோ என்றை பிள்ளையை முதலை பிடிச்சுப் போட்டுதே. ஐயோ...''

தீனமாகக் கேட்டது அந்தக் களைத்த குரல்.

'அம்மிணி' என்றாள் கிட்டி.

மறுகணம், 'உதுரா பின்னால ஓடி வாடா' என்று சொல்லிவிட்டு கிட்டி சத்தம் வந்த திக்கை நோக்கிப் பரபரவென்று ஓடத் தொடங்கினாள்.

வானம் திடீரென அதிர்ந்தது. இடி இடித்த ஓசை நெடுநேரமாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது. குளிர் காற்று சட்டென்று அங்கே வலையாய்க் கவிந்து மூடிற்று.

29

பட்டங்கட்டியர் கொடுத்த துப்பாக்கியைக் கையில் வாங்கிய ஐயனின் கண்கள் கலங்கின. துப்பாக்கியைக் கண்களிலே ஒற்றிக் கொண்டான். பின்னர் தனக்குப் பக்கத்தில் நின்ற கிட்டியிடம் துப்பாக்கியைக் கொடுக்க, அவள் மிகவும் பயபக்தியோடு அவனிடமிருந்து அதை வாங்கிக் கொண்டாள். ஐயன் திடுமென பட்டங்கட்டி சின்னையாவின் கால்களிலே நெடுஞ்சாண்கிடையாக விழுந்தான்.

பட்டங்கட்டி சின்னையா கண்கள் மின்னிடப் புன்னகை செய்தார். பிறகு ஆதரவான குரலிலே கூறினார்.

''ஐயா எழுந்திரடா. இதெல்லாம் என்னடா... என்னடா இது?''

ஐயன் முழங்கையிலும், நெஞ்சிலும் ஒட்டியிருந்த மண் துகள்களைத் தட்டிவிட்டான்.

''ஐயாவாலைதானே எனக்கு இந்தத் துவக்குக் கிடைச்சிருக்கு.... என்ரை பிள்ளைகுட்டி, பேரப் பிள்ளைகளெல்லாம், ஐயா செய்த உதவியை மறவாமல் கொண்டாடுவார்கள் ஐயா....''

''சும்மா அடைக்கோழி கறகறக்கிற மாதிரி, என்னென்ன வெல்லா மடா நீ சொல்லுகிறாய்?'' என்று பூரிப்போடு கூறினார்

பட்டங்கட்டி: ''ஆனால் எட ஐயன்... ஒவ்வொரு நாளும் அந்தி நேரமா நீ என்னட்டை வந்திடு. நான் உனக்கு துவக்குச் சுடுகிறதைச் சரியாகச் சொல்லித்தாறன்.... என்னடா?''

''சரி ஐயா....''

ஐயன் சொல்லி முடிய கிட்டி முன்னே வந்தாள். பட்டங்கட்டி சின்னையாவைப் பார்த்துக் கும்பிட்டாள்.

''என்னடி தளப்பமா வந்திருக்கிறாய்... என்ன வியளம்? கன்னியாய் இருக்கேக்குள்ளை கண்ட மாதிரித்தான் இப்பவும் குலுங்கிக் கொண்டிருக்கிறாய். இந்த வருஷம் புள்ளையென்றும் இல்லையோடி....''

கிட்டி வெட்கப்பட்டாள்.

''ஐயாவுக்கு என்னைக் கண்டால் எப்பவும் அந்நாளிலையிருந்தே இதுதான் கதை....''

''இல்லையடி கட்டி... உன்னைக் காணுகிற போது எனக்கு அப்பிடி ஒரு கதைகதைக்கச் சொல்லுது... என்னடா ஐயா, நான் சொல்லுறது சரிதானேயடா...''

ஐயன் புன்னகை செய்தான்.

''ஐயா சொன்னால் அது சரிதான்... பிறகு மறுப்பில்லை....'' என்றான் அவன் அடங்ககிய குரலிலே.

பட்டங்கட்டி சின்னையா அட்டகாசமாகச் சிரித்தார்.

''சரியடி, மாம்பழக்காறி. என்னடி கேட்க வந்தனி....''

கிட்டி கைகளைக் கட்டிக் கொண்டாள். கண்களில் தொனிக்கிற மரியாதையோடு அவரைப் பார்த்தாள்.

''ஐயா நாளைக்கு நாகசாமிக் கல்லிலை இந்தத் துவக்கை வெச்சு

இத்தினி சடங்கொன்று செய்யப் போறம். நீங்களும் வரவேணும்....''

பட்டங்கட்டியர் கொடுப்புக்குள் சிரித்தார்.

''சரியடி... நீ கேட்கிற போது மறுப்பனோடி... ஆனா நான் கேட்கிறது தருவியோடி....?''

பட்டங்கட்டியர் ஆர்வமான பார்வையோடு கிட்டியைப் பார்த்தார்.

''சொல்லுங்க ஐயா....'' என்று ஆர்வம் பொங்க உடனேயே கேட்டாள் கிட்டி. ''என்ன வேணுமென்றாலும் சொல்லுங்க ஐயா....''

பட்டங்கட்டி சின்னையா, அவளை ஆராய்வது போல ஊடுருவினார். ''நான் உன்னட்டை என்னடி கேட்கிறது. அந்த நாளெல்லாம் போச்சுதடி.... அதொரு காலம். நீ ஒரு சாராயப் போத்திலும், பன்றிக் கருக்கலும் எனக்குத் தரவேணும் தருவியாடி பெட்டை....''

ஆறுதலாகச் சிரித்தாள் கிட்டி.

''இவ்வளவுதானே ஐயா... கட்டாயம் தந்திடுவம்''

''சரி பார்த்திடுறன். அல்லாட்டில் உன்னை இங்கே வேலை செய்யிறதுக்கு இழுத்துக் கொண்டு வந்திடுவனடி. ஐயன் உனக்கு அது சம்மதமோடா?''

ஐயன் பணிவோடு அவரைப் பார்த்தான்.

''நாங்கள் ஐயாவுக்கு எந்தக் காலத்திலும் அப்படிச் செய்யவே மாட்டம். சொல்லுமாறி அப்படிச் செய்தா நாகசாமியே எங்களுக்கு கஷ்டம் தருவார்.....''

பட்டங்கட்டி சின்னையா நரைரோமம் அடர்ந்த தன் நெஞ்சினைத் தடவியவாறே இடிச்சிரிப்புச் சிரித்தார்.

''அதெல்லாம் ஒரு கதைக்கடா, சொன்னான்.... கிடாய் மாடா''

கிட்டி பிறகும் ''ஐயா'' என்றாள். பவ்வியமாக.

''சொல்லடி...''

''இன்னொரு விஷயம் சொல்ல ஐயாவுக்கு காணிக்கை கொண்டு வந்திருக்கிறம்...''

வியப்போடு கிட்டியைப் பார்த்தார் பட்டங்கட்டி சின்னையா. குரலில் அதிசயம்.

''என்னடி அது சந்தோஷ காரியம்?''

கிட்டி ஐயனைப் பார்த்து சைகை செய்தாள். ஐயன் அதற்காகவே காத்திருந்தவன் போலத் தலையை அசைத்தான்.

ஐயன் அவசர அவசரமாக-பன்புல்லில் இழைத்த சிறு பெட்டியொன்றை எடுத்து வந்து அதைக் கிட்டியிடம் கொடுத்தான். கிட்டி அந்தப் பெட்டியை மிகுந்த மரியாதையோடு பட்டங்கட்டி சின்னையாவின் கையிலே கொடுத்தாள்.

பெட்டியினுள்; வெற்றிலை, தானியங்கள், சில அரளிப் பூக்கள்.

''ஆருக்கு உன்னட மோளுக்கோடி சோறு கொடுக்கிறாய்....''
''சரி ஐயா...''

''உன்னைப் பார்த்தாலே கன்னியாய் இருக்கிறாயடி. உனக்கும் மோளாக ஒரு கன்னயோ? சந்தோஷம்தான்...ஆர் ஆம்பளை? எப்ப சோறு குடுக்கிறது?''

பட்டங்கட்டியரின் கண்களில் எல்லை மீறிய சந்தோஷம்.

''அவன் பெரியான் தானய்யா.... பவுர்ணமியிலன்றுதான் சோறு குடுக்கிறம் ஐயாவும் வரவேணும்...''

மீண்டும் சிரித்தார் பட்டங்கட்டி சின்னையா.

''நான் இல்லாமல் உன்னட இடத்திலை நீ ஏதாவது செய்து போடுவியோடி கொழுத்த பெட்டச்சி...''

பிறகு கொஞ்ச நேரம் யோசித்துவிட்டு சத்தம் போட்டார் அவர்: ''டே நீலா...''

நீலன் ஓடி வந்து கைகளைக் கட்டிக் கொண்டு நின்றான். முகத்தில் வேர்வை பொங்கிற்று.

''டே... பெட்டகத்தை திறந்து என்னர வல்லபத்தை எடுத்துக் கொண்டு வாடா..... இந்தாடா திறப்பு..இடறிக் கொண்டு நில்லாமல் ஓடிவாடா... கிட்டி நல்லாளைத் தானடி மோளுக்கு எடுத்திருக்கிறாய்....''

ஐயன் கிட்டியை பெருமையோடு பார்க்க, கிட்டி அர்த்த புஷ்டி யோடு சிரித்தாள். அவள் முகமெங்கும் உற்சாகம் காட்டு முல்லை யாய் மணத்தது. பரவசம் மனதுள் நுரைசீறித் தத்தளித்தது. வாயெல்லாம் சிரிப்பாயிருந்தது.

நீலன் பயபக்தியோடு வல்லபத்தை அவர் கையிலே கொடுத்தான். கண்கள் மின்னிட, சேலையில் தைக்கப்பட்ட அந்தச் சிறிய பையினுள் கையைவிட்டு பட்டங்கட்டி சின்னையா பத்துப் பத்து ரூபாவாக ஐந்து நோட்டுகளை எடுத்தார். வெற்றிலைக் கொடியிலிருந்து ஐந்து வெற்றிலை பிடுங்கிக்கொண்டு வரும்படி நீலனுக்குச் சொன்னார். நீலன் பத்துப் பதினைந்து வெற்றிலைகளைப் பிடுங்கிக் கொண்டு வந்தான்.

''டே கொன்னை வாயா ஏனடா இவளவு....?''

நீலன் தலையைச் சொறிந்தான்.

''அதுதானடா உனக்கு பொம்பிளையே இல்லாமலிருக்கிறாய்.... சுக்காவடி மனிஷா...''

கிட்டிக்கு சிரிப்பு பொங்கியது. அந்த வார்த்தைகளின் அர்த்தம்

மிக மோசமானது. பொங்கிய சிரிப்பை அடக்கிக் கொண்டாள். நீலனைப் பரிவோடு பார்த்தாள்.

ஐந்து வெற்றிலையுள்ளும் பணத்தை வைத்து மடித்து. ''இந்தாடி நாகசாமியைக் கும்பிட்டுக் கொண்டு இதை வாங்கிக்கொள்... சோறு குடுக்குறதை நல்லாகச் செய்துமுடி..... நல்ல காரியம். அது நல்லாவே நடக்கும்''

கிட்டி அவரது கால்களைப் பணிவோடு தொட்டுக் கும்பிட்டு எழுந்தாள். பின்னர், கிட்டி வெற்றிலை மடிப்புகளை வாங்கி ஐயனிடம் கொடுத்தாள். ஐயன் துப்பாக்கியை இடது கைக்குள் பிடித்து. வலது கையினால் வெற்றிலை மடிப்புகளை வாங்கிக் கொண்டான். பிறகு இருவருமாய் பட்டங்கட்டி சின்னையாவை மீண்டும் கும்பிட்டுவிட்டு அங்கிருந்து புறப்பட்டனர்.

மரத்தின் மேலிருந்து, உதுரன் கையிலிருந்து சுருக்கு கயிற்றினை அரவமின்றி கீழே தண்ணீர் குடித்துக் கொண்டு நின்ற மரையின் கழுத்தினை நோக்கி வீசினான். சொல்லி வைத்தாற்போல அந்தச் சுருக்கு. மரையின் நெடுங்கழுத்தில் விழுந்தது. உடனேயே திடுக்கிட்டு கழுத்தை ஆட்டிக்கொண்டு அங்கிருந்து மிரண்டது மரை. அது கயிற்றிலிருந்து தன்னை விடுவித்துக் கொள்வதற்காக கொம்பினால் பக்கத்திலே நின்ற புன்னை மரங்களை மோதிக் குத்தியது. 'ம்ம்ப்பா' என்ற பின்னங் கால்களை உதறிக் கொண்டு அந்தக் குளப் பகுதியே அதிரும்படி சத்தமிட்டது.....

''கழுத்திலே சுருக்கு நல்லாக இறுகி விட்டுதடா...''

சம்பன், புதர்மறைவிலேயிருந்துகத்திக் கொண்டே

காட்டுக் கத்தியுடன் வெளியே வந்தான். அவனுக்குப் பக்கத்திலே இன்னொரு புறத்திலிருந்து வந்த விண்ணன் சம்பனைக் கட்டிக் கொண்டு, தவித்துக் கொண்டு இழுபடுகின்ற மரையைப் பார்த்து ''ஹோ ஹோ''வென்று சத்தம் போட்டான்.

மரை பின்னங் கால்களினை எற்றியவாறு அவர்களை முட்ட முயன்றது. இவர்கள் அதற்குப் போக்குக் காட்டி கொண்டிருந்தனர். அதே வேளையில் உதுரன் சின்னச் சலசலப்புக் கூட இல்லாமல் புன்னை மரத்திலிருந்து கீழே இறங்கி, பெருமிதத் தோடு வந்தான்.

''வாடா அண்ணா, எல்லாரையும் கூட்டிக் கொணந்திடலாம்.''

உதுரனைக் கையமர்த்தினான் சம்பன்.

''அப்பிடியில்லையடா அண்ணன். இது ஒரு சம்பறகுச்சி மிருகம். அவுட்டுக் கொண்டு பாஞ்சிடும். என்ன மிருகத்தைப் பிடிச்சாலும் அது பாஞ்சிடாமல் பண்ண பின்னங்காலை வெட்ட வேணும்...''

உதுரன் தலையசைத்தான்.

''அந்த மாதிரித்தான் செய்திடு..... போய் வெட்டடா... சரியா கெண்டையிலை அழுத்தி ஒரேயடியிலை வெட்டிப் போடு... தவறிப் போனியானா முஞ்சையை மிறுகம் உடைச்சு விட்டிடும்.....''

உதுரன் காட்டுக்கத்தியை ஓங்கி, பளீரென்று மரையின் காலில் வெட்டினான். மரை, காடே அதிரும்படி தீனமாக அலறிச் சரிந்தது.

30

பெரியானுக்கும், கண்ணாத்தைக்கும் என்று ஒதுக்கிவிட்ட கன்னி நிலத்தில் சின்னக் குடிசை போட்டுக்கொண்டு, நின்றான் ஐயன். கிட்டியும் உதுரனும் சம்பனும் பற்றையாய் நின்ற நாயுருவிச் செடிகளையும், இக்கீரிகளையும் பிடுங்கிக்கொண்டிருந்தனர்.

கிட்டி, காட்டுச் செடியொன்றினை உருவி எறிந்தவாறே சொன்னாள்: ''இந்தச் சடங்காலை மூன்று நாளாக கொஞ்சமும்

படுக்கேல்ல, கை காலெல்லாம் பிச்சுப் பிச்சு நோகுது''

உதுரன் தாயை அன்போடு பார்த்தான்.

''நீ அதிலை போயிரு.... நாங்க புடுங்குறம்...''

கிட்டியினுள்ளே சந்தோஷம் நெகிழ்ந்தது.

''போடா பூசணிக்காய்க்கந்தா, விடிஞ்சால் அக்காள் இந்த இடத்துக்கு வர வேணுமடா... இன்னுங் கொஞ்சத்திலை எல்லாம் முடிஞ்சிடும்... பேந்தென்ன?''

சம்பன் புன்னகை செய்தவாறு கிளாத் தடிகளைக் கொண்டு போய் குடிசைக்குப் பக்கத்தில் போட்டான். கிட்டி, கிளா நார்களை அள்ளிக்கொண்டே குடிசைக்குள்ளே போனாள்.

கானாக்கோழிபோல கிட்டியைப்பின் தொடர்ந்து சென்றான் ஐயன். பின்னாலிருந்து அவளை இறுகக் கட்டிக் கொண்டான். அவள் அதை எதிர்பார்த்திருந்தவள்போல கொஞ்சநேரம் பேசாமல் நின்றாள். பிறகு அவனது கையை மெதுவாக தன்னிலிருந்து விடுவித்துக் கொண்டு அன்போடு அவனைக் கட்டிக் கொண்டாள். அவனை நிமிர்ந்து பார்க்காமல், அவனது தோளைச் சுரண்டியபடியே, ''கரடி... இம்முறை நாகசாமியாலை கண்ணாத்தையோடை எனக்கும் புள்ளை கிடைக்கும்'' என்று கிசுகிசுத்தாள். ஐயனுக்கு சந்தோஷம் தாள முடியவில்லை. மறுகணமே உரத்துச் சிரித்தான்.